

အောင်မြင်စွာ
www.burmeseclassic.com

ဒီဇင်ဘာ

တစ်ခုတည်း
နေ့စဉ်

BURMESE
CLASSIC
.COM

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၁)

ဘုရား...ဘုရား
တကယ်တော့ ကျွန်မဟာ
တစ္ဆေ့တွေ ပြည့်နက်နေတဲ့အိမ်ကြီးမှာ
တစ္ဆေ့တွေနဲ့ အတူတူ နေမိနေတာပါလား။
အံ့မယ်လေး
အဲ့ဒီအဖြစ်လောက်
သွေးပျက်ချောက်ချားစရာကောင်းတာ
ရှိပါဦးမလား။

(မြလွန်းဘုံ)

BURMESE
CLASSIC
COM

“ဆိုက်”

ကား.. ဆိုက်ကား..”

ခရီးသည်ခေါ်သံ ကြားလိုက်ရလျှင် ဦးဗျော့ ဝမ်းသာအားရ
လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

နေ့စေ့လစေ့ ကိုယ်ဝန်ဆောင်သည့် မိန်းကလေး တစ်
ယောက်။ လက်ထဲမှာလည်း အထုပ်အပိုးတွေနှင့်။

ကိုယ်ဝန်မပေါ့မပါ။ အထုပ်အပိုးတွေနှင့် ခရီးဝေးက လာခဲ့
ရဟန်တူသော မိန်းကလေးမှာ အတော့်ကို ပင်ပန်းမော့ဟိုက်နေတာ
တွေ့လိုက်ရလျှင် ဦးဗျော့မှာ သနားသွားမိသည်။

“ဘယ်လဲ မိန်းကလေး”

“နိဗ္ဗာန်လမ်း သွားချင်လို့ပါ ဦးလေး”

“တက်. . တက်. . ပို့ပေးမယ်”

ဆိုက်ကားပေါ် ရောက်မှ မိန်းကလေးမှာ အမောပြေသလို ဟင်းချသည်။

ပြီးတော့မှ နေပူကာထားသည့် မေးအောက်မှာ ပြန်ပြီး သိုင်းပတ်ထားသော ချည်သဘက်အရှည်ကို ဖြေကာ ယပ်ခတ်နေ တော့သည်။

“ခရီးဝေးက လာတာလား မိန်းကလေး”

မျက်နှာစိမ်းမို့ ဦးဗျော့ စကားစလိုက်မိသည်။

“ဟုတ်ကဲ့. . . ကျွန်မ ပဲခူးဘက်က လာခဲ့တာပါ”

“အို. . . ဝေးလှချေလား၊ မပေါ့မပါးနဲ့ကွယ်၊ အဖော်လေး ဘာလေး ခေါ်လာခဲ့မှပေါ့”

ဦးဗျော့ စိတ်မသက်သာစွာ ပြောလိုက်မိသည်။

မိန်းကလေးက ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ မချိပြီးတစ်ချက် ပြီး လိုက်တာ တွေ့လိုက်ရသည်။

အင်း. . . သူ့အကြောင်းနဲ့သူ ရှိမှာပေါ့လေ။

“ခြံနံပါတ် ဘယ်လောက်လဲ ကလေးမ”

ရပ်ရမည်နေရာ ကြိုသိရအောင် ဦးဗျော့ အိမ်နံပါတ် မေး လိုက်သည်။

နိဗ္ဗာန်လမ်းက ဒီလူကုံထံရပ်ကွက်ထဲမှာ လူအပြတ်ဆုံးလမ်း ဖြစ်သည်။ ခြံကျယ်ဝင်းကျယ်ကြီးတွေနှင့် သီးခြားနေကြသလို ရှိပြီး ဆိုက်ကားငှားစီးမည့် ခရီးသည်လည်း မရှိတတ်တာမို့ ဒီဘက်ကို သူတို့ သိပ်မရောက်ဖြစ်။

“ခြံနံပါတ် ဆယ့်သုံး ဦးလေး”

အိမ်လိပ်စာကို အလွတ်ရနေသည့်ပုံစံဖြင့် မိန်းကလေး ပြန် ဖြေလေသည်။

“ရှေ့နားပဲ. . . မလိုတော့ဘူး”

ခြံစည်းရိုး အုတ်တိုင်တွေမှာ ထွင်းထားသော နံပါတ်တွေကို ကြည့်ပြီး ဦးဗျော့ ပြောလိုက်မိသည်။

သိပ်မကြာခင်မှာပဲ မိန်းကလေး သွားလိုသည့် ခြံနံပါတ် ဆယ့်သုံးကို တွေ့လျှင် ဦးဗျော့ ဆိုက်ကားရပ်လိုက်သည်။

“ရောက်ပြီ မိန်းကလေး”

ခြံနံပါတ် ဆယ့်သုံးမှာ သစ်ကြီးဝါးကြီးပင်များနှင့် သီးခြား ဆန်လွန်းလှပြီး ခြံဝမှနေ အိမ်ကြီးဆီ အတော်ဝင်ရမှာ ဖြစ်သည်။

အိမ်ကြီးကလည်း ကြီးမားကျယ်ဝန်းလှပြီး ရှေးဟောင်း အဆောက်အအုံကြီးမို့ လှမ်းကြည့်မိတာနှင့်ပင် စိတ်ချောက်ချားစရာ ကောင်းနေသည်။

ဦးဗျော့ ထီးထီးတည်း ရှိနေသော အိမ်ကြီးဆီမှ အကြည့်လွှဲ ကာ. . .

“ဖြည်းဖြည်းဆင်း ကလေးမ”

မိန်းကလေးကို လှည့်ပြောလိုက်သည်။

မိန်းကလေးက ဆိုက်ကားထိုင်ခုံ နံဘေးတန်းကို ကိုင်ပြီး ခပ်ဖြည်းဖြည်း ဆင်းသည်။

ဆိုက်ကားပေါ်က ဆင်းပြီးမှ အားတုံအားနာ မျက်နှာနှင့်. . .

“ဟို. . . ကျွန်မ လမ်းဆက်မလျှောက်နိုင်တော့လို့ ဦးလေး ဆိုက်ကားကို တားစီးမိတာ၊ အဲ. . . ဟို. . . ပိုက်ဆံက. . . မ. . . မရှိ

တော့ဘူး.. အဲဒါ”

မိန်းကလေးစကားကြောင့် ဦးဇော့ စိတ်ပျက်သွားရသည်။
ပိုက်ဆံမရှိဘဲနဲ့များ ဆိုက်ကားငှားစီးရတယ်လို့ကွာ။
တစ်ခုခု ပြန်ပြောမလို့ ပါးစပ်ပြင်ပြီးတော့မှ မပေါ့မပါး ကိုယ်
ဝန်ဆောင်သည်ဆိုတာ သတိပြန်ရကာ စကားလုံးတွေကို ပြန်မျိုချ
လိုက်ရသည်။

“အားနာပါတယ် ဦးလေးရယ်၊ ဒီလိုလုပ်ပါလားဟင်..
မနက်ဖြန်မနက်ကို ဒီဘက် လမ်းကြိုရင် ဝင်ခဲ့ပါ။ ကျွန်မ ပိုက်ဆံ
ဆက်ဆက်ပေးပါမယ်နော်”

ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။

ဦးဇော့ ခေါင်းကို ခပ်လေးလေး ညှိပ်ပြလိုက်ရတော့ကာ
“ကောင်းပြီလေ.. မနက်ဖြန်မနက်မှ ဦးလေး ပိုက်ဆံလာ
ယူတော့မယ်၊ မနက်ဖြန်မနက်တော့ ဆက်ဆက် ပေးဖြစ်အောင်
ပေးပါနော်၊ ဦးလေးတို့မှာ ဆိုက်ကားနင်းရတာ တစ်နေ့တစ်နေ့
ဘယ်လောက်မှ သိပ်ကျွန်တာ မဟုတ်ဘူး”

ပိုက်ဆံ ဆုံးမှာစိုးသဖြင့် ဦးဇော့ သေချာအောင်တော့ ထပ်
ပြောမိသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးလေးရယ်၊ ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်၊ ကျေးဇူး
လည်း တင်ပါတယ်၊ မနက်ဖြန်မနက် ကျွန်မ ဆက်ဆက်ပေးပါမယ်၊
ဦးလေး လာဖြစ်အောင် လာခဲ့ပါ”

“ကောင်းပြီ.. ဦးလေး မနက်ဖြန်မနက် လာခဲ့ပါမယ်”
ဦးဇော့ ဆိုက်ကားကို ဖြည်းလေးစွာ ပြန်နင်းထွက်ခဲ့သည်။
လူကုန်ထဲ ရပ်ကွက်ထဲကို ဆိုက်ကားခပင် မပါဘဲ လာခဲ့သော

မိန်းကလေးပါလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူကတော့ မနက်ဖြန်မနက်မှာ ချောက်ချား
စရာကောင်းလှသော ဒီခြံကြီးရှေ့ နောက်တစ်ခေါက် ပြန်လာခဲ့ရဦး
မှာပင်။

ဒီနေ့နှင့် မနက်ဖြန်ကြားမှာ တစ်ရက်သာ ခြားနားနေခဲ့ပေ
မယ့် ထိုတစ်ရက်ကလေးမှာ ဖြတ်သန်းခဲ့ရသော နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ
ဟာ တစ်စုံတစ်ယောက်အတွက်တော့ အဖြစ်အပျက်စုံကို သွေးပျက်
ချောက်ချားဖွယ် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် ခရီးရှည်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သည်
ဆိုတာ ဘယ်သူမှ ကြိုတင်မသိနိုင်ခဲ့ပါလား။

နောက်ဆုံး..
ထိုတစ်စုံတစ်ယောက် ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် သူ ကြုံတွေ့ ဖြတ်
သန်းရမည့် တစ်ရက်တာခရီးကို ကြိုတင်မသိနိုင်ခဲ့ပါ။

မနက်ဖြန်မနက်.. ဦးဇော့ ဒီခြံကြီးရှေ့ ရောက်လာခဲ့လျှင်
မည်သို့သော အဖြစ်အပျက်မျိုးကို မြင်တွေ့ရလိမ့်မည်ဆိုတာ..။

၆ ၆ ၆ ၆

www.burmeseclassic.com

အတော့ကို မောဟိုက်ကာ ပင်ပန်းလွန်းနေပြီမို့သာ လမ်းမှာ (ပိုက်ဆံမရှိတော့ပါဘဲ) ရှက်ရှက်နှင့် ဆိုက်ကားငှားစီးခဲ့ပြီး... သက်သာခွင့်ရခဲ့ပါသော်လည်း...

ခြံဝမှနေ တမျှော်တခေါ်ကြီး ဝင်ရမည့် အိမ်ကြီးကို လှမ်းကြည့်ကာ မြဲယွန်းဘုံ အတော်လေး စိတ်ပျက်နွမ်းနယ်သွားရတော့သည်။

မတတ်နိုင်ပြီ။

ခြံထဲထိတော့ ဘယ်ဆိုက်ကားမှ လိုက်ပို့ပေးမည်မဟုတ်။

ကိုယ့်ဘာသာ လျှောက်ရတော့မှာမို့ ယွန်း စိတ်ပျက်နွမ်းနယ်စွာ ခြံဝမှာ ရှိသော ခရေပင်ကြီးအောက်က ခုံတန်းလေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်မိသည်။

ခရေပင်ကြီးက အံ့ဆိုင်းလျက်ရှိကာ အရိပ်အောက် ဝင်လိုက်သည်နှင့် အေးမြသွားရသည်။

“ဟူး... ”
လေပူတွေကို မှုတ်ထုတ်ကာ ခေါင်းပေါ်မှာ နေပူဒဏ်ကို ကာကွယ်နိုင်ရန် အုပ်ထားသော သဘက်ကို ဖြုတ်ပြီး ချွေးသုတ်နေမိပြန်သည်။

ခရီးဝေးက လာခဲ့ရသည်မို့ ယွန်း အရမ်းကို ပင်ပန်းနေပါပြီ။ သို့သော်... ပင်ပန်းမှုကို အရေးမစိုက်နိုင်သေး။
လက်ဆွဲအိတ်ကို ဖွင့်ကာ ယွန်းဘဝရဲ့အရေးအကြီးဆုံး အရာတစ်ခုကို ထုတ်လိုက်မိသည်။

ကနုတ်ဘောင် တပ်ထားသော ဓါတ်ပုံတစ်ပုံ။
ထူထဲစိမ်းညိုနေသော မျက်ခုံးတန်း...

စူးရှအားကောင်းသော မျက်ဝန်းများ၊ ပိရီသေသပ်သော နှုတ်ခမ်းတစ်စုံနှင့် တည်ငြိမ်ခန့်ထည်လွန်းသော လူတစ်ယောက်။
“ကိုကို”

ချစ်ရသူရဲ့ဓါတ်ပုံကို အားတင်းပြီးကလေးဖြင့် ပြုံးကြည့်ရင်း ယွန်း တိုးတိုးဖွဖွကလေး ခေါ်လိုက်မိသည်။

ကိုကိုမျက်နှာကို မြင်ရဖို့အတွက် တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးတဲ့ နေရာစိမ်းတစ်ခုကို ခွန်အားသတ္တိတွေ မွေးပြီး ယွန်း အရဲစွန့် လာခဲ့ရတာ သိပါရဲ့လား ကိုကို။

(ကိုယ် ပြန်လာခဲ့မယ်... စောင့်နေပါ)
လို့ မှာခဲ့တဲ့ ကိုကိုစကားကို ယွန်းနားထောင်ခဲ့ပါတယ်။

ကတိစကားအတိုင်း ကိုကို ယွန်းဆီ တစ်နေ့ ပြန်လာလိမ့်မယ်လို့လည်း ယွန်း မျှော်လင့်ယုံကြည်ခဲ့ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ကိုကို...

မထင်မှတ်နိုင်စွာ ယွန်းမှာ ကိုကိုရင်သွေးလေး ကျန်ခဲ့တယ်။
 ကိုကိုပြန်အလာကို ယွန်းစောင့်နေခဲ့ပေမယ့်...
 ကိုကိုနဲ့ ယွန်းတို့ရဲ့ ရင်သွေးလေး လူ့လောကထဲ ရောက်ဖို့
 အရမ်းကို နီးကပ်လာချိန်မှာတော့ ကိုကိုပြန်အလာကို ယွန်း ဆက်ပြီး
 မစောင့်နိုင်တော့ဘူး။

ယွန်း မွေးဖွားတဲ့အချိန်မှာ အနားမှာ ကိုကိုကို ရှိစေချင်
 တယ်။ ယွန်းမှာ ကိုကိုကလွဲပြီး အားကိုးရမယ့်သူလည်း မရှိဘူး။
 ယွန်းကို နွေးထွေးတဲ့အချစ်တွေနဲ့ ကြိုပါနော် ကိုကို။

ကိုကိုခါတ်ပုံကို ရင်ခွင်မှာ အပ်လိုက်မိစဉ် အင်အားတို့ သွေး
 ကြောထဲ ပြန်စီးဝင်လာသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

ယွန်း ကြည်နူးစွာ ပြီးရင်း ကိုကိုခါတ်ပုံကို အိတ်ထဲ ပြန်ထည့်
 ပြီး ဖြည်းညင်းစွာ ခုံတန်းပေါ်မှ ပြန်ထလိုက်သည်။

ထို့နောက်... ငိုက်ဆာလာသဖြင့် အိမ်မှယူလာခဲ့သော
 အသားပေါင်းမုန့်ထုပ်ကလေးကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး ချည်သဘက်ကို
 ခေါင်းပေါ် ပြန်အုပ်တင်ကာ မျက်စိတဆုံး မြင်နေရသော အိမ်ထီးထီး
 ကြီးဆီ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်မိသည်။

ပိတောက်ပင် သရက်ပင် ကံ့ကော်ပင်ကြီးများ အုပ်ဆိုင်း
 ကာ မြက်ပင်ရှည်များ တောထနေသော ရှေးဟောင်း အဆောက်
 အအုံပုံစံ အိမ်ကြီးကို ကြည့်ပြီး ယွန်း ကျောချမ်းလာသလို ခံစားရ
 သည်။

လူဘယ်နှစ်ယောက်များ နေလို့ အိမ်ကြီးက ဒီလောက် ကြီး
 မားရတာပါလိမ့်။

ကိုကိုကို ဒီလောက် ချမ်းသာပြည့်စုံလိမ့်မယ်လို့ ယွန်း ထင်

မှတ်မထားခဲ့။

တစ်လှမ်းချင်း ဖြည်းညင်းစွာ လျှောက်ရင်းက ထီးထီးကြီး
 ရှိနေသောအိမ်ကြီးဆီ ရောက်လာခဲ့ရသည်။

လူရိပ်လူယောင် မတွေ့ရတော့ ယွန်း အော်ခေါ်ရကောင်း
 နိုး၊ အိမ်တံခါးကိုပဲ ခေါက်ရကောင်းနိုး စဉ်းစားနေမိသည်။

တကယ်တမ်းမှာ အော်လည်းမခေါ်ရဲ၊ တံခါးလည်းမခေါက်
 ရဲဘဲ ယွန်း အိမ်ကြီးရှေ့မှာ ခြေစုံရပ်ကာ ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်နေ
 မိသည်။

မထင်မှတ်ဘဲ အိမ်ကြီးရဲ့အပေါ်ထပ်ကို မောကြည့်လိုက်မိ
 လျှင် ကြက်ဥနှစ်ရောင် ပိုးပျော့ ကန့်လန့်ကာစ ပါးပါးလေးက လေ
 ဟိုက်သလို ဖျတ်ခနဲ လှုပ်ခတ်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သို့သော်...

လူရိပ်တော့ မတွေ့ရသည်မို့ ယွန်း ကျောထဲ စိမ့်ခနဲ ဖြစ်
 သွားရကာ နောက်ကို ကမန်းကတန်း ဆုတ်လိုက်မိစဉ်...

အေးခနဲ ဖြစ်သွားပြီး လက်ထဲတွင်ကိုင်ထားသော အသား
 ပေါင်းမုန့်ထုပ်ကလေးမှာလည်း မြေကြီးပေါ်သို့ လွတ်ကျသွားလေ
 သည်။

ယွန်း ကြက်သီးတဖြန်းဖြန်း ထကာ ရင်တုန် ထိတ်လန့်သွား
 ရလျက် မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး အော်လိုက်မိတော့သည်။

“အား...”

“အား...”

ကြောက်ကြောက်နှင့် အော်လိုက်မိပြီးမှ ကိုယ်အော်သလို
 ပြန်အော်လိုက်သောအသံကို ကြားလိုက်ရလျှင် ယွန်း ကြောင်အမ်း

သွားရလျက် မျက်လုံးများ ကမန်းကတန်း ပြန်ဖွင့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဟင်...”

ယွန်း ခြေဖျားလက်ဖျားများ အေးစက်သွားရပြီး...

ယွန်း တွေ့လိုက်ရသည်မှာ...

အဘွားကြီးအိုတစ်ယောက်လို ဆံပင်တွေကို ထိပ်ပေါ်မှာ

စုထုံးထားသည့် ယွန်းတို့အရွယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်။

နဖူးမောက်ပြီး ချိုင့်ဝင်နေသည့် မျက်လုံးအစုံက နီရဲနေသည်မှာ ကြောက်မက်ဖွယ်အတိ။

နှာခေါင်းပြားပြား...

နှုတ်ခမ်းများကလည်း အောက်နှုတ်ခမ်းက အိတွဲကျနေပြီး အပေါ်နှုတ်ခမ်းထူထူက ထော်လန်နေသည်မို့ ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရလျှင် သက်ရှိလူသားတစ်ယောက်လို ထင်ရဲစရာမရှိ။

သို့သော်...

အကျည်းတန်လှသော နှုတ်ခမ်းများကို ဖွင့်ကာ မည်းချိတ်နေသော သွားများ ပေါ်အောင် ရယ်ပြလေလျှင်တော့... သဘောကောင်းမည်ရပ်သွင်က ပေါ်လာကာ ယွန်းလည်း ခုမှ သက်ပြင်းချနိုင်တော့သည်။

“ဧည့်သည်ပါလား... ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့လဲ”

ခုမှ မြင်ဖူးသည့် မျက်နှာစိမ်းပေမယ့် ဝမ်းသာအားရ မေးလိုက်ပုံကြောင့် ယွန်း အားတက်သွားမိလျက်...

“ဟိုလေ... ကျွန်မ ကိုမင်းခန့်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

“ဘယ်လို... ကိုမင်းခန့်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ ဟုတ်လား”

ချိုင့်ဝင်နေသည့် မျက်လုံးအစုံမှာ ပြူးကျယ်သွားလျက်

အထိတ်တလန့် ပြန်မေးလိုက်ပုံကြောင့် ယွန်းစိတ်ထဲ တစ်မျိုးကြီး ခံစားလိုက်ရသည်။

“ဟုတ်ကဲ့... သူ မရှိဘူးလားဟင်”

ယွန်း အရဲစွန့်ပြီး ထပ်မေးလိုက်မိသည်။

“ရှိ... အဲ... မရှိဘူး”

ရှိလို့ ရုတ်တရက် သတိလက်လွတ် ဖြေပြီးတော့မှ ပျာပျာသလဲ မရှိဘူးလို့ ပြန်ပြင်ပြီး ဖြေလိုက်ပုံက ယွန်းကို စိတ်ထင်သွားစေပါသည်။

“သူ ဘယ်သွားလို့လဲဟင်”

အမျိုးသမီး အဖြေရခက်သလို ခေါင်းကုတ်ကာ...

“ကျုပ်လည်း သေသေချာချာတော့ မသိဘူး၊ ဒေါ်စိမ်းမေကြီးတော့ ပြောတတ်မလား မသိဘူး၊ နေဦး... ညည်းကို သူ့ဆီ ခေါ်သွားပေးမယ်”

အမျိုးသမီး စကားပြောပုံက ထည်ဝါလှသော အိမ်ကြီးနှင့် ဆက်စပ်၍ မရသလိုပင်။ ဒီအိမ်ကြီးနှင့် ဘယ်လိုများ ပတ်သက်သူပါလိမ့်၊ ယွန်း စဉ်းစားလိုက်မိဆဲ...

“ကျုပ်က ဒီအိမ်ကြီးက အိမ်ဖော်ပါ၊ အဲဒါကြောင့် ဘာမှ သေသေချာချာ ပြောလို့မရတာ၊ ခုနက ကျုပ်ပြောတဲ့ ဒေါ်စိမ်းမေဆိုတာက ဒီအိမ်ကြီးရဲ့အိမ်ထိန်းလေ၊ သူကတော့ ပြောရေးဆိုခွင့်ရှိတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ညည်း သူနဲ့တွေ့ပြီး သိချင်တာမေး... ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အံ့မယ်လေး... ဟုတ်ကဲ့တွေ့တာတွေ လုပ်မနေနဲ့၊ ညည်း

နဲ့ကျုပ် အရွယ်တူပဲ၊ ကျုပ်နာမည်က မိယု၊ ညည်းနာမည်ကရော”

“ကျွန်မနာမည် မြယွန်းဘုံပါ”

“မြယွန်းဘုံ... နာမည်က လှသားပဲ”

စကားပြောရင်းကနေ မထင်မှတ်စရာ အပြုအမူတစ်ခုကို မိယုဆိုသော အမျိုးသမီး လုပ်လိုက်လေလျှင် ယွန်းမှာ အရမ်းကို အံ့ဩသွားခဲ့ရသည်။

ခုနက ယွန်း လန့်သွားခဲ့ရစဉ်က လက်ထဲမှ မြေကြီးပေါ် ပြုတ်ကျသွားခဲ့သော အသားပေါင်းတွေကို မြေကြီးပေါ်မှနေ မခွဲမရှာ ကောက်ယူပြီး အငမ်းမရ စားနေတာ မြင်လိုက်ရသောအခါ ယွန်း အတော်လေး အံ့ဩသွားခဲ့ရပါသည်။

ဘယ်သူကများ ဧည့်သည်တစ်ဦးလက်ထဲက ပြုတ်ကျသွားခဲ့ တဲ့ မြေကြီးပေါ်က အစားအစာကို အငမ်းမရ ကောက်ယူစားမှာလဲ။

ဘယ်လောက်တောင် ဆာလောင်မွတ်သိပ်ရှာနေလို့ပါလိမ့်။

သဲများ ပေနေသော အသားပေါင်းကို အငမ်းမရ ပလုတ် ပလောင်း စားနေသော မိယုကို ယွန်း မသက်မသာ ကြည့်နေမိ သည်။ မိယုကတော့ ဘာကိုမှ အရေးမစိုက်ဘဲ ပလုတ်ပလောင်း စားနေရင်းက...

“လာ... ကျုပ်နောက်လိုက်ခဲ့”

လို့ ဗလုံးဗထွေး ပြောကာ ယွန်းရှေ့မှနေ ဆတ်တောက် ဆတ်တောက်နှင့် ထွက်သွားလေတော့သည်။

၂၁ ၂၁ ၂၁ ၂၁

အိမ်ကြီးကို ခြေရင်းဘက်မှနေ ပတ်ပြီး နောက်ဖေးဘက် ဆီ လျှောက်လာခဲ့ရသည်။

ကိုယ့်အဖြစ်က အိမ်ရှေ့တံခါးမှ ဝင်ခွင့်မရသော အနေ အထားမျိုးမို့ ယွန်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိမ်လည်းသိမ်ငယ်၊ ဝမ်းလည်း နည်းသွားရသည်။

“လာ...”

မိယု လက်ယပ်ခေါ်ပြီး တံခါးကို ဖြည်းဖြည်းချင်း တွန်းဖွင့် သည်။

“ကျွ... ”

အိုဟောင်းလှပြီဖြစ်သော တံခါးကြီးဆီမှ အသံကျယ်ကြီး ထွက်လာခဲ့လျှင် ယွန်း ရင်ထဲ စိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။

အခန်းတစ်ခန်းရှေ့ ရောက်လျှင် မိယုက ငုတ်တုတ်ငိုငိုချ လိုက်တော့ ယွန်းလည်း ရောယောင်ပြီး ထိုင်လိုက်မိသည်။

“ဟဲ့... ခေါင်းငုံ့ထား၊ သူက ဘာကိစ္စလဲ မေးမှ မော့ကြည့်

ကြားလား”

မိယုက လေသံဖြင့် သင်တော့ ယွန်း ကယျာကယာ ခေါင်းငုံ့ချ
ထားလိုက်မိသည်။

ဘယ်လိုပါလိမ့်။

အိမ်ထိန်းကိုတောင် ခေါင်းငုံ့ ဒူးထောက်ပြီး စကားပြောရ
မယ်ဆိုတော့ ကိုယ်ဟာ ဘယ်လိုအနေအထားမျိုးလဲဆိုတာ ယွန်း
မစဉ်းစားရဲတော့။

ကိုကိုဟာ ဒီလောက်တောင် ခမ်းနားထည်ဝါလွန်းသူလား။

ဝမ်းနည်းစိတ် သိမ်ငယ်စိတ်တွေ ယွန်းရင်ထဲ လှိုက်တက်

လာရဆဲ...

“ရှပ်... ရှပ်... ရှပ်”

လုံချည်အနားခတ်သံက တိတ်ဆိတ်လို့နေသော အိမ်ကြီးထဲ
မှာ တစ်သံထဲ ကျယ်လွင့်စွာ ထွက်လာခဲ့သည်မို့ ယွန်းစိတ်တွေ အလို
လို ချောက်ချားလာရသည်။

လုံချည်အနားခတ်သံ ရပ်တန့်သွားလျှင် ကိုယ့်ရှေ့ လာရပ်
သော ခြေဖမိုးတစ်စုံကို ယွန်း တွေ့လိုက်ရသည်။

အကြောပြိုင်းပြိုင်းထနေသော ဖြူရော်ရော် ခြေထောက်
တစ်စုံကို တွေ့လိုက်ရလျှင် ယွန်းရင်တွေ အခုန်မြန်သွားရတော့
သည်။

လူကို မတွေ့ရသေးခင် ခြေထောက်တွေ့လိုက်ရတာနှင့်ပင်
ယွန်းစိတ်တွေ ပိုပြီးချောက်ချားလာခဲ့သည်။

“ဘာကိစ္စလဲ”

အသံကြီးက အက်ကွဲကွဲကြီး ဖြစ်သည်။

ယွန်း ရင်တွေ တဆတ်ဆတ် တုန်လာသည်။

တိတ်ဆိတ်နေသော အိမ်ကြီးထဲမှာ အက်ကွဲကွဲအသံကြီး

ကြားရပြီး ဖြူရော်ရော် ခြေထောက်တစ်စုံသာ တွေ့မြင်နေရတာ
ဘယ်လောက် စိတ်ချောက်ချားစရာ ကောင်းလိုက်တဲ့အဖြစ်လဲ။

“အစ်ကိုလေး ကိုမင်းခန့်နဲ့ တွေ့ချင်လို့တဲ့”

မိယုက ဝင်ပြောပေးတော့မှ ယွန်း သတိပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။

မိယုက အသာလက်ကုတ်သည်။

ယွန်း အဲ့ဒီတော့မှ ကိုယ့်ရှေ့မှာ ရပ်နေသူကို ကယျာကယာ
မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။

ရင်တွေ ဒိန်းခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။

အနက်ရောင် ဝမ်းဆက်ဝတ်ထားသော အမျိုးသမီးကြီး
တစ်ယောက်။

မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ပြာနှမ်းဖြူရော်နေကာ နှုတ်ခမ်းတစ်ခု
ထဲက ညှိမှောင်နေသည်မှာ သွေးလန့်စရာ ကောင်းလို့နေသည်။

အတော့်ကို ပိန်ချုံးပြီး ပိန်းပိတ်အောင် နက်မှောင်သည့်
အင်္ကျီက လည်ပင်းအထိ လက်ရှည်ခါးရှည်မို့ ရုတ်တရက် ကြည့်လိုက်
လျှင် သက်ရှိလူသားတစ်ယောက်လို့ ဘယ်လိုမှ ထင်နိုင်စရာမရှိ။

လူသေတစ်ယောက် မတ်တတ်ရပ်နေသည့်အလား၊ နေခင်း
ကြောင်တောင်ကြီး မီးထွန်းထားသည် ဖန်မီးအိမ်ကိုလည်း လက်ထဲ
မှာ ကိုင်ထားလိုက်သေးသည်။

“နာမည် ဘယ်သူလဲ”

ယွန်းကို မီးခိုးရောင် မျက်လုံးဖျော့ဖျော့များနှင့် တိုက်ရိုက်

ကြည့်ပြီး မေးတော့ ယွန်း စိတ်တင်းကာ ပြန်ဖြေရသည်။

“မြယွန်းဘုံပါ”

“ဒီကို ဘာကိစ္စနဲ့ လာတာလဲ”

မိယု ဖြေပြီးသားကို ထပ်မေးတော့ ယွန်း နည်းနည်းလန့်သွားရသည်။

တံတွေးမျိုးချမိကာ...

“ဟို... ကိုမင်းခန့်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

“ဘာကိစ္စလဲ”

ယွန်း ခေါင်းငုံ့ကာ သက်ပြင်းချမိလျက် အဖြေရခက်ကာ အတော်ကြာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေမိသည်။

“ဖြေလေ... အစ်ကိုလေးကို ဘာကိစ္စရှိလို့ တွေ့ချင်ရတာလဲ”

အမိန့်ပေးသံဖြင့် ထပ်မေးလျှင်တော့ ယွန်း ဆက်ပြီးတိတ်ဆိတ်နေလို့ မရတော့ဘဲ...

“ဟိုလေ... ကလေးကို သူ့အနားမှာ မွေးဖွားချင်လို့ပါ”

“နေပါဦး... ဖြေပုံက တစ်မျိုးပါလား၊ ညည်းဗိုက်ထဲက ကလေးနဲ့ အစ်ကိုလေးနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“သူ... သူနဲ့ ရတဲ့... က... ကလေးပါ”

“ဘာ...”

အက်ကွဲသောအသံကြီးဖြင့် စူးရှစွာ အော်လိုက်တာကြောင့် ယွန်းတစ်ကိုယ်လုံး တုန်ကာ ကြောက်လွန်းသဖြင့် နောက်ကို လန့်ကျမတတ် ဖြစ်သွားရသည်။

“ညည်းကိုယ်ဝန်က အစ်ကိုလေးနဲ့ ရတာ ဟုတ်လား၊ မဖြစ်

နိုင်တာ... သွား... ထွက်သွား၊ ခုချက်ချင်းထွက်သွား”

ဒေါ်စိမ်းမေဆိုသော အမျိုးသမီးကြီး မျက်လုံးများ ရဲရဲနီကာ နောက်ဖေးတံခါးဝကို လက်ညှိုးကြီး ထိုးပြီး ယွန်းကို ဒေါသတကြီး မောင်းထုတ်လေသည်။

ယွန်းမှာ ကြောက်လည်းကြောက် ခရီးလည်း ပန်းလာသည် မို့ မူးဝေ ယိုင်ထိုးလာရတော့သည်။

“ခဏဖြစ်ဖြစ် ပေးနေလိုက်ပါ၊ သူ့ဗိုက်ထဲက နေ့စေ့လစေ့ကြီး ဖြစ်နေတာ”

မိယုက ဝင်ပြောပေးသည်။

အမျိုးသမီးကြီးရဲ့ဒေါသက မိယုဆီ လှည့်သွားကာ...

“ညည်းနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ ဝင်ပြောနေရတာလဲ”

“တော်ကြာ အစ်ကိုလေး သိရင် ဒေါ်ကြီး ပြဿနာတက်နေမှာစိုးလို့ ပြောတာ”

မိယု နှုတ်ခမ်းကို မဲ့ကာ ပြောလိုက်တော့ ဒေါ်စိမ်းမေကြီး ငြိမ်သက်သွားသည်။

ဒေါသတွေကို မျှိုသိပ်လိုက်ရပုံဖြင့်...

“ကောင်းပြီ... ဒါဆိုလည်း နင့်ဆီမှာ ခေါ်ထား၊ အစစ အရာရာ နှင်တာဝန်ယူ”

“ကောင်းတယ်... ညည်း ကျုပ်နဲ့ အတူနေရမယ်... ကြားလား”

မိယု ရွဲ့ပြောလိုက်ပေမယ့် ယွန်းကတော့ ဝမ်းသာသွားရသည်။

ကိုကိုနဲ့ နီးစပ်ခွင့်ရပြီ မဟုတ်လား။

ပြီးတော့ ကိုကိုရဲ့နွေးထွေးသောအရိပ်အောက်မှာ ရင်သွေး
လေးကို လုံခြုံစွာ မွေးဖွားနိုင်တော့မည်လေ။

“သွားကြတော့”

အမိန့်ပေးသံ ထွက်လာသည်နှင့် မိယု. . ယွန်းလက်ကို
ဆတ်ခနဲ ဆွဲကာ ထရပ်ပြီး လှည့်ထွက်သည်။

ယွန်းလည်း မိယု ဆွဲခေါ်ရာနောက် ဒရောသောပါး လိုက်မိ
ဆဲ. . .

“မြယွန်းဘုံ”

အက်ကွဲသော ခေါ်သံကြီးကြောင့် ယွန်း တုန်ခနဲ ဖြစ်သွားရ
ကာ ကယျာကယာ လှည့်ကြည့်လိုက်ရသည်။

ဒေါ်စိမ်းမေ မီးအိမ်ကို မြှင့်ကိုင်လိုက်သည်မှီ ဒေါသမျက်လုံး
များက မီးရောင်ဟပ်ကာ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ရဲရဲတောက်နေသည်။

“မင်း မိယုနဲ့ပဲ အတူနေပါ။ မိယုအခန်းထဲကနေ မထွက်ပါနဲ့”
ဟင်. . . ဘယ်လိုကြီးပါလိမ့်။

“ပြီးတော့ ဒီအိမ်ကြီးအကြောင်း ဘာမှ သိဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့၊
ငါ့စကား နားမထောင်ရင် မင်း လာရာလမ်းအတိုင်း အထုပ်ဆွဲပြီး
ပြန်ရမယ်. . . ကြားလား”

မောက်မာလွန်းလှသော အမိန့်စကားကြောင့် ယွန်းရင်ထဲ
ခါးသွားရသည်။

မိယုက နှုတ်ခမ်းမဲ့ပြသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

စိတ်ကို ချိုးနှိမ်ပြီး ယွန်း ခေါင်းကို ငုံ့လျက် ပြန်ဖြေလိုက်မိ
သည်။

ဘယ်လိုမိန်းမကြီးပါလိမ့်။

အနက်ရောင် ဝမ်းဆက်ကြီး ဝတ်ပြီး. . .

နှုတ်ခမ်းညိုပုပ်ပုပ်ကြီးနဲ့. . .

ရုပ်ကြီးက ကြောက်စရာ ကောင်းလိုက်တာ။

စိတ်ကရော မှန်ရဲ့လားမသိ။

နွေးခင်းကြောင်တောင်ကြီး မီးအိမ်ကြီးထွန်းလို့။

ယွန်းအတွက်ကတော့ အိမ်ကြီးရော အိမ်ကြီးထဲမှာ နေကြ
တဲ့ အိမ်သားတွေကရော စိတ်ဝင်စားစရာအတိပဲဖြစ်သည်။

၁၅ ၁၅ ၁၅ ၁၅

“လာ... ဒါ ကျုပ်အခန်းပဲ”

အိမ်ကြီးရဲ့အနောက်ဘက် တန်းလျားအခန်းတွဲတွေဆီ ခေါ်သွားတော့ ယွန်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို အရမ်းသိမ်ငယ်သွားမိသည်။

ကိုကိုနဲ့ ယွန်းအဆင့်ဟာ အဲဒီလောက်တောင် ကွာခြားသတဲ့လား။

“ညည်း ခရီးပန်းလာတယ် မဟုတ်လား၊ လန်းသွားအောင် ရေချိုးလိုက်ပါလား၊ ဒီတန်းလျားရဲ့အနောက်ဘက်မှာ ရေချိုးခန်း ရှိတယ်... သွားချိုးချေ”

“ကောင်းသားပဲ”

အထုပ်အပိုးတွေ မိယုအခန်းထဲမှာ ချထားခဲ့ပြီးတော့ ယွန်း ရေချိုးခန်းဆီ ထွက်လာခဲ့သည်။

ခြံကြီးက ကျယ်သလောက် မိယုနဲ့ အိမ်ထိန်းကြီး ဒေါ်စိမ်း မေ နှစ်ယောက်ထဲကိုသာ တွေ့ရသေးသည်မို့ ယွန်းစိတ်ထဲ ချောက်

ချားနေမိသည်။

တခြားအိမ်သားတွေ မရှိကြတော့ဘူးလား။

နောက်မှပဲ မိယုဆီမှာ မေးကြည့်ရတော့မှာပဲ။

ဒီအိမ်ကြီးအကြောင်း ဘာမှသိဖို့မကြိုးစားပါနဲ့လို့ အမိန့်ပေးတားမြစ်ခဲ့သော ဒေါ်စိမ်းမေကြီးရဲ့အသံကို ပြန်ကြားယောင်မိသည်။

သေချာတယ်။

ဒီအိမ်ကြီးမှာ အပြင်လူ မသိစေချင်တဲ့ လျှို့ဝှက်ဖုံးကွယ်ထားတဲ့ အကြောင်းအရာတစ်ခု ရှိကိုရှိရမယ်။

ယွန်း အိမ်ကြီးအကြောင်း အတွေးနယ်ချဲ့ရင်းက ရေချိုးခန်းဆီ ရောက်လာခဲ့သည်။

စိမ့်ခနဲ အေးသော ခံစားချက်မျိုး ရလိုက်တာကြောင့် ကြက်သီးများ ထသွားရသည်။

“အထဲမှာ လူရှိလားဟင်”

ယွန်း အခန်းထဲ ချက်ချင်းမဝင်ရဲဘဲ လှမ်းမေးလိုက်မိသည်။ ပြန်ဖြေသံ မကြားရ။

ရေသံလည်း မကြားရတာမို့ တံခါးကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆွဲဖွင့်ကာ အထဲကို ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။

အထဲမှာ ဘယ်သူမှ မရှိ။

ရေအပြည့် ဖြည့်ထားသော အုတ်ကန်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရတော့ ခရီးပန်းလာသောယွန်း ပျော်သွားရသည်။

ကန်ဘောင်ပေါ် တင်ထားသော ရေခွက်ကို ချက်ချင်းယူကာ ဝမ်းသာအားရ ခပ်ချိုးလိုက်မိလျှင်...

စူးခနဲ ထသွားသော ညီစိုစိုအနံ့ကြီး ရလိုက်တာကြောင့်

ယွန်း နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်မိသည်။

ပြီးတော့... ရေတွေက စေးထန်းထန်းဖြစ်နေသည်။

နေပါဦး။

ဘာဖြစ်လို့ ရေတွေက စေးထန်းပြီး ညီစိုစိုအနံ့ ရနေတာလဲ။

ယွန်း အော်ဂလီ ဆန်လာမိသော်လည်း ချိုးမိလက်စနှင့်မို့ မထူးဘူး သဘောပိုက်ကာ အသက်အောင့်ပြီး ခပ်မြန်မြန် ချိုးနေမိသည်။

ထိုစဉ်...

“ကျွီး...”

ရုတ်တရက် တံခါးသံကို ကြားလိုက်ရသည်မို့ လူဝင်လာ သလားလို့ ယွန်း လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

သို့သော်... တံခါးကို ပိတ်ထားသည့်အတိုင်း တွေ့လိုက်ရ လျှင် ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။

တံခါးက ဘယ်သူမှ မဖွင့်ပါဘဲ ဘာကြောင့်များ အသံထွက် လာရသလဲ။ ယွန်းရင်တွေ တထိတ်ထိတ် ဖြစ်နေရဆဲ...

စိမ့်ခနဲ ကျောချမ်းသွားရသည်မို့ နောက်ကို ကယျာကယာ လှည့်ကြည့်လိုက်မိလျှင်...

“အံ့မယ်လေး”

လက်ထဲမှ ရေခွက်လွတ်ကျသွားရတဲ့အထိ ယွန်း ကြောက် လန့်တကြား အော်လိုက်မိသည်။

ယွန်း တွေ့လိုက်ရသည်မှာ နံရံကြားမှ ယွန်းကို စိုက်ကြည့်နေ သော မျက်လုံးကြီးတစ်စုံ။

ဖွေးဆွတ်နေသော မျက်သားပြင်ပေါ်မှာ သွေးကြောကြီး

များ နီရဲကာ မျက်ဆံကလည်း ရဲတောက်နေသည်။

“ရှပ်... ရှပ်... ရှပ်”

တစ်ပြိုင်နက်ထဲမှာပင် အခန်းအပြင်မှ ခြေသံကိုလည်း ကြားလိုက်ရသောအခါ ချောက်ချားထိတ်လန့်နေမိသော ယွန်းတံခါး ဘက် အမြန်လှည့်ကြည့်လိုက်မိပြန်သည်။

တံခါးအောက် သမံတလင်းမှာ ဖြတ်သန်းသွားသော အရိပ် တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရလျှင် ယွန်း ချက်ချင်းရေချိုးရပ်လိုက်ကာ အပြင် သို့ ထွက်ကြည့်မိသည်။

“ဘုရားရေ...”

ခုနကတင် အရိပ်တွေ့လိုက်ရပြီး အခုတော့ အပြင်မှာ ဘယ်သူမှ ရှိမနေ။ ဒါဆို ခုနက တွေ့လိုက်ရတဲ့ ကြောက်စရာ မျက် လုံးကြီးတွေက...

အတွေးမဆုံးသေးခင်မှာပင် ကြက်သီးများ တဖြန်းဖြန်း ထ သွားရသည်။

ရေချိုးခန်း ပတ်ပတ်လည်မှာ ဘာအပင် ဘာအဆောက် အဦးမှ ရှိမနေတာမို့ တကယ်လို့ လူရှိခဲ့ရင်လည်း ပုန်းစရာနေရာမရှိ။

ဒါဆို... လူမဟုတ်ရင်...

ယွန်း ဆက်မတွေးရဲတော့ဘဲ ခြေဖျားလက်ဖျားတွေ အေး စက်လာရကာ မိယု နေသော တန်းလျားဆီ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက် ခဲ့မိသည်။

www.burmeseclassic.com

ယွန်း ပြန်ရောက်တော့ မိယု ရှိမနေ။

အိမ်ကြီးဆီ သွားပြီး လုပ်စရာရှိတာတွေ သွားလုပ်နေတာ ထင်ပါရဲ့။

သေသေချာချာ သတိပေး တားမြစ်ထားတဲ့ကြားက ဒီ လောက် ချောက်ချားစရာကောင်းလှသော အိမ်ကြီးအကြောင်း သိချင်စိတ်က ထိန်းချုပ်မရသည်မို့ ယွန်း အပြင်ကို ထွက်လာခဲ့မိပြန် သည်။

အပင်များကို ကွယ်ကာ အိမ်ကြီးဘက်ကို ပုန်းလွှဲကွယ်လွှဲ ကူးလာခဲ့မိသည်။

အိမ်ထိန်း ဒေါ်စိမ်းမေကြီး တွေ့လို့မဖြစ်သည်မို့ ယွန်းမှာ တထိတ်ထိတ်နှင့် လာခဲ့ရသည်။

ကုက္ကိုပင် အကြီးကြီးတစ်ပင်ကို နတ်ကွန်းတွေ ဘာတွေနှင့် တွေ့ရတော့ ယွန်း အံ့သြသွားရသည်။

ညောင်ပင်မှာ နတ်ကွန်းထားတာပဲ တွေ့နေသည်မို့ ထူးဆန်း သွားမိသည်။

နတ်ကွန်းမှာ စားသောက်စရာများအပြည့် ပူဇော်ပသထား ကာ တင့်တင့်တယ်တယ်ပင်ဖြစ်သည်။

ဆက်လျှောက်ခဲ့မိလျှင်...

ပိတောက်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်မှာ ပေါက်တူးတူးနေ သော ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့အရိပ်ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ တွေ့လိုက် ရသည်။

ယွန်း ဝမ်းသာသွားရသည်။

အဲဒီလူကို ကိုကိုအကြောင်း စုံစမ်းကြည့်လျှင် သိနိုင်မယ် ထင်ပါရဲ့။

“ဒီမှာ... ဒီမှာ”

ယွန်း လက်ဝှေ့ယမ်းကာ ဝမ်းသာအားရ လှမ်းအော်လိုက်မိ သည်။

ပေါက်တူးတူးနေသော လူရိပ်မှာ ခဏရပ်တန့်သွားခဲ့လျှင် ယွန်း ပိတောက်ပင်ကြီးဆီ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွားမိသည်။

သို့သော်...

ယွန်း ထိုလူအနား မရောက်ခင်မှာပဲ ထွက်ပြေးပျောက် ကွယ်သွားလေသောအခါ အံ့သြစိတ်ပျက်သွားရတော့သည်။

ဘာဖြစ်လို့ ထွက်ပြေးရတာလဲ။

ယွန်း မစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်ရတာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြင့် မိယုနေသော တန်းလျားဆီ လေးကန်စွာ ပြန်လာခဲ့မိတော့သည်။

တန်းလျားဆီ မရောက်ခင် ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ တစ်ချက်

လှမ်းကြည့်လိုက်မိလျှင် . . .

မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်မိသည်။

မိယုရဲ့ခေါင်းရင်းခန်း ပြတင်းပေါက်မှာ တစ်စွန်းတစ်စ ထွက်ပေါ်နေသော ခေါင်းတစ်လုံး။

နောက်ခိုင်းလျက် အနေအထားဖြင့် ဆံပင်များက ဖွေးဖွေး ဖြူနေသည်။

ဒါဆို တန်းလျားက တခြားအခန်းတွေမှာလည်း လူရှိတယ် ပေါ့။

ယွန်း ထိုအခန်းဆီ ဝမ်းသာအားရ ခြေဦးလှည့်လိုက်မိဆဲ . .

ဖွေးဖွေးဖြူနေသောခေါင်းက ရုတ်ခြည်း ပျောက်သွားသော အခါ . . .

“ဟင် . . . ဘယ်ပျောက်သွားတာလဲ”

ယွန်း နေရာမှာတင် ခြေစုံရပ်ကာ ဘာကိုမှ နားမလည်နိုင် အောင် ဖြစ်သွားရသည်။

ခုနကလည်း ပေါက်တူးတူးနေတဲ့လူရိပ်ဟာ . . . မျက်စိ အောက်မှာတင် ထွက်ပြေးပျောက်ကွယ်သွားတယ်။

ခုလည်း မျက်စိအောက်မှာတင် ပျောက်သွားပြန်ပြီ။

ဘာတွေလဲ . . . ။

အခန်း(၂)

အတော်လေး ညမှောင်လာတဲ့အထိ မိယု ပြန်ရောက် မလာတော့ ယွန်း ကိုယ့်ဘာသာ တစ်ယောက်တည်း အိပ်ရာပြင်ကာ ခြင်ထောင်ထဲ ဝင်မိသည်။

ခရီးပန်းလာသည်မို့ အရမ်းကို ပင်ပန်းနွမ်းနယ် ညောင်းညာ နေမိကာ ကျောခင်းလိုက်မိသည်နှင့် အိပ်ချင်စိတ်ကို ထိန်းမရနိုင် တော့။

မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားခဲ့မိချိန် . . .

“ရှပ် . . . ရှပ် . . . ရှပ်”

ခြေသံသဲ့သဲ့ ကြားမိလိုက်လျှင် မျက်လုံးများ မဖွင့်ဘဲ လှမ်း

မေးလိုက်မိသည်။

“မိယု ပြန်လာပြီလား”

ပြန်ဖြေသံ မကြားရတော့၊ ယွန်း ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရပြီး မျက်လုံးများ ဖွင့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

မိယုကို မတွေ့ရဘဲ ခြင်ထောင်အပြင်မှာ ငုတ်တုတ်ကလေး ထိုင်နေသော ဆယ်နှစ်အရွယ် ကလေးမလေးတစ်ယောက်ကိုသာ တွေ့ရသည်။

“မိယုဆီ လာတာလား ကလေး”

ယွန်း မေးတာကို ကလေးမလေးက ဘာမှ ပြန်မဖြေပါ။

မလှုပ်မယှက်ဘဲ ထိုင်ကာ ယွန်းကို ခြင်ထောင်အပြင်ဘက်မှ ကြည့်လို့သာနေတော့ . . . ယွန်း မနေသာတော့ဘဲ ခြင်ထောင်ဖွင့်ကာ အပြင်ကိုထွက်လိုက်သည်။

“ဟင် . . .”

ယွန်း ကိုယ့်မျက်လုံးတွေကို ကိုယ်မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားရသည်။

ဘုရားရေ . . .

အိပ်မှုနံနံများ ဖြစ်နေလို့များလား။

မျက်လုံးတွေကို ပွတ်သပ်ကာ အသေအချာ ကြည့်မိသည်။

ခြင်ထောင်အပြင်မှာ ဘယ်သူမှ ရှိမနေ။

“ဘုရား . . . ဘုရား”

ယွန်း ကြက်သီးတွေ တဖြန်းဖြန်းထကာ ရင်ထဲလည်း တထိတ်ထိတ် ဖြစ်သွားရသည်။

ခြင်ထောင်ထဲ အမြန်ပြန်ဝင်လိုက်မိသည်။

“ဟင် . . .”

ခုနက ကလေးမလေးက ခြင်ထောင်အပြင်ဘက်မှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်ပြီး ယွန်းကို ကြည့်လို့နေပြန်သည်။

ဘုရား . . . ဘုရား။

ခုနက ခြင်ထောင်အပြင် ထွက်ကြည့်တော့ မရှိဘဲ အခု အထဲကနေ ကြည့်မှ ဘာလို့ ပြန်မြင်ရတာလဲ။

ဒါ . . . ဒါဆို . . .

အဲ့ဒီကလေးမလေးဟာ ကလေးသရဲလေးလား . . .

ယွန်း ဆက်မတွေးရဲတော့ဘဲ စောင်ခေါင်းမြီးခြံကာ ငြိမ်သက်နေလိုက်မိသည်။

ဘာတွေလဲ။ ရေချိုးတုန်းကလည်း တံခါးအပြင်မှာ အရိပ်လည်းကျ၊ မျက်လုံးနီနီကြီးတွေလည်း တွေ့ရပြီး . . .

ပြီးတော့ . . .

ပေါက်တူးသမား . . .

ခေါင်းရင်းခန်း ပြတင်းပေါက်မှာ တွေ့လိုက်ရတဲ့ ဖွေးဖွေးဖြူနေတဲ့ ခေါင်းတစ်လုံး။

အခုလည်း ကလေးမလေးတစ်ယောက်။

ဘုရား . . . ဘုရား . . . ဒီအိမ်ကြီးဟာ ချောက်ချားစရာတွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေပါလား။

ယွန်း စောင်ခြံထဲမှ တုတ်တုတ်မှ မလှုပ်ရဲအောင် ဖြစ်နေမိသည်။

ထိုစဉ်... .

လွမ်းဆွေးဖွယ် ခွဲခွဲနဲ့နဲ့ တယောသံလေးကို ခပ်သဲ့သဲ့ ကြား
လိုက်ရလျှင်... .

ယွန်း ဆတ်ခနဲ တောင့်မတ်သွားရကာ... .

စိတ်အစဉ်က လွန်ခဲ့သော အတိတ်နေ့ရက်တွေဆီ လွင့်ခနဲ။

၂၅ ၂၅ ၂၅ ၂၅

အတော်လေး ကြာလျှင် အသက်ရှူကြပ်လာသဖြင့် ယွန်း
စောင်ကို မရဲတရဲ ခွာချကာ အပြင်ကို ကြည့်လိုက်မိသည်။

ဘာမှ မတွေ့ရတော့မှ... .

“ဟင်း... .”

ခနဲ သက်ပြင်းချကာ ခြင်ထောင်အပြင် ထွက်ရဲသည်။

ခေါင်းရင်းမှာ ထောင်ထားသော ကိုကို့ဓါတ်ပုံကို လှမ်းယူ
ကာ တစ်မိမိမ့် ကြည့်မိသည်။

“ကိုကိုရယ်... . ယွန်း ကိုကိုကို တွေ့ချင်လွန်းလို့ ဒီအထိ
လိုက်လာခဲ့တာ၊ အခု ယွန်းတစ်ယောက်ထဲ အရမ်းကြောက်တယ်၊
ကိုကို ဘယ်သွားနေတာလဲ၊ ကိုကို အခု ဘယ်မှာလဲ၊ ယွန်းဆီ အမြန်
ပြန်လာခဲ့ပါ ကိုကိုရယ်၊ ယွန်း ကြောက်တယ်၊ ယွန်းကြောက်တယ်”

ယွန်း ကိုကိုဓါတ်ပုံကို ကြည့်ကာ အရူးတစ်ယောက်လို တ
တွတ်တွတ် ပြောကာ ငိုနေမိသည်။

တကယ်တော့ ကိုကိုနဲ့ယွန်း စတင်ဆုံစည်းခဲ့ရတာ စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ဖြစ်သည်။

ယွန်းက အဝေးပြေးလမ်းမ နံဘေးမှာ ဖွင့်ထားသော စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ စားပွဲထိုးအကူ လုပ်ပေးနေတာဖြစ်ပြီး ကိုကိုကတော့ ထိုဆိုင်ကို လခြားဆိုသလို ရောက်လာတတ်သည်။ ရောက်လာတဲ့အခါမှာ နည်းနည်းလေး ခပ်ထွေထွေရှိလျှင် တယောက်တည်း ထိုးနေတတ်သည်။

ကိုကိုနဲ့ယွန်းအတွက် မှတ်မှတ်ရရ ဖြစ်စေခဲ့တဲ့ ရက်စွဲတစ်ခုကတော့ မိုးညတစ်ညမှာ ဖြစ်သည်။

ဆိုင်သိမ်းတော့ ယွန်း အိမ်ပြန်ချိန်ဟာ အတော်မှောင်နေပြီ။

ဆိုင်မှာ မအိပ်ချင်၍ သာ အဒေါ်အိမ် ပြန်ရပေမယ့် မိုးစုပ်စုပ်ချုပ်ချုပ်မှာ အိမ်ပြန်ရတိုင်း ယွန်း ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် ဖြစ်တတ်မြဲ

ဒီည မိုးက သည်းကြီးမည်းကြီး ရွာနေတော့ ယွန်း ပိုပြီး ကြောက်နေမိသည်။

“ဟိတ်. . . ပြန်တော့မလို့လား”

မှောင်ရိပ်ထဲမှ ထွက်လာသော လူတစ်ချို့ကို ဘွားခနဲ မြင်လိုက်ရလျှင် ယွန်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုစိုးရိမ်တကြီး ဖြစ်သွားရသည်။

“မိုးရွာကြီးထဲမှာ တစ်ယောက်ထဲပါလား၊ သနားစရာကောင်းလိုက်တာ”

အနားကပ်လာစဉ် အရက်နံ့က ထောင်းခနဲ။

“ရှင်. . . ရှင်တို့ ကိုယ့်လမ်းကိုယ် သွားကြပါ၊ ကျွန်မ အော်လိုက်မှာနော်၊ ကျွန်မကို မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့”

ယွန်း ကြောက်ကြောက်နှင့် နောက်ကို ဆုတ်ရင်းက ပြန်ပြောမိသည်။

“အော်လေ. . . ဒီလောက် မိုးရော လေရော သည်းနေတာ ဘယ်သူက ကြားမှာလဲ”

“ပဲများနေပြန်ပါပြီ. . . လာစမ်းပါ”

ယွန်းကို အတင်းကာရော ဆွဲလားလွဲလား လုပ်လာကြလေလျှင် ယွန်း အရမ်းကို ကြောက်လာကာ. . .

“ကယ်ကြပါဦးရှင်. . . ဒီမှာ ကျွန်မကို. . .”

“ဟာ. . .”

ယွန်း အော်လို့မှ မဆုံးခင် ကြမ်းတမ်းသော လက်ဝါးကြီး တစ်ခုက ယွန်း နှုတ်ခမ်းလွှာများကို အားနှင့် ပိတ်လိုက်လေသည်။

ယွန်းရဲ့သန့်စင်လှသော ဘဝလေး ဒီလို လူယုတ်မာတွေရဲ့ လက်ထဲမှာ လွယ်လင့်တကူ ကြွေမှုရတော့မှာလား။

ယူကျုံးမရစ်တံဖြင့် မျက်ရည်တွေ အဆက်မပြတ် စီးကျလာ
ရဆဲ. . .

“ဟေ့ကောင်တွေ. . မင်းတို့ဘာလုပ်နေတာလဲ လွတ်လိုက်
စမ်း”

ဟိန်းခနဲ ထွက်လာသော ဩဇာသံ အပြည့်ပါသည့် အမိန့်
ပေးသံတစ်ခု။

ယွန်း အံ့ဩဝမ်းသာစွာ လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

ယွန်း အလုပ်လုပ်သည့် စားသောက်ဆိုင်မှာ မကြာခဏ
တယောလာထိုးတတ်တဲ့ ကိုကိုရယ်လေ။

ကိုကိုအသံကြားတော့ အမူးသမားတွေ ရှဲသွားကြသည်။

ကိုကိုလက်ထဲမှ မာကျောကျစ်လစ်သော လက်နက်တစ်ခု။

“ဘာဆိုလို့ ဝင်ရှုပ်ချင်ရ. . .”

အမူးသမားတစ်ယောက် ရှေ့တိုးရင်း ပြောလိုက်သော
စကားမဆုံးလိုက်သေးခင်။

“ဖြောင်း. . .”

“အား. . .”

လျှပ်တစ်ပြက် လှုပ်ရှားလိုက်သော ကိုကိုအပြုအမူကြောင့်
အားလုံး ကြောင်အမ်းမှင်သက်သွားရတော့သည်။

“လာခဲ့”

ကိုကို ခေါ်တော့ ယွန်း အားကိုးတကြီး ကိုကိုဆီ ပြေးသွားမိ
သည်။

ကိုကို ရှေ့တစ်လှမ်းတိုးတော့ ကျန်တဲ့အမူးသမားတွေ ရုပ်
ပျက်ဆင်းပျက် ထွက်ပြေးလေတော့သည်။

ယွန်း အံ့ဒီတော့မှ. . .

“ဟင်း. . .”

ခနဲ သက်ပြင်းချနိုင်ပြီး. . .

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

ကိုကိုမျက်နှာ ခနဲခနဲတည်တည်ကြီးကို မော့ကြည့်ပြီး ယွန်း
တကယ့်ကို လှိုက်လှဲစွာ ပြောလိုက်မိသည်။

“မင်း ဒီအလုပ်က ထွက်လိုက်တော့ မြယွန်းဘုံ”

“ရှင်. . .”

မျက်နှာတည်တည်ကြီးက ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ပြောလိုက်တော့
ယွန်း မျက်လုံးလေး ပိုင်းသွားရသည်။

“ကိုယ် မင်း ဒီဆိုင်မှာ လုပ်တာ မမြင်ချင်တော့ဘူး”

“ဟို. . ကျွန်မ. . ကျွန်မ”

ယွန်း ဖြေရှင်းပြရန် ကြိုးစားသော်လည်း ကိုကိုက လက်ကာ
ပြကာ သူပြောချင်တာကိုသာ ဆက်ပြောပါသည်။

“အခုလည်း ကိုယ် မင်းနောက်ကို စိတ်မချလို့ လိုက်လာခဲ့
တာ”

အို. . .

ကိုကိုက ယွန်းနောက်ကို စိတ်မချလို့ လိုက်လာခဲ့တာ ဆိုပါ
လား။

ယွန်း ရင်တွေ အခုန်မြန်လာရကာ ခေါင်းကို ကပျာကယာ
ငုံလိုက်မိသည်။

နွေးထွေးသော လက်အစုံက ယွန်း ပခုံးလေးများပေါ် ညှပ်
သာစွာ ကျရောက်လာခဲ့လျှင် ယွန်း ရင်ခုန်သံတွေ မြန်ရလွန်းလို့

ရူးသွပ်သွားတော့မလားပင် ထင်မှတ်မိသည်။

“ကလေး... ကိုယ် မင်းကို ချစ်တယ်”

“ရှင်...”

ယွန်း အံ့ဩ မယုံမှတ်လွန်းစွာ ကိုကိုကို မော့ကြည့်မိသည်။

ကိုကိုမျက်ဝန်းများက ရှုန်းတောက် ရီဝေ၍နေသည်။

“ပြီးတော့ မင်းဘဝကိုလည်း စောင့်ရှောက်ပေးချင်တယ်”

နူးညံ့နွေးထွေးလွန်းသော စကားအဆုံးမှာတော့ ကြည်နူးရ လွန်းသော မျက်ရည်တွေနဲ့အတူ ယွန်း ကိုကိုရင်ခွင်ကို အားကိုး တကြီး ခိုဝင်ခဲ့မိပါသည်။

လွယ်လင့်တကူ ကြွေသက်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး ကိုကိုရယ်၊ ခွဲနဲ့ဆွေးမြေ့တဲ့ တယောသံလေးကို စွဲလမ်းရင်း ကိုကိုကို ယွန်း တိတ်တခိုး ချစ်နေခဲ့တာ ကြာပါပြီ။

၂၅ ၂၅ ၂၅ ၂၅

အချစ်ဆိုတာကို မတွေ့ဖူး မကြုံဖူးသောယွန်း ကိုကိုကို အရူးအမူး ချစ်ခဲ့မိပါသည်။

အဆုံးရှုံးမခံရဲသော အရူးအမူးအချစ်က တစ်ရွာသား ကိုကို ကို ဘာအကြောင်းမှ မစုံစမ်း မမေးမြန်းခဲ့မိသည်အထိ။

နှစ်ယောက်ထဲ ဘဝလေးမှာ ဒါတွေ မလိုအပ်ဘူးလို့ ယွန်း ယုံကြည်ခဲ့မိပေမယ့်...

မမျှော်လင့်စွာပင် ကိုကိုရင်သွေးလေး ယွန်းမှာ ရှိနေပြီ ဆိုတာ သိလိုက်ရချိန်မှာတော့ ယွန်း အံ့ဩထိတ်လန့်သွားခဲ့ရသည်။

ပြီးတော့...

ဘဝရှေ့ရေးအတွက်လည်း ယွန်း စဉ်းစားရလေပြီ။

“ယွန်းတို့ အမြန်ဆုံး လက်ထပ်မှ ဖြစ်တော့မယ် ကိုကို”

“ဟင်...”

ယွန်းစကားကြောင့် ကိုကို အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားတာ

မြင်လိုက်ရတော့ ယွန်း နားမလည်နိုင်ခဲ့။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုကို”

“ဟင်... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ရုတ်တရက်ကြီး ပြောလိုက်တော့ အံ့ဩသွားလို့ပါ”

“ဟုတ်တယ်... ယွန်းနဲ့ကိုကို အမြန်ဆုံး လက်ထပ်မှ ဖြစ်တော့မယ်၊ ဒီလိုနေလို့မရဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ယွန်းရယ်”

“ဟိုလေ... ယွန်းမှာ ကိုကိုရင်သွေးလေး ရှိနေပြီ”

ယွန်း ခေါင်းလေး ငုံ့ကာ ရှက်ဝဲဝဲလေး ပြောလိုက်သည်။

“ဘယ်လို... ယွန်းမှာ ကိုကိုရင်သွေးလေး၊ တကယ်ပြောနေတာလား ယွန်း၊ ဟား... ပျော်လိုက်တာကွာ”

ကိုကို လက်တွေကို လေထဲ ဝှေ့ယမ်းကာ ပြောလေတော့ မမျှော်လင့်ထားသည်မို့ ယွန်း အရမ်းကို အံ့ဩသွားခဲ့ရသည်။

ကိုကိုက ယွန်းကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းပြီး ကျစ်နေအောင် ဖက်ထားကာ ယွန်း မတောင်းဆိုရသေးခင်မှာပဲ ကတိတွေ အထပ်ထပ် ပေးလေတော့သည်။

“စိတ်ချ ယွန်း၊ ဒီလိုပုံစံမျိုးနဲ့ မဟုတ်ဘဲ ယွန်းနဲ့ မိသားစုဘဝလေး အတည်တကျ နေနိုင်အောင် ကိုကို ကြိုးစားမယ်၊ ကိုကို ယွန်းဆီ အမြန်ဆုံး ပြန်လာခဲ့မယ်”

“ဟင်... ကိုကိုက ပြန်ဦးမလို့လားဟင်”

ယွန်း ကြေကွဲစွာ မေးလိုက်မိတော့ ကိုကိုမျက်နှာ ပျက်သွားကာ သက်ပြင်းချတာ မြင်လိုက်ရပါသည်။

“ခဏပါ ယွန်း၊ ယွန်းနဲ့ကိုကိုရဲ့ ဘဝရွှေရေး ခိုင်မာအောင်

ကိုယ် ခဏတော့ ပြန်ရလိမ့်မယ်၊ ကိုယ် ပြန်လာခဲ့မယ်၊ စောင့်နေပါ ယွန်း၊ ကိုယ့်ကို ယုံပါ”

“ကိုကိုရယ်”

ယွန်း ဘာမှ ဆက်မပြောနိုင်တော့ဘဲ ကိုကိုရင်ခွင်မှာ မျက်နှာအပ်ကာ ကြေကွဲလွန်းလှစွာ ငိုနှိုက်ခဲ့မိပါသည်။

ယွန်း စောင့်ခဲ့ပါတယ် ကိုကို။

ကိုကို ကတိစကားကို ယုံကြည်စွာနဲ့ ယွန်း အချိန်ကြာကြီး ကိုကိုပြန်အလာကို စောင့်ခဲ့ပါတယ်။

ဒါပေမယ့်...

ကိုကိုရင်သွေးလေးကို မွေးဖွားချိန် အရမ်းနီးကပ်လာတဲ့ အခါမှာတော့ ကိုကိုကလွဲပြီး အားကိုးစရာ မရှိတဲ့ ယွန်း ကိုကိုဆီ အပြေးလာခဲ့မိတာ နားလည်ပေးပါနော်။

အခုအချိန်အထိ ကိုကိုအရိပ်အယောင်သော်မျှ မမြင်ရ။

ကိုကိုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာဆိုဘာမျှ မသိရသေးဘဲ ဟော့ဒီ ချောက်ချားစရာကောင်းလှတဲ့ အိမ်ကြီးထဲမှာ ယွန်း ဘယ်လောက် အထိများ နေရဦးမှာလဲ

ယွန်းဆီ အမြန်ပြန်လာခဲ့ပါ ကိုကို။

အမြန်ဆုံး ပြန်လာခဲ့ပါ ကိုကိုရယ်။

အခန်း(၃)

“ဟိန်း...”

ကိုကိုခါတ်ပုံကို ကြည့်ကာ တသိမ့်သိမ့် ရှိုက်ငိုနေမိဆဲ နောက်ကျောကို ရုတ်တရက် ကပ်ပြီး ခေါ်လိုက်သံကြောင့် လက်ထဲမှ ကိုကိုခါတ်ပုံလေး လွတ်ကျသွားရတဲ့အထိ ယွန်း အရမ်းလန့်သွားရ သည်။

“အံ့မယ်လေး”

“အသည်းငယ်လိုက်တာတော်”

လန့်အောင်လည်း လုပ်သေး၊ အပြစ်လည်း တင်လိုက်သေး တာကြောင့် ယွန်း မိယုကို စိတ်တိုတိုနှင့် လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

“မြတ်စွာဘုရား”

ညကြီးမိုးချုပ် ခေါင်ရမ်းပန်းနီနီကြီးကို ပန်ထားသော မိယုကို တွေ့လိုက်ရလျှင် ယွန်း ပိုပြီးထိတ်လန့်သွားရလျက် ကြက်သီးများ လည်း တဖြန်းဖြန်း ထသွားရသည်။

“ဟဲ့... ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ငါ့ကို တွေ့တာများ တစ္ဆေသရဲ တွေ့တာ ကျနေတာပဲ”

“နင်... နင် ဘာဖြစ်လို့ ညဘက်ကြီး ခေါင်ရမ်းပန်းကြီး ပန် ထားတာလဲ”

ယွန်း ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် ပြောမိတော့ မိယု ခါး ထောက်ကာ မျက်မှောင်ကြီး ကြူတ်သည်။

“ဘာ... ခေါင်ရမ်းပန်း ဟုတ်လား၊ ညည်း ဘာတွေ ပြော နေတာလဲ မြယွန်းဘုံရဲ့၊ ကျုပ်ပန်ထားတာ ခေါင်ရမ်းပန်းမှ မဟုတ် ဘဲ၊ သေသေချာချာလည်း ကြည့်စမ်းပါဦး”

မိယု ရှေ့တိုးကာ ယွန်းမျက်နှာနား သူ့ခေါင်းမှ ပန်းကို ကပ်ပြသည်။

အနီးကပ် မြင်လိုက်ရတော့မှ ခေါင်ရမ်းပန်း မဟုတ်ဘဲ နှင်းဆီပန်းဖြစ်နေတာ တွေ့လိုက်ရတော့ အရမ်းကို အံ့သြသွားရ သည်။

မဟုတ်သေးဘူး။

တစ်ခုခုတော့ မှားယွင်းနေပြီ။

ခုနက သေသေချာချာ မြင်လိုက်ရတာ ခေါင်ရမ်းပန်းပါ။

အခု ဘယ်လိုဖြစ်လို့ နှင်းဆီပန်း ဖြစ်သွားတာလဲ၊

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခေါင်ရမ်းပန်းပဲဖြစ်ဖြစ် နှင်းဆီပန်းပဲဖြစ်ဖြစ်

ညကြီးမိုးချုပ် ပန်ထားတာကို ယွန်းစိတ်ထဲ ဘဝင်မကျဘဲ... .

“ညဘက်ကြီး ဘာဖြစ်လို့ ပန်းပန်ထားတာလဲ မိယု”

“အိုး... ညဘက် ပန်းမပန်ရဘူးလို့ ဘယ်သူပြောလဲ၊ ကျုပ် ပန်ချင်တဲ့အချိန် ပန်မှာပေါ့တော်”

မိယု မျက်စောင်းကြီး ထိုးကာ ပြန်ပြောတော့ ယွန်း အသာ လေး ငြိမ်နေလိုက်ရသည်။

ဟုတ်သားပဲ။

သူက အိမ်ရှင်၊ ကိုယ်က ဧည့်သည်အနေနဲ့ပဲဟာ။

“ဒါနဲ့ မိယု... ငါ နင့်ကို မေးစရာရှိတယ်”

ယွန်း မိယုနား အသာလေး ကပ်ကာ စကားစမိသည်။ မိယု က ယွန်းကို လှည့်ကြည့်ပြီး ပြုံးစိစိ လုပ်ကာ... .

“ဘာလဲ... ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ သရဲရှိလားလို့ မေးမှာမဟုတ် လား”

“ဟင်... .”

မိယုစကားကြောင့် ယွန်း အရမ်းအံ့သြသွားရသည်။

“ဟင်းဟင်း... အံ့သြမနေနဲ့၊ ဒီအိမ်ကြီးကို ရောက်တဲ့ ဧည့်သည်တိုင်းက မေးလွန်းလို့ ကျုပ်က သိပြီးသား... တကယ် တော့... .”

မိယုက စကားစကို ရပ်ပြီး နောက်ကျောမလှဲ ဟိုကြည့်သည် ကြည့် လှည့်ကြည့်သည်။

ပြီးတော့မှ ကိုယ်ကို ကျုံ့ကာ ယွန်းနား တိုးထိုင်လျက် လေသံ မျှဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

“တကယ်တော့ ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ သရဲတွေအများကြီးရှိတယ်

သိလား”

“ဟင်... သရဲတွေ အများကြီး ရှိတယ်”

“အေး... ရှိတယ်”

“နင်ရော အခြောက်ခံရဖူးလား”

“အံ့မယ်လေး... ခံရဖူးတာပေါ့... ပက်ပက်စက်စက်ပဲ၊ အခုတော့ ရိုးသွားပြီ၊ သူတို့လည်း သူတို့ဘာသာ နေတာပဲ၊ ကိုယ်လည်း ကိုယ့်ဘာသာ နေတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရရင်တော့ ကြောက်တာပေါ့အော်”

မိယု ပခုံးကျုံ့ကာ ပြောသည်။

နေတာ ကြာပြီဆိုတဲ့ မိယုတောင် ကြောက်သေးရင် အခုမှ ရောက်တဲ့ ယွန်းအဖို့တော့ ပြောစရာပင် မလိုတော့။

“နေစမ်းပါဦး... ကျုပ်ကို မေးနေတာဆိုတော့ ညည်းလည်း ရောက်ရောက်ချင်း အခြောက်ခံလိုက်ရပြီထင်တယ်၊ မဟုတ်မှလွဲရော”

ယွန်း မိယုအနား တိုးထိုင်ကာ ရေချိုးရင်း တွေ့လိုက်ရသော မျက်လုံးနီနီကြီးအကြောင်းနှင့် ပေါက်တူးတူးနေသောလူရိပ်၊ ပြီးတော့ ခေါင်းရင်းခန်းမှ ခေါင်းဖြူဖြူကြီးအကြောင်းတွေကို မိယုကို ပြောပြလိုက်မိသည်။

“ဒီ... ဒီ ခေါင်းရင်းခန်းက တွေ့လိုက်ရတာ ဟုတ်လား”

“အင်း... နောက်ခိုင်းထိုင်နေတာ၊ တစ်ခေါင်းလုံး ဖွေးဖွေးလှုပ်နေတာ”

“အဲ့ဒါ ဒေါ်ငွေအိမ်ကြီးပေါ့”

“ဒေါ်ငွေအိမ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... အိမ်ထိန်း ဒေါ်စိမ်းမေကြီးရဲ့ဆွေမျိုးပဲ၊ ဘာမှလည်း ကူဖော်လောင်ဖက် မရပါဘူး၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ သူ့သမီးနဲ့ ဒီအိမ်ကြီးရဲ့ပိုင်ရှင် မမလေးနဲ့က အရွယ်တူဆိုတော့ မမလေး အဖော်ရအောင် ခေါ်ထားပေးတာ ထင်ပါရဲ့”

ကိုယ်က ဘာဆိုတာမှ သိမထားသည့် တစ်ခန်းတစ်ခန်း မိယု ပြောသမျှကို ယွန်း စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေမိသည်။

မိယုက ကိုယ်ကို ကျုံ့ကာ ဆက်ပြောသည်။

“သူ့သမီး သေသွားတော့ အဘွားကြီးလည်း သမီးစိတ်နဲ့ အိပ်ရာထဲ လဲပြီး လုံးပါး၊ပါးပြီး သေသွားတာ”

“အဲ့ဒါဆို ညနေက ငါတွေ့လိုက်ရတာ အဲ့ဒီအဘွားကြီးပေါ့”

“သေချာတာပေါ့... ညည်း ခေါင်းလေးပဲ မြင်လိုက်ရလို့ တော်သေးတာပေါ့၊ ကျုပ်ဆို လိပ်ပြာလွင့်မတတ်ပဲ”

“ဟင်... မိယုက ဘယ်လိုအခြောက်ခံလိုက်ရလို့လဲ”

“မပြောချင်ပါဘူးတော်... ဒီရောက်ကာစက ကျုပ်က စပ်စပ်စုစုနဲ့ အဲ့ဒီအခန်းကို သွားကြည့်မိတာ၊ အံ့မယ်လေး... အဲ့ဒီအဘွားကြီးက မီးဖိုဖိုခနောင့်ပေါ် ဆောင့်ကြောင့်ကြီး နောက်ခိုင်းထိုင်နေတာ၊ ကျုပ်လည်း ထူးဆန်းလွန်းလို့ ကြောင်ကြည့်နေမိတုန်း ငြုန်းဆို လှည့်ကြည့်တော့ ဘုရား.. ဘုရား.. မျက်လုံးကြီးတွေက နီရဲပြီး ဝင်းဝင်းတောက်နေတာပဲ၊ အံ့မယ်လေး... ကျုပ်လည်း ငယ်သံပါအောင် အော်ပြီး လှည့်ပြေးတာ”

ယွန်း ကျောထဲ စိမ့်တက်သွားရသည်။

မိယုတောင် ငယ်သံပါအောင် အော်ပြီး ပြေးတယ်ဆိုရင် ယွန်းသာဆိုလျှင် ကြောက်လွန်းလို့ နေရာမှာတင် အသက်ထွက်

မလား မသိ။

“ပြီးတော့ရော ရှိသေးလားဟင်”
ယွန်း ကြောက်နေတဲ့ကြားထဲကပဲ စိတ်ဝင်စားစွာ မေးမိပြန်
သည်။

“အံ့မယ်လေး.. ရှိပါ့.. အများကြီးပဲ၊ ဟိုနားမှာ ကုက္ကိုပင်
ကြီးတစ်ပင် ရှိတယ်.. သတိထားမိလား။”

ယွန်း သတိတရ ပြောမိသည်။

ညနေတုန်းက တွေ့ခဲ့သည်ပဲ။

နတ်ကွန်းဆိုတာ အများအားဖြင့် ညောင်ပင်မှာပဲ ဆောက်
တတ်ကြတာမို့ ယွန်းတောင် အံ့ဩထူးဆန်းခဲ့သေးတာ။

“အေး.. အဲဒီနတ်ကွန်းက ဘယ်သူဆောက်ထားတာလဲ
မသိဘူး၊ ဘယ်နတ်ကို ထားတာလဲဆိုတာလည်း ဘယ်သူမှ မသိကြ
ဘူး၊ ကျုပ်ကတော့ အဲဒီနတ်ကွန်းထဲက ထွက်လာတဲ့ သရဲလက်ပြတ်
ကြီးကို မြင်လိုက်ရတာနဲ့ အံ့မယ်လေးလေး။”

စကားမဆက်ဘဲ မိယု ကိုယ်ကို ကျုံ့ကာ ခေါင်းကို တဆတ်
ဆတ် ခါပြသည်။

“သရဲလက်ပြတ်ကြီး ဟုတ်လား။”

“အေးဟေ့.. ဒေါ်စိမ်းမေကြီးက တစ်ခါ နတ်ကွန်းမှာ
ဘဲဥပြုတ်တွေ သွားတင်တာ မြင်လို့ ကျုပ်လည်း စပ်စုချင်လို့ ချောင်း
ကြည့်တာ ဒေါ်စိမ်းမေကြီး ထွက်သွားတာနဲ့ အဲဒီနတ်ကွန်းထဲကနေ
လက်ကြီးတစ်ဖက် ထွက်လာပြီး ဘဲဥပြုတ်ပန်းကန်ကို လှမ်းယူတာ
မြင်လိုက်ရတာပဲ။”

“မိယုရယ်.. နတ်ကွန်းနောက်မှာ လူတွေဘာတွေ ရပ်ပြီး

တော့များ လှမ်းယူလိုက်တာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။”

“အို.. အဲလိုထင်မိလို့ ကြောက်ကြောက်နဲ့ သေချာသွား
ကြည့်ခဲ့ပါပကော၊ ဘာမှမရှိဘူး.. ရှင်းလို့”

“ဘုရား.. ဘုရား.. ဒါဆို တကယ်ပဲ သရဲလက်ပြတ်
ကြီးပေါ့”

“အံ့မယ်လေး.. လက်သည်းကြီးတွေက မည်းနက်ပြီး
ချွန်မြိန်နေတာ၊ အမွေးကြီးတွေကလည်း အရှည်ကြီး၊ ပြောရင်းနဲ့
တောင် ကြက်သီးထလာပြီ”

မိယု ကြက်သီးတွေ စိမ့်ထနေသော လက်ကို သပ်ရင်း ပခုံး
တွန့်လေသည်။

ယွန်းလည်း ကြက်သီးတွေ စိမ့်တက်လာရပြီး ကျောလည်း
တစိမ့်စိမ့် ချမ်းသွားမိသည်။

“ဟဲ့.. ပြီးတော့လေ၊ ညည်း ဒီကိုလာတုန်းက ခြံဝက
ခရေပင်ကြီးကိုရော သတိထားခဲ့မိလား။”

“ခြံဝက ခရေပင်.. အင်း.. ကောင်းကောင်း သတိထားမိ
တာပေါ့၊ ကျွန်မ မောလို့ အဲဒီအပင်အောက်မှာတောင် တအောင့်
ထိုင်ပြီး နားခဲ့သေးတယ်”

“ဘုရား.. ဘုရား.. ညည်းကို ခြောက်မလွှတ်လိုက်ဘူး
လားဟင်”

မိယု.. ယွန်းမျက်နှာကို အသေအချာကြည့်ပြီး မေးလိုက်
တော့ ယွန်းရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။

“ဘာ.. ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်၊ အဲဒီအပင်ကြီးမှာလည်း သရဲ
ရှိလို့လား”

“အံမယ်လေး... ရှိပါ။ ရှိသမှ အစိမ်းသရဲတော့”

“ဘုရားရေး... အစိမ်းသရဲ ဟုတ်လား”

ယွန်း ကြက်သီးတွေ တစ်ကိုယ်လုံး တဖြန်းဖြန်း ထသွားရသည်။

အစိမ်းသရဲ ဆိုပါလား။

“ဟယ်... ဘယ်လို အစိမ်းသရဲလဲဟင်”

“ဆွဲကြိုးချ သေထားတဲ့ အစိမ်းသရဲမလေ”

“ဟင်... ဆွဲကြိုးချသေတာ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါ... ကြိုးကို မမြင်ရဘဲ လေထဲမှာ တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်နေသလို တွေ့ရတာ၊ ဆံပင်ကြီး ဖားလျားကျပြီး မျက်လုံးကြီး တွေက ပြူးထွက်နေတာ”

“အံမယ်လေး... မ... မပြောပါနဲ့တော့ မိယုရယ်”

ယွန်းမျက်လုံးထဲ ထိုပုံစံကြီး မြင်ယောင်လာမိကာ ဆက်နားမထောင်ရဲတော့ဘဲ နားနှစ်ဖက်ကို အတင်းပိတ်ထားမိသည်။

မိယုကလည်း ဆက်မပြောရဲတော့သလို မျက်လုံးတွေကို လှန်ကာ အပေါ်ကိုမော့ကြည့်လိုက်၊ နောက်ကျောမလှည့်သလို နောက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်နှင့် လုပ်နေသည်။

မိယု စကားစ ပြတ်တော့မှ ယွန်း တစ်စုံတစ်ခုကို ဖျတ်ခနဲ သတိရကာ နားနှစ်ဖက်ကို ပြန်ဖွင့်လိုက်ပြီး...

“မိယု... ဒါနဲ့လေ ဒီကို အလာတုန်းက အိမ်ကြီးရဲ့အပေါ်ထပ်က ကန့်လန့်ကာစက လေမတိုက်ဘဲ တဖျတ်ဖျတ် လှုပ်နေတယ်၊ ဒါပေမယ့် အနောက်မှာ လူရိပ်လည်း မတွေ့ရဘူး၊ အဲဒါက ရော”

ယွန်း မေးလိုက်မိတော့ မိယု အဖြေရ ခက်သလို ခေါင်းကုတ်သည်။

ပြီးတော့မှ...

ယွန်းအနား နီးကပ်စွာ တိုးလာကာ လေသံသဲ့သဲ့မျှဖြင့်...

“ဟို... အဲဒါကလေ”

မိယုအသံက အရမ်းကို တိုးသွားသည်မို့ ယွန်း စိတ်ဝင်တစား နားစိုက်ထောင်ဆဲ...

“မိယု...”

ဟိန်းခနဲ ခေါ်လိုက်သံကြီး ထွက်လာတာကြောင့် နှစ်ယောက်သား လိပ်ပြာလွင့်မတတ် လန့်သွားရကာ...

“အံမယ်လေး”

“အား...”

ယွန်း အရမ်းကို လန့်သွားရသည်မို့ တဒိန်းဒိန်း ခုန်နေသောရင်ကို လက်ဖြင့် ဖိကာ အသံလာရာဆီ လှည့်ကြည့်မိတော့ မီးအိမ်ကြီး မြှောက်ကိုင်လျက် တံခါးဝမှာ တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်နေသော အိမ်ထိန်း ဒေါ်စိမ်းမေကြီးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

မီးရောင်ဖြင့် ဒေါ်စိမ်းမေရဲ့မျက်လုံးကြီးတွေက နာနာဘာဝတစ်ကောင်ရဲ့မျက်လုံးများလို နီတောက်နေသည်။

“အခုအချိန်အထိ မအိပ်ကြသေးဘဲ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ”

“အိပ်မလို့ပါတော်... အိပ်မပျော်နိုင်သေးလို့ တောပြောတောင်ပြော လျှောက်ပြောနေကြတာပါ”

မိယု မျက်နှာပျက်ပျက်ဖြင့် ဆင်ခြေကန်သည်။

“မြယွန်းဘုံ”

အသံနက်ကြီးဖြင့် ယွန်း နာမည်ကို ခေါ်လိုက်တော့ ယွန်း ဆတ်ခနဲ တုန်သွားရသည်။

“ရှင်...”

“မင်းကို ဒုတိယအကြိမ် ထပ်သတိပေးလိုက်မယ်၊ ဒီအိမ်ကြီး အကြောင်း ဘာမှ မသိချင်ပါနဲ့လား၊ အေး... ဒီအိမ်ကြီးထဲကနေ အထုပ်ဆွဲပြီး လာရာလမ်းအတိုင်း လှည့်မပြန်ချင်ရင်ပေါ့”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ယွန်း ဒေါ်စိမ်းမေရဲ့မီးရောင်ဟပ်နေသော မျက်နှာရဲ့ရဲကြီး ကို ရင်ဆိုင်မကြည့်ရဲဘဲ ခေါင်းငုံ့လျက် နေမိသည်။

“မိယု... ညည်းလည်း ကြပ်ကြပ်သတိထား နေပါ။ ညည်း ကိုယ်ညည်း ဘာလဲဆိုတာ သိတယ်မဟုတ်လား”

“အင်းပါတော်”

နှစ်ယောက်စလုံးကို ကြိမ်းပြီးတော့ တဒုန်းဒုန်းမြည်အောင် ကြမ်းကို ခြေဆောင့်နင်းပြီး ဒေါ်စိမ်းမေကြီး ပြန်ထွက်သွားသည်။

ဒေါ်စိမ်းမေကြီး ထွက်သွားတော့မှ ယွန်း...

“ဟင်း...”

ခနဲ သက်ပြင်းချမိသည်။

“အိပ်တာပဲ ကောင်းပါတယ်တော်၊ ညည်းလည်း ခရီးပန်း လာတာ... အိပ်တော့၊ ကျုပ်လည်း မနက်အစောကြီး ထရဦးမှာ၊ အိပ်တော့မယ်”

စကားဆုံးသည်နှင့် မိယု အိပ်ရာပေါ် လှဲချကာ အိပ်တော့ သည်။

ခေါင်းအုံးနှင့် ခေါင်းထိသည်နှင့် ချက်ချင်းအိပ်ပျော်ကာ

မိယုဆီမှ ဟောက်သံ တခေါ်ခေါ် ထွက်လာခဲ့သည်။

“ဟင်း...”

ယွန်း မျက်တောင်တွေကို တဖျတ်ဖျတ် ခတ်ကာ သေချာ အောင် အနားတိုးကာ ကြည့်မိသည်။

မိယု ပန်ထားတဲ့ပန်းက နှင်းဆီပန်းမှ မဟုတ်ဘဲ။

ခေါင်ရမ်းပန်းအစစ်ပဲ။

ပြီးတော့...

ညှို့စို့အနံ့။

ယွန်း ကျောစိမ့်သွားရကာ မိယုနံ့ဘေးမှာ မအိပ်ရဲတော့ဘဲ အခန်းထောင့်မှာ ငုတ်တုတ်သွားထိုင်နေမိတော့သည်။

၆ ၆ ၆ ၆

အင်း... ခုတော့လည်း စိတ်ချမ်းသာစရာ ကောင်းနေပါလား။ အိမ်အကြီးကြီး ခြံအကြီးကြီးထဲမှာ လူတွေအားလုံး ပျောက်ပြီး တိတ်ဆိတ်နေလိုက်တာ။

ယွန်းအဖို့ တစ်ယောက်ထဲ တစ်ကမ္ဘာ တည်ထားသလို ဖြစ်နေတာမို့ ဒီမနက်က ကြည်နူးစရာအတိ ဖြစ်နေရတာ ပန်းတွေ ခူးနေမိသည်။

အတော်များများရတော့ ပန်းများကို လက်မှ စုကိုင်ကာ ကုက္ကိုပင်ကြီးဆီ လျှောက်လာခဲ့သည်။

နတ်ကွန်းရှေ့ရောက်တော့ မိယု ပြောခဲ့တာကို ပြန်ကြားယောင်ကာ ကျောထဲ စိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်မို့ ပန်းတွေကို ခပ်မြန်မြန် တင်ပြီး နောက်ဆုတ်လိုက်မိသည်။

အင်း... ပန်းတင်ရင်း ဆုတစ်ခုခုတော့ တောင်းသင့်တာပေါ့။ ယွန်း ခပ်ကြောက်ကြောက်နှင့်ပဲ လက်အုပ်ချီလိုက်သည်။

ဘာဆုတောင်းရမလဲ။

ကိုယ်ဝန်... .

ဟုတ်ပြီ... ကိုယ်ဝန်အတွက် ဆုတောင်းမှ။

“ကျွန်မရဲ့ကိုယ်ဝန်ကို ကောင်းမွန်စွာ မွေးဖွားနိုင်အောင် စောင့်ရှောက်ပေးပါ”

ဆုတောင်းပြီးတော့ ယွန်း နတ်ကွန်းဆီမှ ခပ်မြန်မြန် ပြန်လှည့်ထွက်သည်။

ထိုစဉ်... .

“တောက်... .”

ခေါက်သံ အကျယ်ကြီး ကြားလိုက်ရပြီး... .

“ပန်းလာတင်ရတယ်လို့... စားစရာတော့ လာမတင်ဘူး၊ ပန်းက ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

ဘုရားရေ... .

နားနှင့်ဆတ်ဆတ် ကြားလိုက်ရသည်မို့ ယွန်း ခေါင်းနားပန်းကြီးကာ တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးများ တဖြန်းဖြန်း ထသွားရသည်။

အသံက မိန်းမသံ။ ပြီးတော့ ကြားဖူးသလိုလို ရှိသောအသံ။

ယွန်း ချက်ချင်း နတ်ကွန်းနောက်ကို ဝင်ကြည့်လိုက်တော့ ဘာဆိုဘာမှ ရှိမနေ။

ဘုရား... . ဘုရား။

မိယုပြောသလိုမျိုး သူမကို ခြောက်လွှတ်လိုက်တာ ထင်ပါရဲ့။ အသံပဲ ကြားရလို့။

ရုပ်ပါ မြင်ရလျှင် ယွန်း လိပ်ပြာတောင် လွင့်မလား။

ယွန်း နေရာမှနေ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်လာခဲ့မိသည်။

မိယု မရှိသည်မို့ တန်းလျားလည်း မပြန်ချင်သေး။

ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှသော အိမ်ကြီးကို စိတ်ဝင်စားစိတ်က
ထိန်းချုပ်မရနိုင်အောင် တဖွားဖွား ထလာခဲ့ပြန်သည်။

ခုချိန်ထိ ကိုကိုအရိပ်အယောင်ကို မြင်လည်းမမြင်ရ၊ ဘာ
သတင်းမှလည်း မကြားရသေးသည်မို့ စိတ်ထဲ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေမိ
သည်။

ပန်းခြံအကွယ်မှနေ အိမ်ကြီးရဲ့အပေါ်ထပ်ကို လှမ်းကြည့်
လိုက်မိလျှင်...

“ဟင်...”

ယွန်း ကိုယ့်မျက်လုံးတွေကို ကိုယ်မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားရ
သည်။

ဝရန်တာမှာ လက်ရန်းဘောင်ပေါ် ခြေဆင်းထိုင်နေသော
အမျိုးသမီးတစ်ယောက်။ ဘယ်သူများပါလိမ့်။

ဒီလောက် အန္တရာယ်ကြီးတာကို။

ယွန်း ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် ကြည့်နေမိဆဲ...

ထိုအမျိုးသမီးက ဝရန်တာ လက်ရန်းပေါ်မှ ဝုန်းခနဲ ခုန်
ဆင်းချလိုက်လေလျှင်...

“အား...”

ကြောက်လန့်လွန်းစွာ ယွန်း မျက်လုံးများ ပြာဝေသွားရ
လျက် မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး အော်လိုက်မိသည်။

၂၅ ၂၅ ၂၅ ၂၅

ဘုရား... ဘုရား။

ဟိုအမျိုးသမီး သေများသွားပြီလား။

ဘာဖြစ်လို့များ ဒီလောက် အမြင့်ကြီးပေါ်ကနေ ခုန်ချရတာ
လဲ။ ယွန်း ရင်တွေတဒိန်းဒိန်းခုန်နေရဆဲ ရင်ဘတ်ကို လက်ဖြင့်ဖိကာ
မျက်လုံးများကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြန်ဖွင့်ကြည့်မိသည်။

“ဟင်...”

မျက်လုံးအစုံ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားရသည်။

ခုနက အမျိုးသမီး ခုန်ချလိုက်တဲ့နေရာမှာ ဘယ်သူတစ်ဦး
တစ်ယောက်မှ ရှိမနေ။

ဒါဆို...

ဟိုအမျိုးသမီး။

“ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း”

ရယ်သံသဲ့သဲ့ ကြားလိုက်ရသဖြင့် ဝရန်တာ လက်ရန်းဆီ

ယွန်း ထိတ်လန့်စွာ မော့ကြည့်လိုက်မိလျှင်. . .

“ဘုရား. . . ဘုရား”

ခုနစ်ခုခုလှသော အမျိုးသမီး. . . ဝရန်တာ လက်ရမ်း
ဘောင်ပေါ် ခြေဆင်းထိုင်နေပြန်လေသည်။

“အံ့မယ်လေး”

ယွန်း သတိလက်လွတ် အလန့်တကြား အော်လိုက်မိတော့
သည်။

ထိုစဉ်. . .

ယွန်း အော်လိုက်သံ ကြားရလို့ပဲလားမသိ. . . နေ့ခင်း
ကြောင်တောင်ကြီး မီးအိမ်ကိုင်လျက် အိမ်ထိန်းကြီး ဒေါ်စိမ်းမေ
အိမ်ထဲမှ ထွက်လာသည်။

ယွန်း ကယျာကယာ ကွယ်လိုက်ပြီး နောက်ဆုတ်လိုက်မိ
သည်။

တန်းလျားဆီ မြန်မြန်ပြန်မှပဲ။

ဒီအဘွားကြီး တွေ့လျှင် မလွယ်။

ယွန်းကို သူ့စကားအတိုင်း မနေရကောင်းလားဆိုပြီး နှင်
ထုတ်မှာ သေချာသည်လေ။

ယွန်း ဖြည်းဖြည်းချင်း နောက်ပြန်ဆုတ်ရင်းက အိမ်ကြီးကို
လည်း မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်ပြန်သည်မို့ ဆက်ကြည့်နေမိသည်။

တိုက်ကြီးရဲ့နံရံကို မှီကာ ရပ်နေသော လူကြီးတစ်ယောက်။

အနောက်တိုင်း ဝတ်စုံပြည့်ဖြင့် ရုပ်က တည်တည်ခန့်ခန့်ကြီး
ဖြစ်သည်။

ဘယ်သူပါလိမ့်. . .

ကိုကိုအဖေများလား။

သေချာကြည့်မိပြန်တော့ မရှိတော့ပြန်။

ဟော. . . ဟိုနားမှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်။

မျက်နှာတစ်ခြမ်းကို ဆံပင်ရှည်များ ချကာ ဖုံးထားသည်မို့
ယွန်း ရှုတ်တရက် လန့်သွားရသည်။

သေချာထပ်ကြည့်တော့ မရှိတော့။

ဘာတွေလဲ။ ယွန်းပဲ အမြင်မှားနေတာလား။

ဒါမှမဟုတ်. . .

ယွန်း ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ မြင်လိုက်ရတဲ့ ပုံရိပ်တွေဟာ
မကောင်းဆိုးဝါးသရဲတွေလား။

ချောက်ချားစိတ်ဖြင့် ရင်တွေ တဆတ်ဆတ် တုန်နေမိဆဲ။

စိတ်ထဲ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်မို့ အိမ်ကြီးရဲ့အပေါ်
ထပ်ကို လှမ်းမော့ကြည့်လိုက်မိလျှင်. . .

လေမတိုက်ပါဘဲ ပိုးပျော့ ကန့်လန့်ကာစက တဖျတ်ဖျတ်
လှုပ်ခတ်နေတာ တွေ့လိုက်ရပြန်သည်။

အဲ့ဒီပိုးပျော့ ကန့်လန့်ကာစရဲ့ နောက်မှာ မကောင်းဆိုးဝါး
သရဲတစ်ကောင်ကောင်များ ရှိနေတာလား။

ယွန်း ခြေဖျားလက်ဖျားတွေ အေးစက်သွားရကာ ကွယ်နေ
ရာမှ ချက်ချင်းထကာ လှည့်ထွက်ဖို့ ပြင်လိုက်မိသည်။

“ဒါ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ရှေ့တည့်တည့်မှ ဘွားခနဲ ပေါ်လာပြီး အသံအက်ကြီးဖြင့်
မေးလိုက်တာကြောင့် ယွန်း တုန်ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။

အိမ်ထိန်းကြီး ဒေါ်စိမ်းမေ။

ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ချက်ချင်းကြီး သူမရှေ့ ရောက်လာတာလဲ။

“ဒေါ်... ဒေါ်ကြီး”

“မင်းကို ဘာမှာထားလဲ၊ မိယုအခန်းထဲကနေ ဘယ်မှ မထွက်ပါနဲ့လို့ သေချာမှာထားတယ် မဟုတ်လားဟင်”

“ဟို... ဟို... ကျွန်... ကျွန်မ... ပျင်း... ပျင်းလို့”

“ဘာ... ပျင်းလို့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်... ဟုတ်”

ဒေါ်စိမ်းမေ ယွန်းကို မျက်မှောင်ကြီး ကြွက်ကာ စိန်းစိန်းကြီး စိုက်ကြည့်သည်။

ယွန်း ကြောက်လွန်းသဖြင့် ခေါင်းငုံ့ထားမိသည်။

“သိပ်ပျင်းနေရင် ငါ့နောက်လိုက်ခဲ့”

စကားကို ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောပြီး ဒေါ်စိမ်းမေကြီး ယွန်းရှေ့မှ အရင်ထွက်သွားလေလျှင် ယွန်းမှာ ဘာကြောင့်ရယ်လို့ မသိဘဲ...

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ကြောက်ကြောက်ဖြင့် နောက်မှ လိုက်ခဲ့ရတော့သည်။

တောထနေသော မြက်ရိုင်းများကြားမှ ဖြတ်ပြီး ဒေါ်စိမ်းမေ ကြီးက ခြံထောင့်တစ်နေရာဆီ သူမကို ခေါ်သွားသည်။

“သိပ်ပြီး ပန်းတင်ပေးချင်တယ်ဆိုရင် ဒီနေရာမှာ တင်ဖို့ ပန်းသွားခူးချေ”

“ဟုတ်”

ယွန်း ခေါင်းညိတ်ပြုလျက် အနီးအနားမှာ ပန်းခူးရန် ပြင်ရင်း ဒေါ်စိမ်းမေကြီး ရပ်နေရာဆီ မသိမသာ အကဲခတ်ကြည့်နေမိသည်။

ပန်းခွန်းထိ ထုဆစ်ထားသည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရဲ့

မျက်နှာပုံ ရုပ်တုတစ်ခု။

မျက်လုံး၊ နှာတံ၊ နှုတ်ခမ်း အရာအားလုံးက ထုဆစ်ပုံ လက် ရာမြောက်လွန်းလှသည်မို့ သက်ဝင်လွန်းလှသည်။

“လှလိုက်တဲ့ မိန်းကလေး”

ဒေါ်စိမ်းမေကြီးက တီးတိုးပြောရင်း ရုပ်တုရဲ့မျက်နှာပြင်ကို ဖြည်းညင်းစွာ ပွတ်သပ်နေသည်။

ဒါ ဘယ်သူ့ရုပ်တုပါလိမ့်။

တခမ်းတနား ထားပုံထောက်လျှင်တော့ ဒီအိမ်ကြီးမှာ အရေးပါ အရာရောက်တဲ့သူတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်။

“သစ်ရွက်တွေကလည်း ကြွေလိုက်တာ၊ နေ့တိုင်း ရှင်းလည်း မရနိုင်ပါလား”

တစ်ယောက်ထဲ တီးတိုးရေရွတ်နေရင်းက ဒေါ်စိမ်းမေကြီး သစ်ရွက်ကြွေတွေကို ဖယ်လိုက်လျှင် စာလုံးတစ်ချို့ ပေါ်လာခဲ့သည်။

ယွန်း စိတ်ဝင်စားလွန်းစွာ အလျင်အမြန် ကြည့်လိုက်မိ သည်။

သို့သော်...

ချက်ချင်းပင် လေပြင်းတစ်ချက် ဝေလိုက်သည်မို့ သစ်ရွက် ကြွေများက ပြန်ဖုံးလွှမ်းသွားခဲ့ရာ ယွန်း မြင်လိုက်ရသည်မှာ...

-----ခင်

ဆိုသည့် စာလုံးတစ်လုံးတည်းသာ ဖြစ်သည်။

နာမည်နှင့် ရက်စွဲထိုးထားတဲ့ အုတ်ဂူတစ်လုံးများလား။

လူကဲ့သို့တွေမို့ အုတ်ဂူကို ခြံထဲမှာ အမှတ်တရ ထားတယ် ထင်ပါရဲ့။

အတွေးနှင့်အတူ ယွန်း စိမ့်ခနဲ ကျောချမ်းသွားရသည်။

“နုမြေဖို့ ကောင်းလိုက်တာ၊ အရွယ်ကောင်းကလေးမှာ ဖြစ်သွားရတယ်လို့ ကလေးရေ၊ ခုတော့ ကြမ္မာရဟတ်က ဒေါ်ကြီးတို့ ဘက်ကို တစ်ပတ်ပြန်လည်လာခဲ့ပြီ. . .”

ဒေါ်စိမ်းမေကြီးက သူတစ်ယောက်တည်းရှိနေသလို တ တွတ်တွတ် ရေရွတ်နေသည်။ အဲဒါဘာအဓိပ္ပါယ်လဲ. . .

အနက်ရောင်ဝမ်းဆက်ဝတ်ကာ ညိုမှောင်သော နှုတ်ခမ်း များနှင့် ရုပ်တုကိုပွတ်သပ်ရင်း ပြောဆိုနေသော ဒေါ်စိမ်းမေကြီးကို ကြည့်ပြီး. . . ယွန်း တစထက်တစ ချောက်ချားလာခဲ့ရသည်။

“ဒေါ်ကြီးကတော့ ကလေးကို မမေ့ပါဘူး၊ ကလေး ဘာပဲ လုပ်ခဲ့လုပ်ခဲ့ ခွင့်လွှတ်ပါတယ်”

ပြောရင်းက ဒေါ်စိမ်းမေကြီး သူ့လည်ပင်းကိုသူ ပိန်လို့ ခြောက်ကပ်သော လက်ချောင်းများဖြင့် ဆုပ်ကိုင်လိုက်လေလျှင် ယွန်း ပိုပြီးတုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားရသည်။

ဒီအတွေးကြီးရဲ့အမူအရာတွေဟာ ပုံမှန်မဟုတ်တော့။

တစထက်တစ မကောင်းဆိုးဝါးပုံသွင် ဆန်လာသည်မို့ ယွန်း ဘယ်လိုမှ သူ့အနား ဆက်မနေနိုင်တော့ဘဲ ခြေသံမကြားရအောင် ဖွန်းကာ ထိုနေရာမှ ထွက်လာခဲ့မိသည်။

ဒေါ်စိမ်းမေ၏ ညိုမှောင်ခြောက်ကပ်သော နှုတ်ခမ်းအစုံက လွန်ခနဲ ပြုံးလိုက်တာကိုတော့ ယွန်းတစ်ယောက် မမြင်လိုက်ရတော့။

အခန်း(၄)

အတော်မိုးချုပ်တဲ့အထိ မိယု ပြန်မရောက်လာသေး တော့ ယွန်း စိတ်မပျံ့လွင့်ရအောင် အပေါက်ဝကို ကျောပေးထိုင်ကာ အထည်လေးတွေ ချုပ်နေမိသည်။

အုတ်ဂူရှိသော ခြံကြီးလည်းဖြစ်၊ မကောင်းဆိုးဝါးတွေ ရှိတယ်ဆိုတာ မိယုပြောတာလည်း ကြား၊ ကိုယ်တိုင်လည်း မြင်ခဲ့ရ သည်မို့ တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ ယွန်း ချောက်ချား၍နေမိဆဲ. .

“ဝါး. . .”

ရုတ်တရက် လက်အေးကြီးဖြင့် ကျောကို ငြန်းခနဲ ကိုင်ကာ အခြောက်ခံလိုက်ရတော့ ယွန်းအရမ်းကို လန့်သွားရကာ. . .

“အား. . .”

“အံ့မယ်လေးဟဲ့ သတ္တိခဲ”

“မိယု. . . နင် တော်တော်ဆိုးပါလား”

ယွန်း တကယ်ပဲ စိတ်ဆိုးကာ မိယုကို ပြောလိုက်မိသည်။

“ဟဲ့. . . ဟဲ့”

မိယု ရယ်ပြီး ကွမ်းတံတွေးကို ပစ်ခနဲ လှမ်းထွေးသည်။

ယွန်း မိယုထွေးလိုက်သော ကွမ်းတံတွေးကို ကြည့်ပြီး မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်မိသည်။ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ကွမ်းတံတွေးတွေက အနက်ရောင် ဖြစ်နေရတာလဲ။

“ဟဲ့. . . ညည်းကို ကျုပ် သရဲအကြောင်းတွေ ပြောပြဦးမယ်. . . နားထောင်မလား”

“အင်း. . . နားတော့ ထောင်ချင်သား၊ တော်ကြာ မနေ့ညကလို့ ဒေါ်စိမ်းမေကြီး ရောက်ချလာခဲ့ရင်”

ယွန်း နားလည်းထောင်ချင်၊ အဘွားကြီးကိုလည်း ကြောက်ကာ ဇေဝဇဝါ ပြောလိုက်မိသည်။

“အို. . . အိမ်ဝကို ကြည့်ပြီး ပြောကြတာပေါ့၊ ဒါဆို သူ့လာရင် သိမှာပဲ”

မိယု ဉာဏ်ထုတ်လိုက်လေသည်။

“အေး. . . ငါလည်း နင့်ကို ပြောပြစရာရှိတယ်၊ မနေ့ညကလေ. . .”

ယွန်း မနေ့ညက ခြင်ထောင်အပြင်ဘက်မှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေတဲ့ ကလေးမလေးအကြောင်းကို မိယုကို ပြောပြလိုက်မိသည်။

ယွန်း စကားဆုံးလျှင် မိယုက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ကာ. . .

“အဲ့ဒါ ခေါင်းရင်းခန်းက လက်သည်အဘွားကြီး ဒေါ်ငွေ

အိမ်ရဲ့သမီးလေးပေါ့၊ ရည်မွန်တဲ့. . . နာမည်က၊ အရင်တုန်းက ဒီအိမ်ကြီးက သခင်မလေးရဲ့ ဆော့ဖော်ဆော့ဖက်ပေါ့၊ အံ့မယ်လေးသေတာက ကြာကြာလှပေါ့၊ ခုချိန်ထိ သေတဲ့အရွယ်က မကြီးနိုင်ဘဲ မှင်စာသရဲမလေး ဖြစ်နေတာ”

“ဟုတ်လား”

သေတာ ကြာတာတောင် သေတဲ့အရွယ်အတိုင်းပဲ တမလွန်မှာ ရှိနေတယ် ဆိုပါလား။

ဒါဆို အဲ့ဒီမှင်စာမလေး လူ့ဘဝတုန်းက သေခဲ့တာ ကြာပြီပေါ့၊ ယွန်း တွေးနေမိဆဲမှာပင်. . .

“ခစ်. . . ခစ်”

ရယ်သံ. . . ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ရယ်သံ။

ယွန်းနှင့်မိယု တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်မိကြသည်။

“မိယု. . . ကြားလား”

“အေး. . .”

“အဟင်း. . . ခစ်. . . ခစ်”

ကလေးရယ်သံက ပိုပြီးကျယ်လောင်လာခဲ့သည်။ ယွန်း မိယုကို အားကိုးတကြီး ကြည့်လိုက်မိသည်။

မိယု ကိုယ်ကို ကျုံ့ကာ. . .

“ကျုပ် အိပ်တော့မယ်”

မိယုတစ်ယောက် ခြင်ထောင်ထဲကို ခပ်သုတ်သုတ် ဝင်သွားလေသည်။

ယွန်းလည်း ကိုယ့်ခြင်ထောင်ထဲကို ဝင်ဖို့ ပြင်ရတော့သည်။

စောင်ခေါင်းမြီးခြုံ နေခဲ့ပြီးမှ အိပ်မပျော်နိုင်သေးသည်မို့
အသက်ရှူကြပ်ကာ စောင်ခြုံထဲမှ ထွက်ပြီး ခြင်ထောင်အပြင်ကို
ဖြည်းဖြည်းချင်း ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဘုရား. . .”

ယွန်း ဘုရားတလိုက်မိသည်။

ကြက်သီးများလည်း တဖြန်းဖြန်း ထသွားရသည်။

ခြင်ထောင်အပြင်ဘက်မှာ ကလေးမလေးတစ်ယောက်။

ငုတ်တုတ်ကလေး ထိုင်ကာ ယွန်းကို သေသေချာချာ စိုက်

ကြည့်နေသည်။

မိယုပြောတဲ့ ရည်မွန်ဆိုတဲ့ မှင်စာသရဲမလေး ရောက်နေပြီ။

“မိ. . . မိယု. . .”

ယွန်း ခပ်အုပ်အုပ် ခေါ်လိုက်မိသည်။

“ခေါ. . . ခလော”

မိယုက ဟောက်ပင် ဟောက်လို့နေပြီ။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

ယွန်း ကြောက်စိတ်ကို ထိန်းကာ အားတင်းပြီး ခြင်ထောင်

အပြင်ကို ထွက်လိုက်သည်။

ဒီတစ်ခါတော့ မှင်စာသရဲမလေး ပျောက်မသွားတော့။

ယွန်း ခြင်ထောင်အပြင် ထွက်လိုက်တာနှင့် ရုတ်ခနဲ ထကာ

အခန်းဝဆီ ထွက်ပြေးလေသည်။

“ဟေ့. . . ကလေး၊ မင်းနာမည် ရည်မွန်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

မှင်စာမလေးက ပြေးနေရာမှ ခဏရပ်ကာ ယွန်းကို လှည့်ပြီး

ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ခဏ. . . ခဏနေပါဦး. . . မေးစရာရှိလို့”

“ဘာမေးမှာလဲ”

“ဒီအိမ်ကြီးကလေး. . . ဦးမင်းခန့်ကို သိတယ်မဟုတ်လား”

ဟင်၊ သူ အခု ဘယ်သွားလဲ ပြောပြပေးပါလား”

ယွန်း ကြောက်ကြောက်နှင့်ပဲ ကိုကိုအကြောင်းကို စုံစမ်း
လိုက်မိသည်။

ယွန်းအဖြစ်က ပရလောကသား မှင်စာကလေးတစ်ကောင်
ဆီမှာ ပြန်ပြီးစုံစမ်းနေရတဲ့အဖြစ်။

“ပြောလို့မရဘူး. . . ဒေါ်စိမ်းမေကြီး နှင်ထုတ်လိမ့်မယ်”

“ဘယ်. . . ဘယ်လို”

မှင်စာမလေး ပြန်ပြောလိုက်တဲ့စကားကြောင့် ယွန်း အရမ်း
ကို အံ့သြသွားရတော့သည်။

ဒီမှင်စာမလေးကလည်း ဒေါ်စိမ်းမေကြီးကို ကြောက်ရတာ
ပဲလား။ ဒါဆို. . . ဒီအိမ်ကြီးမှာ လူတွေရော သရဲတွေရော ရောထွေး
နေကြတာလား။

အတွေးနှင့်ပင် ယွန်း ကျောထဲ တစ်မိမိမှ ချမ်းတက်သွားရ
သည်။ ဘုရား. . . ဘုရား. . . ဘယ်လောက်များ ကြောက်စရာ
ကောင်းလိုက်တဲ့အိမ်ကြီးလဲ။

“အစ်မ သိချင်ရင်တော့ သမီးနောက် လိုက်ခဲ့”

မှင်စာမလေးက အသံစူးစူးကလေးဖြင့် အော်ကာ ရှေ့မှ
ပြေးထွက်သွားပြန်လေသည်။

ယွန်း ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရမှန်း မသိဘဲ တွေဝေနေခဲ့ပြီးမှ
မှင်စာမလေးနောက်ကို လိုက်မိသည်။

တစ်ခုခုတော့ သိခွင့်ရလိမ့်မယ်လို့ ယွန်း ယုံကြည်နေမိသည်
လေ။

မှတ်စာမလေးက အိမ်ကြီးရဲ့နောက်ဖေးတံခါးမှ ပြေးဝင်လေ
သည်။ ဒီအိမ်ကြီးထဲ ယွန်း ဝင်လို့ ဖြစ်ပါ့မလား။

အိမ်ထိန်း ဒေါ်စိမ်းမေကြီးနဲ့များ တိုးလျှင်. . .

ယွန်း တထိတ်ထိတ်နှင့် ကြောက်လန့်နေမိပေမယ့် နောက်
ဆုံးမှာ စိတ်ကို ဘယ်လိုမှ ထိန်းချုပ်မရတော့ဘဲ မှတ်စာမလေးရဲ့
နောက်မှနေ အိမ်ကြီးထဲ ဝင်လိုက်မိသည်။

မှတ်စာမလေးက တံခါးပိတ်ထားသည့် အခန်းတစ်ခန်းရှေ့
ရောက်လျှင်. . .

“အစ်မ. . . တာ့. . . တာ”

ယွန်းကို လက်ပြနွှတ်ဆက်လျက် နေရာမှာတင် ပျောက်
ကွယ်သွားလေတော့သည်။

မျက်စိရှေ့တင် ရုတ်တရက်ကြီး ပျောက်သွားလေသည်မို့
ယွန်းရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။

ရှေ့ကို တိုးကာ ပိတ်ထားသောတံခါးကို သေသေချာချာ
ကြည့်မိတော့ ကြေးဝါသောခလောက်ကြီး အခိုင်အမာ ခတ်ထားတာ
ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဒီအခန်းထဲမှာ ဘာတွေများ ရှိမလဲ။

ဒေါ်စိမ်းမေကြီးကို ပထမဆုံး တွေ့ခဲ့ရတုန်းကလည်း ဒီ
အခန်းရှေ့မှာပါပဲလား။

ဒေါ်စိမ်းမေကြီးကို သတိရလိုက်မိချိန်မှာ ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ
ဖြစ်သွားရပြန်သည်။

မဖြစ်သေးဘူး။

အမြန်လှည့်ပြန်ဖို့ ယွန်း ခြေလှမ်းပြင်လိုက်မိသည်။
သို့သော်. . .

“ချောက်. . . ”

ခနဲ တံခါးချက်ဖွင့်သံ အကျယ်ကြီး ကြားလိုက်ရပြီး ကြေးဝါ
သောခလောက်ကြီး သူ့အလိုလို ပွင့်သွားကာ. . . တံခါးမှာ ပွင့်ဟလာ
လျက်. . . မှောင်မည်းနေသောအခန်းထဲမှ မီးအိမ်ကိုင်လျက် ထွက်
လာခဲ့သည်မှာ အိမ်ထိန်းကြီး ဒေါ်စိမ်းမေကြီးပဲဖြစ်သည်။

“ဟင်. . . ဒေါ်. . . ဒေါ်စိမ်းမေ”

ယွန်း နေရာမှာတင် ကြောက်လန့်လွန်းသဖြင့် မလှုပ်မယှက်
နိုင်ဘဲဖြစ်ကာ ထစ်ငေါ့စွာ ခေါ်လိုက်မိသည်။

“နင်. . . နင် ဒီအထိတောင် ရောက်လာတာပေါ့လေ၊ နင့်ကို
ငါ ဘာမှထားလဲ၊ ဒီအိမ်ကြီးဆီ မလာပါနဲ့လို့ မှာထားတယ် မဟုတ်
လား၊ ဒီအိမ်ကြီးအကြောင်း ဘာမှ မသိချင်ပါနဲ့လို့ ပြောထားတယ်
မဟုတ်လား၊ နင်က ငါ့စကားကို နားမထောင်ဘူးပေါ့လေ၊ ဟင်. . .
တောက်. . . နင့်ကို ဒီအတိုင်း ထားလို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ နင့်ကို ရှင်းပစ်
မှ ဖြစ်တော့မယ်. . . သေဖို့သာပြင်”

ဒေါ်စိမ်းမေကြီးလက်ထဲမှ မီးအိမ်ကို ချကာ ယွန်းဆီ ဒေါသ
တကြီး ပြေးလာကာ လူသေကောင်လို အေးစက်တောင့်တင်းနေ
သည့် လက်များဖြင့် ယွန်းလည်ပင်းကို အသားကုန် ညှစ်လေတော့
သည်။

“အ. . . အ. . . ”

သန်မာလွန်းလှသော လက်ချောင်းများထဲမှ ယွန်း ရုန်း

မထွက်နိုင်ဘဲ အသက်ရှူကြပ်လာခဲ့သည်။

“နင့်ကို တစ်ခါထဲ အပြီးရှင်းပစ်မှ ဖြစ်တော့မယ်၊ နင်ဟာ ငါတို့အားလုံးကို ဒုက္ခပေးမယ့်ရန်သူပဲ၊ နင်သေမှ အေးမှာ”

အေးစက်သော လက်ချောင်းများမှာ ယွန်းလည်တိုင်ထဲ တစ်စထက်တစ်စ နှစ်မြုပ်လာခဲ့လေသည်။

အသက်ရှူလို့ မရအောင် ဖြစ်လာခဲ့ရတာ ယွန်း မျက်လုံး အစုံမှာလည်း ပြူးထွက်လာခဲ့ရသည်။

ယွန်း.. ယွန်း သေရတော့မယ် ထင်ပါရဲ့။

ကယ်ပါဦး၊ ကိုကိုရေ.. ယွန်းကို ကယ်ပါဦး။

ယွန်း ဘယ်နည်းနဲ့မှ မတတ်သာတော့သည့်အဆုံး ကိုကိုကို သာ စိတ်ထဲမှ တလိုက်မိသည်။

“ဒေါ်ကြီး”

ဟိန်းခနဲ အော်လိုက်သံကြောင့် နှစ်ယောက်သား လှည့် ကြည့်လိုက်မိကြသည်။

မိယု..

ယွန်း ဝမ်းသာသွားရသည်။

“သူ့ကို လွှတ်ပေးလိုက်ပါ”

မိယု မျက်ထောင့်နီကြီးဖြင့် ဒေါ်စိမ်းမေကြီးကို စိုက်ကြည့်ပြီး လေသံပြတ်ဖြင့် ပြောလေသည်။

မိယုက ဒေါ်စိမ်းမေကြီးကိုတောင် ပြန်ပြောရဲသတဲ့လား။ ယွန်း မိယုရဲ့သတ္တိကို အံ့ဩသွားရတော့သည်။

“ညည်းက ဘာမို့လို့ ငါ့ကို အမိန့်ပေးနေတာလဲ”

ယွန်းလည်တိုင်ပေါ်မှ လက်များကို မဖြေလျှော့သေးဘဲ

ဒေါ်စိမ်းမေကြီး မိယုကို ဒေါသတကြီး ပြန်ပြောလေသည်။

“သူက အစ်ကိုလေး ဧည့်သည်နော်၊ သူ့သာ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ဒေါ်ကြီးကို အစ်ကိုလေးက ခွင့်လွှတ်မယ် ထင်သလား”

မိယု.. ဒေါ်စိမ်းမေကြီးရဲ့မျက်နှာကို စူးရဲစွာ စိုက်ကြည့် လျက် တစ်လုံးချင်း ပြောလိုက်လျှင်တော့ ဒေါ်စိမ်းမေရဲ့ဖွေးဆုတ် ဆုတ် မျက်နှာကြီးမှာ သိသိသာသာ ပျက်ယွင်းသွားရလျက်..

“တောက်..”

တစ်ချက် ဒေါသတကြီး ကျယ်လောင်စွာ ခေါက်လိုက်ပြီး ယွန်းလည်တိုင်မှ လက်များကို ရုပ်လိုက်လေတော့သည်။

“အု.. အဟု”

ယွန်း နာသွားရသော လည်တိုင်ကို ဖွဖွအုပ်ကိုင်လျက် အသက်ရှူကြပ်နေမိဆဲ..

“နောက်တစ်ခေါက် ဒီနေရာကို ထပ်ရောက်လာခဲ့ရင်တော့ ငါ့အဆိုးမဆိုနဲ့၊ မိယု.. ညည်းလည်း ကြပ်ကြပ်သတိထားနေပါ”

ယွန်းတို့နှစ်ယောက်ကို စူးစူးဝါးဝါးကြီး စိုက်ကြည့်လျက် ဒေါ်စိမ်းမေ အခဲမကျေစွာ ပြောလေသည်။

မိယု နှုတ်ခမ်းမဲ့ပြကာ ယွန်းလက်ကို ဆွဲခေါ်သည်။

“လာ.. ညည်းကလည်း အေးအေးဆေးဆေး မနေနိုင်ဘူး၊ ဒီလောက် အတန်တန် ပြောထားရက်နဲ့ အမှတ်သည်းခြေကို မရှိဘူး၊ ဒီကို ဘာလာလုပ်ရတာလဲ”

မိယု.. ယွန်းလက်ကို ဆွဲခေါ်လာရင်းက တဖျစ်တောက် တောက် ပြောသည်။

ယွန်း ဘာစကားကိုမှ ပြန်မပြောနိုင်ဘဲ နာကျင်နေဆဲဖြစ်

သော လည်တိုင်ကို ဖွဖွကိုင်လျက်က မျက်ရည်များ တတွေတွေ ကျလာရသည်။

လူလူချင်း ဒီလောက် ရက်စက်ဖို့တော့ မသင့်ပါဘူးနော်။

ယွန်း ကိုကိုဆီကို အားကိုးတကြီး လာခဲ့တာ ဒီလို အစော်

ကားခံရဖို့လား။

ခုချိန်ထိ ကိုကိုအရိပ်အယောင်ကလေးမှ မတွေ့ရသေးဘဲ ဘာအကြောင်းကြောင့်မှန်းမသိ အစေခံတန်းလျားမှာ ပုန်းလျှိုးကွယ် လျှိုး နေနေရသောဘဝကို ယွန်း မုန်းတီးစက်ဆုပ်လာမိသည်။

တန်းလျားကို ပြန်ရောက်သည်နှင့် ယွန်း ကိုယ့်အထုပ်ကို မျက်ရည်စက်လက်နှင့် သိမ်းသည်။

“ဟဲ့ . . . ဟဲ့ . . . ညည်း ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ငါပြန်တော့မယ်”

“ဟယ် . . . ပြန်တော့မယ် ဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်ရပြန်တာလဲ ညည်းကလဲ၊ အစ်ကိုလေးကို မစောင့်တော့ဘူးလား”

ယွန်း အထုပ်ဆွဲကာ ထွက်လာတော့ မိယု အတင်းလိုက်ဆွဲ သည်။

“တော်ပါပြီ မိယုရယ်၊ ငါ ဒီအိမ်ကြီးကို လာခဲ့တာ ခုလို အစော်ကားခံရဖို့ မဟုတ်ဘူး၊ အဲ့ဒီမိန်းမကြီး အရမ်းတရားလွန်တယ်၊ ငါ ဆက်ပြီးသည်းမခံနိုင်တော့ဘူး . . . သွားတော့မယ်”

ယွန်း အထုပ်တွေကို ဆွဲပြီး မိယုအခန်းထဲမှ စိတ်လိုက် မာန်ပါ ထွက်ရန်ပြင်သည်။

“ဟဲ့ . . . မြယွန်းဘုံ မဖြစ်ဘူးလေ၊ ညည်းကိုယ်ဝန်ကြီးက နေ့စေ့လစေ့”

မိယု စိုးရိမ်တကြီး ပြောလိုက်သော သတိပေးစကားပင် မဆုံးသေး။

ယွန်းငိုက်ထဲမှ မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်လာခဲ့လေသည်။

“အား . . . မိယု . . . မိယု လုပ်ပါဦး”

“ဟဲ့ . . . ဘာဖြစ်တာလဲ”

“အား . . . ငိုက်ထဲက အရမ်းနာ”

ယွန်း အရမ်းကို ငိုက်နာနေသည်မို့ လက်ထဲမှ အထုပ်များကို လွှတ်ချကာ တံခါးဘောင်ကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထားမိသည်။

“ရော် . . . မွေးချင်ပြီနဲ့တူတယ်၊ လာ . . . လာ . . . အထဲပြန် ဝင်”

မိယု ယွန်းကို ဖေးမကာ ချောပြီး အထဲပြန်ခေါ်သွင်းသည်။

မတတ်နိုင်ပြီ။ ဒီအိမ်ကြီးရဲ့အရိပ်မှာ တစ်စက္ကန့်တောင် မနေ ချင်တော့ပေမယ့် ထွက်သွားလို့ မဖြစ်နိုင်သေးပါလား။

“မိယု ငါ မွေးတော့မှာလားဟင်၊ ငိုက်ထဲ အရမ်းနာနေပြီ”

ယွန်း ချွေးသီးချွေးပေါက်များ ကျကာ မိယုလက်ကို အားကိုး တကြီး ဆုပ်ကိုင်ထားမိသည်။

“အေး . . . မွေးတော့မှာ၊ လာ . . . လာ . . . လှဲနေ၊ ဘာမှ မကြောက်နဲ့၊ ငါမွေးပေးမယ် သိလား”

ကိုကိုရဲ့လုံခြုံနွေးထွေးတဲ့ အရိပ်အာဝါသအောက်မှာ ရင် သွေးလေးကို မွေးဖွားဖို့ မျှော်မှန်းခဲ့ပေမယ့် လက်တွေ့မှာတော့ ယွန်း ဘဝက အားကိုးစရာ မိယုတစ်ယောက်သာ ရှိသည့်အဖြစ်။

“အား . . . နာ . . . နာ . . . လိုက်တာ မိယုရေ၊ ကယ်ပါဦး”

“မြယွန်းဘုံ . . . အားတင်းထား၊ ငါရှိတယ် . . . ဘာမှ

မကြောက်နဲ့”

အပြောကြမ်းသည်ဟု ထင်ခဲ့မိသော မိယုက ခုချိန်မှာတော့ အားပေးနှစ်သိမ့်စကားဆိုရင်း ယွန်းကို ကြိုးစားပမ်းစား ကူညီပေးရှာ ပါသည်။

မိယုရဲ့အခန်းလေးထဲမှာသာ ယွန်းရဲ့ မချီမဆန့် ညည်းညူ အော်ဟစ်သံဖြင့် ဆူညံပွက်လောရိုက်လျက်ရှိကာ...

ခမ်းနားထည်ဝါလွန်းလှသော စံအိမ်ကြီးနှင့် ကျယ်ဝန်းလှ သော မြကြီးအတွင်းမှာတော့ ပကတိ ငြိမ်ဆိတ်လျက်သာ ရှိသည်ဟု။

နာကျင်လွန်းသော ဝေဒနာကို ခံစားနေရရင်းမှ ယွန်း ဝမ်း နည်းသိမ်ငယ်စွာ တွေးလိုက်မိသည်။

သို့သော်...

ယွန်းအတွေးမှာ ပါစင်အောင် မှားယွင်းနေပါသည်။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့...

ယွန်းတစ်ယောက် အသက်နှင့်ရင်းကာ ဝေဒနာကို ခံစားနေ ရချိန်မှာ... အိမ်ထိန်းကြီး ဒေါ်စိမ်းမေတစ်ယောက် မီးအိမ်ကို ကိုင် လျက် ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေခဲ့ပါသည်။

ပိတောက်ပင်ကြီးအောက်မှာ ပေါက်တူးတူးနေသည့်ပေါက် တူးသမားမှာလည်း ပို၍လျင်မြန်စွာ တူးနေခဲ့သလို...

အိမ်ကြီးရဲ့အပေါ်ထပ်ရှိ ပြတင်းပေါက်မှာ ကာထားသော ပိုးဖျော့ကန့်လန့်ကာစမှာလည်း လေပြင်းမတိုက်ပါဘဲ ဝရန်းသုန်း ကား လှုပ်ခါနေခဲ့ပြီ။

အစေခံတန်းလျားရှိ မိယုအခန်းရဲ့ခေါင်းရင်းခန်းမှာလည်း တစ်ခေါင်းလုံး ဖွေးဖွေးဖြူနေသည့် အဘွားကြီးအိုတစ်ယောက် ဖို

ခနောက်ပေါ်မှာ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လျက်က ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေခဲ့သည်။

“မြယွန်းဘုံ ကြိုးစားထား... မွေးတော့မယ်၊ တစ်ချက်ထဲနဲ့ အားကုန်ကြိုးစားလိုက်စမ်း”

မိယု... ယွန်းရဲ့လက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ပြီး အားပေး သည်။ ယွန်း အရမ်းကို ပင်ပန်းမောဟိုက်နေပြီ ဖြစ်ပေမယ့် အား တင်းကာ အားကုန်ကြိုးစားလိုက်သည်။

အသည်းခိုက်မတတ် နာကျင်မှုကြောင့် ယွန်း အသံကုန် အော်လိုက်မိသည်။

“အား...”

“ဝါး...”

ယွန်း အော်သံနှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်က ကလေးငိုသံစူးစူးလေး။ ထိုအချိန်မှာပင်...

အိမ်ထိန်းကြီး ဒေါ်စိမ်းမေ အမြဲတစေ ကိုင်ဆောင်ထား တတ်သည့် ဖန်မီးအိမ်မှာ ရုတ်ခြည်း မီးငြိမ်းသွားခဲ့သလို...

အဆက်မပြတ် တူးနေသည့် ပေါက်တူးသမားမှာလည်း ရပ် တန့်သွားခဲ့ပြီ။

ဝရန်းသုန်းကား လှုပ်ခတ်နေသည့် ကန့်လန့်ကာစသည် လည်း ချက်ချင်းကြီး ငြိမ်ကျသွားခဲ့သည်။

ခေါင်းရင်းခန်းရှိ ဖိုခနောက်ပေါ်မှာ နောက်ပြန် ငုတ်တုတ် ထိုင်နေသည့် တစ်ခေါင်းလုံး ဖွေးနေသည့် အဘွားကြီးကတော့ ဆတ်ခနဲ နောက်ကို လှည့်ကြည့်ကာ ဖိုခနောက်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက် လေသည်။

“ယောက်ျားလေးတော့... နီရဲနေတာပဲ ထွားတယ်အော့”

မိယု အားရပါးရ ပြောသည်။

“ပြပါဦး မိယုရယ်”

“ရော့ပါ... ရော့ပါ”

ကလေးကို အနီးထပ်ပြီး ယွန်းဆီ မိယု ခေါ်လာပေးသည်။

သား... သားလေးပါလား။

အပြစ်ကင်းစင်လွန်းလှသည့် သားငယ်လေးရဲ့ ချစ်စဖွယ် မျက်နှာနုနုလေးကို တစ်မိမိမိကြည့်ရင်း ယွန်း ကြည်နူးဝမ်းနည်းစိတ် ကို တစ်ပြိုင်တည်း ခံစားရကာ...

“ဟင့်... အဟင့်”

တသိမ့်သိမ့် ရှိုက်ငိုမိသည်။

“အံ့မယ်လေးတော်... သူကဖြင့် ငိုနေသေးတယ်၊ ဒီမှာ ကျုပ်က အပျိုတန်မဲ့ ချွေးတလုံးလုံးနဲ့ လက်သည်လုပ်ရတာပါနော်၊ ကျေးဇူးတင်စကား တစ်ခွန်းတောင် ပြောဖော်မရဘူး၊ ဒါကြောင့် ရှေးလူကြီးတွေ ပြောတာ၊ လူတွေက အိမ်သာနဲ့ ဝမ်းဆွဲသည်မကို အတူတူပဲ သဘောထားကြတာတဲ့”

မိယု မဲ့ရွဲ့ကာ ပြောတော့ ယွန်း မျက်ရည်တွေကြားက...

“ခစ်...”

ခနဲ ရယ်လိုက်မိသည်။

“မိယုရယ်... နင်လေ တော်တော်စကားတတ်၊ ဒီလို သား ချောချောလေးကို ကူညီပြီး မွေးပေးတဲ့နင့်ကို ငါက ကျေးဇူးမတင်ဘဲ နေပါ့မလား၊ အများကြီးကို တင်ပါတယ်တော်... အဟင်း... ဟင်း”

“သွားပါ... ခုမှ”

ချက်ချင်းပဲ မီးနေခန်းဖြစ်သွားသော မိယုရဲ့ အခန်းကျဉ်း လေးထဲမှာ ရယ်သံများဖြင့် ဝေစည်သွားတော့သည်။

ယွန်းလည်း မျက်ရည်တွေ စဲသွားရကာ သားလေးကို ဖွဖွ လေး ငုံ့မွှေးလိုက်မိသည်။

“အံ့မယ်လေးဟဲ့... ချစ်နေလိုက်တာ၊ ကဲ... ကျုပ် ကလေးအချင်း သွားမြှုပ်လိုက်ဦးမယ်နော်... နေခဲ့ဦး”

ကလေးအချင်း ထည့်ထားသောမြေအိုးကို ယူကာ မိယု ပြောသည်။

“မလုပ်ပါနဲ့... ခဏနေတော့မှ ငါသွားမြှုပ်လိုက်ပါ့မယ်”

ယွန်း အားတုံ့အားနာ ပြောမိသည်။

လောလောဆယ်တော့ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လွန်းလှစွာ မလှုပ် နိုင်တော့။

“အားနာမနေနဲ့... ပို့မယ့်ပို့ ကူးတို့ရောက်အောင်ပဲ ပို့ပေး လိုက်တော့မယ်... ဟွန်း”

မိယု ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အချင်းအိုး ယူကာ ဘောက်ဆတ် ဘောက်ဆတ်နှင့် ထွက်သွားလေသည်။

ယွန်းလည်း ပင်ပန်းလွန်းလှသည်မို့ ကလေးကို ရင်ခွင်ထဲ ထည့်ကာ အိပ်ပျော်သွားမိသည်။

အနောက်ဖေး ပြတင်းပေါက်မှနေ ဖွေးဖွေးဖြူနေသော ခေါင်းတစ်လုံးက လာချောင်းကြည့်နေသည်ကိုလည်း ယွန်းတစ် ယောက် မသိလိုက်တော့။

အခန်း(၅)

နတ်စင်ထားရာ ကုက္ကိုပင်ကြီးနား ရောက်လျှင် မိယု
ရပ်လိုက်သည်။

စိမ့်ခနဲ သီးထလာသော ကြက်သီးများကို သပ်ချရင်း ဟိုဟို
သည်သည် စိတ်မလုံစွာ ကြည့်မိသည်။

ဘာကိုမှ မတွေ့ရတော့မှ အချင်းအိုးကို အပင်ခြေရင်းမှာ
ဆတ်ခနဲ ထားခဲ့ကာ အမြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

မိယု ထွက်သွားပြီး မကြာမီမှာပင်...

ကုက္ကိုပင်ကြီးရဲ့အနောက်ဘက်မှ ချွန်မြသောလက်သည်း
များနှင့် သွေးမရှိသော လက်ကြီးတစ်ဖက်က ထွက်လာခဲ့ပြီး အချင်း
အိုးကို ဆွဲယူသွားလေတော့သည်။

“အဲ့... အဲ့...”

ကလေးငိုသံ သဲ့သဲ့ကြောင့် ယွန်း ဆတ်ခနဲ နိုးလာခဲ့သည်။

“ကျွတ်... ကျွတ်... ကျွတ်”

အနီးလဲပေးပြီးတော့ နို့ချိုတိုက်ကျွေးတော့ သားငယ်က ပြန်
၍ အိပ်ပျော်သွားသည်။

ပြန်အိပ်လို့မပျော်တော့သည်က ယွန်း။

မျက်လုံးကြောင်သွားရသည်မို့ အိပ်ရာထဲမှ ထလာခဲ့မိသည်။

သားလေးမွေးပြီးဆိုတာသိလျှင် ကိုကို ဘယ်လိုများ နေလိမ့်

မလဲ။

ကိုကိုကို ပြင်းပြစွာ လွမ်းဆွတ်လာခဲ့ရကာ သက်ပြင်းတွေ
ရှိုက်မိရင်း ယွန်း ပြတင်းပေါက်မှာ ရပ်ပြီး အပြင်ကို ငေးမောမိသည်။
ပိန်းပိတ်သော အမှောင်ထုကို ပြာလဲ့သော လရောင်က
ဖုံးတချို့ လင်းတချို့ ပြက်ထင်နေသည်။

ယွန်း ငေးမောနေမိဆဲမှာပင် . . .

ပိတောက်ပင်ကြီးရှိရာ လရောင်အလင်းက ဖြုန်းခနဲ ရွေ့
လျားကျရောက်သွားခဲ့ကာ . . .

ယွန်း မြင်လိုက်ရသည်မှာ ပိတောက်ပင်ကြီးအောက်မှာ
ကျောခိုင်းရပ်နေသည့် လူတစ်ယောက်။

ယွန်း မျက်လုံးအစုံ ဝိုင်းစက်သွားရသည်။

ကိုကိုများလား။

ဘာမှ မစဉ်းစားနိုင်တော့ဘဲ ယွန်း အပြင်ထွက်ဖို့ ခြေလှမ်း
ပြင်လိုက်မိသည်။

“ဟဲ့ . . . ဒါက ဘယ်လဲ”

ခြေလှမ်းပြင်ဆဲ နောက်မှ လက်အေးကြီးဖြင့် ဆတ်ခနဲ ဆွဲ
တာ ခံလိုက်ရသည်မို့ ယွန်း ကြက်သီးတွေ ဖြန်းခနဲ ထသွားရလျက်
ထိတ်လန့်တကြား လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

“အား . . . မိယုရယ် လန့်လိုက်တာ”

ဘယ်အချိန်က နိုးနေမှန်း မသိသော မိယုကို တွေ့လိုက်ရ
သည်။

“ဘာထွက်လုပ်မှာလဲ . . . ဒီလောက် အမှောင်ကြီးထဲကို”

“ဟိုမှာလေ . . . ကိုကို မဟုတ်လား”

ယွန်း ပိတောက်ပင်ကြီးအောက်ကို လက်ညှိုးလှမ်းထိုးပြ

လိုက်သည်။

“မှန်း . . . ဘယ်မှာလဲ”

ယွန်း ညွှန်ပြရာဆီ မိယု မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် အသေ
အချာ လိုက်ကြည့်ပြီး . . .

“ဟဲ့ . . . ဘယ်သူမှလည်း မရှိဘဲနဲ့၊ ရူးနေလား မြယွန်းဘုံ”

မိယုစကားကြောင့် ယွန်း ဇေဝဇဝါဖြစ်သွားရကာ ပိတောက်
ပင်ကြီးအောက်ကို အသေအချာ ထပ်ကြည့်မိသည်။

လရောင်က ပိတောက်ပင်ကြီးပေါ် ပြာလဲ့ကျနေသည်မို့ မြင်
ကွင်းက ပြက်ပြက်ထင်ထင် ရှင်းလင်းလို့နေသည်။

ခုနက အသေအချာ တွေ့လိုက်ရသည့်လူရိပ်က လရောင်
အောက်မှာပင် ပျောက်လို့သွားခဲ့လေသည်။

“ဟင့်အင်း . . . မဟုတ်ဘူး၊ ခုနက ငါ အသေအချာ တွေ့
လိုက်ရတာ၊ လူတစ်ယောက် ရပ်နေတယ်”

“ညည်း စိတ်စွဲလမ်းပြီး ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်နေတာပါ
အေး၊ ဟိုမှာ မတွေ့ဘူးလား၊ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး”

“ငါ . . . ငါ . . . ”

ယွန်း စကားမဆက်နိုင်တော့ဘဲ ရစ်ဝဲလာသော မျက်ရည်
များကြောင့် မျက်တောင်တွေကို တဖျတ်ဖျတ် ခတ်ကာ ခေါင်းလေး
ငုံ့လိုက်မိသည်။

“စိတ်ချပါအေး . . . အစ်ကိုလေး ပြန်ရောက်လာရင် ကျုပ်
ညည်းကို အသိပေးမှာပါ၊ သွေးနုသားနုနဲ့ မျက်ရည်ခဏခဏ ကျနေ
တာ မကောင်းဘူး၊ ကဲ . . . လာ . . . ပြန်အိပ်တော့၊ ကိုယ် ကျန်းမာမှု
ကလေးကို ကောင်းကောင်း ပြုစုစောင့်ရှောက်နိုင်မှာပေါ့”

မိယုက ပန်းများကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ယွန်းကို အထဲပြန်ခေါ်လာ
ခဲ့သည်။

ယွန်း မျက်ရည်များကို ချက်ချင်း သုတ်ပစ်လိုက်သည်။
ဟုတ်တယ်. . .

မိယုပြောတာမှန်တယ်၊

မျက်ရည်ကျနေလို့ မဖြစ်ဘူး၊

သားလေးကို ကောင်းကောင်းပြုစုစောင့်ရှောက်ရင်း ကိုကို

ပြန်အလာကို စောင့်နိုင်ဖို့အတွက် သူမ အားရှိမှ ဖြစ်မှာပေါ့။

ယွန်း အားတင်းပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

၂၅ ၂၅ ၂၅ ၂၅

“ဟဲ့. . . မလုပ်ပါနဲ့၊ ငါ လျှော်ပါမယ် မိယုရယ်”

အနီးတွေကို လျှော်ဖို့ပြင်နေသော မိယုလက်ထဲမှ ယွန်း
အတင်းပြန်လုရင်း ပြောသည်။

“အံ့မာ. . . နေစမ်းပါ သွေးနုသားနုနဲ့၊ ဘာမှ အားမနာနဲ့၊
ငါက နင်တို့သားအမိ စောင့်ရှောက်ဖို့ တာဝန်ကျလို့”

“ဟင်. . . စကားက အဆန်းပါလား၊ တာဝန်ကျလို့ ဟုတ်
လား”

မိယုစကားကို နားမလည်သည်မို့ ယွန်း မျက်ခုံးလေး ပင့်
လျက် ပြန်မေးလိုက်မိသည်။

“ညည်းပဲ နတ်စင်မှာ ဆုတောင်းခဲ့တယ်မဟုတ်လား၊ အဲ့ဒါ
ကြောင့် ကျုပ်က. . .”

“ဟင်. . . မိယု. . . ဘယ်. . . ဘယ်လို”

ယွန်း မနေ့က နတ်ကွန်းမှာ ပန်းတင်ရင်း ဆုတောင်းခဲ့တာ

မိယုက ဘယ်လိုလုပ် သိနေရတာလဲ။

ယွန်း အံ့သြသွားကာ မိယုကို အလန့်တကြား ကြည့်လိုက် မိသည်။

“ဟဲ့. . . ဘာကို လန့်သွားရတာလဲ၊ ညည်း မနွေက နတ်စင် မှာ ပန်းတင်ပြီး ဆုတောင်းနေတာ တွေ့လို့ ကျုပ်က ဒီလိုပဲ ပြောလိုက် တာ၊ ကျုပ်ကို ဘာများထင်လို့ ဒီလောက်တောင် လန့်သွားရတာလဲ၊ နောက်လိုတောင် မရတော့ဘူးလား. . . တကတဲမှပဲ”

“မိယုရယ်. . . လူက အလိုလိုနေရင်း လန့်နေတာပါဆိုနေ မှ နင်က အရေးထဲ နောက်နေနိုင်သေးတယ်”

ထိုစဉ်. . . သီချင်းတေးသွားလေးကို တိုးဖျာ ခပ်သဲ့သဲ့ ကြားလိုက်ရလျှင် ယွန်းကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲ တောင့်မတ်သွားခဲ့ ရသည်။

“မိယု. . . သီချင်းသံ ကြားလား”

“အင်း. . . ကြားသားပဲ”

“အိမ်ကြီးရဲ့အပေါ်ထပ်က ထင်ပါရဲ့နော်”

“မမလေးအခန်းထဲက ဖြစ်မှာပေါ့”

“မမလေးဆိုတာ ဘယ်သူလဲဟင်”

ယွန်း မိယုအနားကပ်ပြီး ခပ်တိုးတိုး မေးလိုက်မိသည်။

မိယုက ဘေးဘီ ဝေဝဲကြည့်လိုက်ပြီးမှ. . .

“ဒီအိမ်ကြီးရဲ့အရှင်သခင်မပေါ့. . . သူ့မောင်တော်နဲ့ ချစ် ကြည်နူးရင် အဲဒီသီချင်း အမြဲဖွင့်တတ်တယ်”

“သူ့မောင်တော်ဆိုတာက ဘယ်သူလဲဟင်”

“ကဲ. . . ကဲ. . . တော်ပါ ကျောင်းအစ်မရယ်၊ ဒီထက်ပိုပြီး

မစပ်စုပါနဲ့တော့၊ တော်ကြာ ဟိုအတွားကြီး သိသွားရင် ကျုပ် ခေါင်းနဲ့ ဆင်းပြေးနေရပါမယ်”

မိယု လက်ကာပြပြီး ခါးခါးသီးသီး တားမြစ်သည်မို့ ယွန်း အသာပြန်ငြိမ်နေလိုက်ရတော့သည်။

ဒီအိမ်ကြီးမှာ အရှင်သခင်မတစ်ယောက် ရှိနေသေးသည် ဆိုပါလား။

ပြီးတော့ အဲဒီ အရှင်သခင်မရဲ့ချစ်သူ။

ဒါဆို ဒေါ်စိမ်းမေကြီး မနွေက ပြတဲ့ အုတ်ဂူမှာ ထုဆစ်ထား တဲ့ သေဆုံးသွားတဲ့ အမျိုးသမီးကရာ ဘယ်သူလဲ။

သူတို့တွေနဲ့ ကိုကိုနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက် တော်စပ်ကြတာလဲ။

“မြယွန်းဘုံ. . . ဦးနှောက်တွေ ဆူပွက်သွားဦးမယ်၊ သိပ် လည်း စဉ်းစားမနေနဲ့၊ ညည်းအချိန်တန်ရင် အားလုံးသိရမှာပဲ၊ ခု တော့ ငြိမ်ငြိမ်ကလေးပဲ နေလိုက်ဦး”

မိယုစကားအတိုင်း ယွန်း ဘာမှ ထပ်မမေးမိတော့အောင် ကြိုးစားရင်း ငြိမ်ငြိမ်ကလေးပဲ နေလိုက်ရသည်။

စိတ်အစဉ်ကတော့ အိမ်ကြီးရဲ့အပေါ်ထပ် သီချင်းဖွင့်ထား တဲ့အခန်းဆီ ပျံ့လွင့်သွားရသည်။

ခမ်းနား ထည်ဝါသော သဏ္ဌာဆောင်ခန်းအတွင်းမှာ တေး သွားလေးနဲ့အတူ ချစ်သူနှစ်ယောက်ကတော့ ချစ်ကြည်နူးနေမည် လားလေ။

အတန်တန် သတိပေး တားမြစ်ထားတဲ့ကြားက မိယု လစ်
သည်နှင့် အိမ်ကြီးကို ယွန်း လာချောင်းမိပြန်သည်။

နောက်ဖေးပေါက်မှ ဝင်ကာ ကြေးဝါသော့ခလောက်ကြီး
ခတ်ထားသောအခန်းကို ယွန်း အကွယ်မှနေ ချောင်းနေမိသည်။

“ဖွင့်ပေးကြပါ။ . . အပြင်မှာ ဘယ်သူရှိလဲ၊ သေတ္တာထဲမှာ
ပိတ်မိနေလို့ လာဖွင့်ပေးကြပါ။ အပြင်မှာ ဘယ်သူရှိလဲ။ . . လာဖွင့်
ပေးကြပါ”

တဒုန်းဒုန်း မြည်သံနှင့်အတူ သွေးပျက်စွာ အော်ဟစ်နေ
သော အသံကို ကြားလိုက်ရလျှင် ယွန်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်ကာ
ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားရသည်။

ဘုရား. . . ဘုရား။

ဒါ ရည်မှန်ဆိုတဲ့ မှင်စာမလေးရဲ့အသံပဲ။

ဒီအနားမှာ ယွန်းရှိနေမှန်း သိလို့ ခြောက်နေတာလား။

ဒါမှမဟုတ် သူ့ဘာသာပဲ မကျွတ်လွတ်နိုင်သေးသည်မို့ ဝဋ်
ဒုက္ခဆင်းရဲကို ခံစားနေရတာလား။

ယွန်း ဆက်ပဲ ချောင်းကြည့်ရကောင်းနိုး၊ လှည့်ပဲ ပြန်ရ
ကောင်းနိုး ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေရဆဲမှာပဲ. . .

“ဂျောက်. . .”

ခနဲ တံခါးချက်ဖွင့်သံ ကြားလိုက်ရပြီး ထိုအခန်းထဲမှ မီးအိမ်
ကြီး ကိုင်လျက် ထွက်လာခဲ့သည်မှာ အိမ်ထိန်းဒေါ်စိမ်းမေကြီး ဖြစ်
သည်။

အပြင်က အခိုင်အမာ သော့ခတ်ထားတာကို ဒီမိန်းမကြီး
အထဲကနေ ဘယ်လိုဖွင့်ထွက်လာခဲ့သလဲ။

ယွန်း တကယ်ပဲ စဉ်းစားမရနိုင်အောင် ဖြစ်နေရဆဲ ဒေါ်စိမ်း
မေကြီးကတော့ ဖွေးဆုတ်ကြုံလို့သော လက်ချောင်းများဖြင့် သူ့
လည်ပင်းကိုသူ ပွတ်သပ်ကိုင်တွယ်လျက်ရှိသည်။

ဒီအဘွားကြီး ဘာဖြစ်လို့များ လည်ပင်းကို အဲ့ဒီလို ကိုင်လှေ
ရှိတာလဲ။

သူ ကိုင်ပုံကြီးက မြင်ရတဲ့သူ စိတ်ချောက်ချားစရာအတိ
ဖြစ်လို့နေသည်။

ယွန်း ချောင်းကြည့်နေဆဲမှာ အဘွားကြီးက ကြေးဝါသော့
ခလောက်ကြီးကို ပြန်ပိတ်ဖို့ ပြင်သည်။

ဘုရားရေ. . .

ခုနက ပိတ်ထားတဲ့သော့ကြီးဟာ ဒီအဘွားကြီး အတွင်းက
နေ ထွက်လာတော့ အလိုအလျောက် ပွင့်သွားတယ်ပေါ့။

ဒါ. . . ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်တာပဲ။

ယွန်း စိတ်တွေ ရှုပ်ထွေးသွားရသည်။

ထိုစဉ်မှာပဲ . . .

“ကလောင် . . . ကလောင်”

ခေါင်းလောင်းသံ ထွက်ပေါ်လာခဲ့ပြီး . . .

“ဟင် . . . ငါ့ကို ခေါ်နေပြီ၊ ဟုတ်ကဲ့ . . . လာပါပြီ မမ

လေး”

ဒေါ်စိမ်းမေကြီး အရမ်းကို ထိတ်လန့်သွားပုံဖြင့် ဖျာယာခတ်
ကာ ချက်ချင်းထွက်သွားလေတော့သည်။

ကြေးဝါသောခလောက်ကြီးမှာမူ ဒေါ်စိမ်းမေကြီး ပိတ်ဖို့မေ့
ခဲ့ပြီး ပွင့်လျက်သား။

ယွန်း အကွယ်မှနေ ပြည်းပြည်းချင်း ထွက်လာကာ ဒေါ်စိမ်း
မေကြီး ထွက်လာခဲ့သောအခန်းကို ချောင်းကြည့်မိသည်။

မှောင်စုပ် တိတ်ဆိတ်နေသောအခန်းမှာ အလိုလိုနေရင်း
ချောက်ချားစရာ ကောင်းနေသည်။

စားပွဲကုလားထိုင်အဟောင်းများကို တွေ့ရသည်မို့ စတိုခန်း
ဖြစ်မယ် ထင်ပါရဲ့။

ကြီးကြီးမားမားဆို၍ ဗီရိုကြီးတစ်လုံးနှင့် သေတ္တာတစ်လုံးကို
တွေ့ရသည်။

ထိုစဉ် . . . တဖူးဖူး ထုရိုက်သံများနှင့် သေတ္တာမှာ တဝုန်းဝုန်း
လှုပ်ခါလာကာ . . .

“ဖွင့်ပေးကြပါ . . . သေတ္တာထဲမှာ ပိတ်မိနေလို့ ကျွန်မကို
ဖွင့်ပေးကြပါ”

ဒါ . . . ဒါ . . . မိယုအခန်းထဲကို လာပြီး ခြင်ထောင်အပြင်

ဘက်ကနေ ယွန်းကို ငုတ်တုတ်ထိုင်ကြည့်နေတတ်တဲ့ မှင်စာမလေးရဲ့
အသံပဲ။ သေချာတယ်။

ယွန်း တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်လာခဲ့ပြီး ထို
စတိုခန်းကြီးရှေ့မှာ ဘယ်လိုမှ ဆက်မနေရဲတော့ဘဲ အမြန်ထွက်လာ
ခဲ့မိတော့သည်။

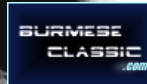
ဘုရား . . . ဘုရား။

ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာ။

ဒီအခန်းရှေ့ကို ယွန်း နောက်တစ်ခါ မလာရဲတော့ပြီ။

ဒီအိမ်ကြီးဟာ သရဲတွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေတဲ့ အိမ်ကြီးလား။

အခန်း(၆)

“**မြ** ယွန်းဘုံ . . . ညည်းကလေးက ကျန်းမာရေးမှ
ကောင်းရဲ့လား ကြည့်ဦး”

မိယုက လျော်မည့် အနီးတစ်ထည်ကို ဖြန့်ပြသည်။

ဟုတ်ပါရဲ့။

သားလေးရဲ့ဝမ်းအရောင်က နည်းနည်းကြာသွားလျှင် သွေး
လို နီရဲရဲ ဖြစ်သွားတတ်သည်။

“ကောင်းပါတယ် မိယုရဲ့၊ နို့ကောင်းကောင်း စို့နိုင်နေတာပဲ
ဟာ . . . ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“ပြီးတာပဲ . . . ကျုပ်က အပျိုဆိုတော့ မသိဘူးဟေ့”

မိယု ခပ်ငေါ့ငေါ့ ပြောတော့ ယွန်း ရယ်လိုက်မိသည်။

“ကလေး ရေချိုးပေးရဦးမယ်”

နေရောင်လေး နွေးတုန်း ယွန်း ကလေးကို ရေချိုးပေးဖို့ ပြင်ဆင်နေတာကို ကြည့်ပြီး... .

“မြန်မြန်ချိုးပေး... ရာသီဥတုက အေးတယ်၊ စိမ်ပြေနပြေ မလုပ်နဲ့၊ ရေမချိုးပေးလို့ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး”

မိယု မနေနိုင်စွာ ပြောပြန်တော့ ယွန်း ရယ်မိပြန်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာမရဲ့၊ အပျိုလည်း ဆိုသေး၊ ကလေး အကြောင်းများ သိလိုက်တာ နောက်ကျေလို့”

“တော်ပါ”

မိယု မျက်စောင်းကြီး ထိုးပြီး အနီးတွေ လျော်နေလေသည်။

ယွန်းလည်း ကလေးကို ရေနွေးနွေးကလေးဖြင့် ချိုးပေးနေမိသည်။

သားလေးက နို့ကောင်းကောင်း စို့ရသဖြင့် ဖွံ့ဖွံ့ထွားထွား ရှိသည်။

အပြစ်ကင်းစင်သော မျက်နှာကလေးက ကြည့်လို့ကိုမဝနိုင်။

“မြယွန်းဘုံ”

ရုတ်တရက် ခေါ်သံကြားလိုက်ရတာကြောင့် ယွန်း အထိတ်တလန့် လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

ဒေါ်စိမ်းမေ... အိမ်ထိန်းကြီး ဒေါ်စိမ်းမေ၊

ယွန်းလက်ထဲမှ ကလေးကို အသေအချာ မျက်မှောင်ကြုတ် ကြည့်လျက်... .

“ညည်းမွေးပြီပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့... ညကပဲ မွေးပါတယ်”

“တစ်ယောက် တိုးလာပြန်ပြီပေါ့”

ဒေါ်စိမ်းမေ ကိုယ့်ဘာသာ ပြောနေသလို တီးတိုးရေရွတ် လိုက်လေသည်။

အဲ့ဒါ ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲ။

ယွန်း ကလေးကို ခပ်မြန်မြန် ရေချိုးပေးလိုက်ပြီး အနီးဖြင့် ပတ်ကာ အသာရှောင်ထွက်လာခဲ့သည်။

“နေဦး မြယွန်းဘုံ”

ယွန်းခြေလှမ်းတွေ တုန်သွားရသည်။

ဒီမိန်းမကြီး ဘာလုပ်ဦးမှာလဲ။

“ကလေးကို ငါနဲ့ ထည့်ပေးလိုက်ပါတဲ့၊ မမလေးက မှာလိုက်တယ်”

ဒေါ်စိမ်းမေကြီးက အနားတိုးလာကာ ယွန်းလက်ထဲမှ ကလေးကို ယူရန် လက်လှမ်းသည်။

“ဟင့်အင်း... မထည့်နိုင်ဘူး၊ မပေးနိုင်ဘူး”

ယွန်း ကလေးကို ကိုယ်လုံးနှင့် ကွယ်လိုက်ရင်း ခါးခါးသီးသီး ငြင်းသည်။

ဒီမိန်းမကြီးကို လုံးဝကို မယုံကြည်။

ကလေးကို တစ်ခုခု မလုပ်ဘူးလို့ ဘယ်သူပြောနိုင်မလဲ။

ပြီးတော့... .

မမလေး ဆိုတာကရော ဘယ်သူလဲ။

တစ်ခါမှတောင် မမြင်ဖူးတဲ့ သူစိမ်းတစ်ရံစာတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ထဲကို ကိုယ့်သားလေးကို ယုံယုံကြည်ကြည် ထည့်ပေးလိုက်ရ

အောင် ယွန်း မမိုက်မဲပါ။

“မြယွန်းဘုံ... ဘာတွေ အတွေးချော်နေတာလဲ၊ မမလေးက တွေ့ချင်လို့ ခေါ်ခိုင်းလိုက်တာကို၊ မင်း ကလေးကို ဘယ်သူက ဘာလုပ်မှာမို့လဲ”

“ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း၊ မထည့်ဘူး... လုံးဝ မထည့်နိုင်ဘူး”

ယွန်း ခါးခါးသီးသီးကို ငြင်းနေမိသည်။

ဒေါ်စိမ်းမေ... ယွန်းလက်ထဲမှ ကလေးကို လုယူတော့မယ့် အသွင်ဖြင့် ရှေ့ကို တိုးလာသည်။

အခြေအနေက ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်လာလျှင် မိယု အဝတ်လျှော်နေရာမှ ထလာကာ...

“ကလေးကို စိတ်မချရင် ညည်းပါ လိုက်သွား မြယွန်းဘုံ”

မိယု စကားကြောင့် ယွန်း တွေဝေသွားရသည်။

မိယုက ဖျတ်ခနဲ မျက်စိမှိတ်ပြသည်။

“မမလေးက ခေါ်ခိုင်းလိုက်တာဆိုတော့ ညည်း မငြင်းသင့်ဘူး၊ အဲတော့ ညည်းပါ မမလေးနဲ့ ရင်းနှီးသွားအောင် တစ်ခါထဲ လိုက်သွား... ဟုတ်ပြီလား”

ရင်းနှီးသွားအောင်တဲ့။

မိယုစကားက စဉ်းစားစရာ ဖြစ်သွားရသည်။

ယွန်းကိုယ်တိုင်လည်း အိမ်ကြီးထဲ ဝင်ခွင့်ရချင်သည်။

ဒါပေမယ့်...

မိယုကသာ ပြောနေတာ...

ဒေါ်စိမ်းမေကြီးက ခေါ်ပါ့မလားလို့ ယွန်း စိုးရိမ်စိတ် ဝင်ဆဲ

မှာမူ... .

“မိယု ပြောတာ ကောင်းတယ်၊ ညည်းပါ လိုက်ခဲ့လိုက် မြယွန်းဘုံ”

ဒေါ်စိမ်းမေကြီးက လိုလားစွာ ခေါ်တော့ ယွန်း အံ့သြသွားရပါသည်။

“ရှင်... ကျွန်မပါ လိုက်ခဲ့ရမယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... ကလေးကို ငါနဲ့ ထည့်လိုက်လို့ စိတ်မချရင် ညည်းလည်း လိုက်ခဲ့၊ အေး... တစ်ခုတော့ ကြိုပြီးသတိပေးထားမယ်”

ဒေါ်စိမ်းမေကြီးက ယွန်းရဲ့မျက်လုံးတွေထဲကို စူးရဲစွာ စိုက်ကြည့်ပြီး...

“မလိုအပ်ဘဲ ဘာစကားတစ်ခွန်းမှ အပိုမပြောပါနဲ့”

ဒေါ်စိမ်းမေကြီးရဲ့စကားကြောင့် ယွန်းစိတ်တွေ ကျဉ်းကျပ်သွားရသည်။

ဘာဖြစ်လို့များ ဒီအိမ်ကြီးရဲ့အိမ်သားတွေဟာ အရမ်းကို ကြီးကျယ်ခမ်းနားနေတာလဲ။

“သွားမယ်... ကျုပ်နောက်က လိုက်ခဲ့”

ဒေါ်စိမ်းမေကြီး မီးအိမ်ကိုင်ကာ ရှေ့မှ ထွက်သွားသည်။ ယွန်း အောင့်သက်သက်ဖြင့် စိတ်တွေ မွန်းကြပ်လျက်

ကလေးချိုပြီး နောက်မှ လိုက်ခဲ့ရသည်။

မိစုကတော့ လက်မထောင်ပြသည်။

ဒေါ်စိမ်းမေကြီး မီးအိမ်ကိုင်ကာ ဘာစကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ အိမ်ကြီးကို နောက်ဖေးတံခါးမှ ဝင်သည်။

စတုရန်းရှေ့ ရောက်လျှင် ယွန်း မသိမသာ လှည့်ကြည့်မိသည်။

ကြေးဝါသောခလောက်ကြီးမှာ ပွင့်လျက်။

ယွန်း ကြက်သီးတွေ ဖြန်းခနဲ ထသွားရကာ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်မိသည်။

“မမလေးက အပေါ်ထပ်မှာ နေတာ၊ လှေကားတက်တဲ့ အခါ ကလေးကို သတိထားပါ”

ဒေါ်စိမ်းမေကြီးက လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြောသည်။

ဒေါ်စိမ်းမေကြီးမှလွဲ၍ လူရိပ်လူယောင် သဲ့သဲ့မှ မမြင်ရသည့်မို့ တိတ်ဆိတ်ခြောက်ကပ်လွန်းလှသော အိမ်ကြီးက ချောက်ချားစရာအတိပင်။

အခန်းတစ်ခန်းရှေ့ ရောက်လျှင် ဒေါ်စိမ်းမေကြီးက အသာရပ်ကာ တံခါးခေါက်လိုက်ပြီး...

“မမလေး... ဒေါ်ကြီးပါ”

အသံအရင်ပြုလိုက်ပြီးမှ ယွန်းကို အထဲအတူလိုက်ဝင်ရန် ခေါင်းညိတ်ခေါ်သည်။

ကျွန်းတံခါးကြီးကို ညင်သာစွာ တွန်းဖွင့်လိုက်လျှင်...

မဟာဆန်ကာ ခမ်းနားထည်ဝါလွန်းလှသော အခန်းအပြင် အဆင်ပြေသော ယွန်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိမ်ငယ်သွားရသည်။

ပြီးတော့...

ထူးခြားချက်မှာ အခန်းရဲ့ထက်ဝက်ခန့်(အိပ်ရာထားသည့် နေရာ)ကို ပိုးပျော့ကန့်လန့်ကာစုရှည်ကြီးဖြင့် ကာရံထားခြင်းပဲ ဖြစ်သည်။

“ကလေးနဲ့အတူ မြဲယွန်းဘုံပါ လိုက်လာပါတယ် မမလေး”
အိမ်ထိန်းကြီး ဒေါ်စိမ်းမေ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသော ကျိုးနွံမှုမျိုးဖြင့် ရိုရိုသေသေ ပြောလေသည်။

“ဪ... ”

ကန့်လန့်ကာရဲ့တစ်ဖက်မှနေ ထွက်ပေါ်လာခဲ့သောအသံမှာ အေးစက်စက်နိုင်လွန်းလှသည်။

ကန့်လန့်ကာ ကာထားကာ ကျောခိုင်းထားသေးသည့်မို့ မျက်နှာကို လုံးဝ မမြင်ရ။

အဲ့ဒီမမလေးဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးဟာ ကိုကိုနဲ့ ဘယ်လိုများ ပတ်သက်တော်စပ်ပါလိမ့်။

“ကလေးကို ဒီကိုယူလာခဲ့ပါ ဒေါ်ကြီး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမလေး”

ဒေါ်စိမ်းမေကြီး ကလေးကို ယွန်းလက်ထဲမှ ယူချီသည်။

သူ ဘာဖြစ်လို့များ ကလေးကို တွေ့ချင်ရတာလဲ။

ဒေါ်စိမ်းမေကြီး ကန့်လန့်ကာစုရှည်ကြီးရဲ့အစွန်းတစ်ဖက်အထိ ကွေ့ပတ်ကာ အမျိုးသမီး ထိုင်နေသောခုတင်ဆီသို့ ယူသွားလေသည်။

“ဒီမှာပါ မမလေး”

မမလေးဆိုသော အမျိုးသမီး ဒေါ်စိမ်းမေ လက်ထဲမှနေ ကလေးကို ယူချီလိုက်တော့ ယွန်းစိတ်ထဲမှာ တထိတ်ထိတ်။

“ဒါ ကိုခန့်ရဲ့သွေးပေါလေ... အဟင်း”

အမျိုးသမီး စကားအဆုံး ခပ်အက်အက် ရယ်ချလေသည်။

“မြဲယွန်းဘုံ”

www.burmeseclassic.com

အမျိုးသမီးက နောက်ကျောခိုင်းလျက် ခေါ်လိုက်လေလျှင်
ယွန်း ဆတ်ခနဲ တုန်သွားခဲ့ရသည်။

“ရှင်...”

“ကလေးကို နေ့တိုင်း ကျွန်မဆီ လာပို့ပေးပါ”

“ဟင်...”

ကလေးကို နေ့တိုင်း သူ့ဆီ ပို့ပေးရမတဲ့။

အဲ့ဒါ ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲ။

ယွန်း နားမလည်သော်လည်း...

“ဟုတ်ကဲ့”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကလေးလာပို့ပေးရင်း ဒီအိမ်ကြီးထဲကို ယွန်း
ဝင်ထွက်ခွင့် ရပြီဆိုလျှင် ကိုကိုသတင်းကို စုံစမ်းရရှိဖို့ နီးစပ်လာပြီ
ပေါ့။

အမျိုးသမီးက ကလေးကို ဒေါ်ကြီးလက်ထဲ ပြန်ထည့်ပေး
သည်။

ဒီအိမ်က လူတွေဟာ ဒီမမလေးဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးရဲ့အမိန့်
စကားတွေနဲ့ ရှင်သန်သက်ဝင်နေရတာလား။

ဒေါ်စိမ်းမေ ကန့်လန့်ကာစရှည်ကြီးရဲ့တစ်ဖက်မှ ပြန်ထွက်
လာခဲ့ပြီး ကလေးကို ယွန်းလက်ထဲ ပြန်ထည့်သည်။

ယွန်းလည်း ခုမှပဲ သက်ပြင်းကြိတ်ချမှိတော့သည်။

“သွားမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒေါ်စိမ်းမေကြီး ရှေ့မှ အရင်ထွက်သွားသည်။

ယွန်း အခန်းထဲမှ မထွက်ခင် မသိမသာ အကဲခတ်လိုက်မိ

လျှင် အခန်းထောင့် စားပွဲပေါ်မှာ ဓါတ်ပြားစက်ကို တွေ့လိုက်ရ
သည်။

ဒါဆို...

ဟိုတစ်နေ့က သီချင်းသံ ကြားလိုက်ရတာ ဒီအခန်းကပေါ့။

ဓါတ်ပြားဖွင့်သောစက်ကို မသိမသာ အကဲခတ်ကြည့်နေ
ရင်းမှ ခြောက်ကပ်လျက်ရှိသော သွေးကွက်တစ်ကွက်ကို အမှတ်
မထင် တွေ့လိုက်ရလျှင် ယွန်း ထိတ်လန့် မှင်သက်သွားပါတော့
သည်။

သွေးကွက်...

အဲ့ဒီသွေးကွက်ဟာ ဘာကြောင့် ဓါတ်ပြားစက်ပေါ်မှာ ရှိနေ
ရတာလဲ။

“မြယွန်းဘုံ... ဘာလုပ်နေတာလဲ... သွားကြမယ်”

မှင်သက်နေသော ယွန်းကို ဒေါ်စိမ်းမေကြီး စိတ်မရှည်
သလို လှည့်ခေါ်တော့မှ...

“ရှင်... ဪ... ဟုတ်ကဲ့”

ယွန်း သတိပြန်ဝင်လာခဲ့ရပြီး အခန်းထဲမှ ခပ်သုတ်သုတ်
ထွက်ခဲ့မိသည်။

သွေးကွက်များ စွန်းထင်းနေသော ဓါတ်ပြားစက်က အာရုံ
ထဲမှာ စွဲထင်လျက် ပါလာခဲ့သည်။

မလေးဆိုသော အမျိုးသမီးကို ဒီနေ့ တွေ့ဆုံလိုက်ရတာ မျက်နှာချင်းဆိုင် မဟုတ်သည့်တိုင် ယွန်းအဖို့ စဉ်းစားစရာတွေ အများကြီး ပါလာခဲ့ရသည်။

ပြီးတော့ . . .

ခါတ်ပြားပေါ်မှာ သွေးစက်သွေးကွက်များကိုလည်း ပြန်မြင် ယောင်တိုင်း ထိတ်လန့်နေမိသည်။

သူ ဘာဖြစ်လို့ ယွန်းကို မျက်နှာချင်းဆိုင် မတွေ့ဆုံရတာလဲ။

လူမြင်မခံခဲ့သော သွေးနိုးသားနိုး မဟုတ်တဲ့ ပြဿနာ တစ်စုံ တစ်ရာများ ရှိနေလို့လား။

ဒါပေမယ့် . . .

သားလေးကို နေ့တိုင်း သူ့ဆီ လာပို့ခိုင်းတာကတော့ ထူးဆန်း၍ နေပြန်သည်။

ဘယ်လိုမှ စဉ်းစား၍ မရနိုင်သည့်အဆုံးမှာတော့ ဒေါ်စိမ်း

မေကြီးရဲ့သတိပေးစကားကို ဆန့်ကျင်ပြီး ဒီအိမ်ကြီးအကြောင်း တစေ့တစောင်း အကဲခတ်ဖို့ ယွန်း အပြင်ထွက်ရန် ပြင်မိတော့သည်။

အခန်းတံခါးကိုအဖွင့် . . .

ရုတ်တရက် သွေးမရှိသလို ဖွေးဆုတ်ဆုတ် မျက်နှာပြင်ကြီး ကို မြင်လိုက်ရလျှင် ယွန်း လိပ်ပြာလွင့်မတတ် ထိတ်လန့်သွားရတာ အသံကုန် အော်လိုက်မိလေသည်။

“အား . . .”

“အံ့မယ်လေး”

တစ်ဘက်မှလည်း ပြန်အော်သံထွက်လာတော့ အသံ ကြောင့် ယွန်း ကြောင်အမ်းသွားရသည်။

“ဟင် . . .”

“အံ့မယ်လေးဟဲ့ မြယွန်းဘုံ . . . လန့်လိုက်တာ၊ ဘာဖြစ်လို့ ရုတ်တရက်ကြီး တံခါးဖွင့်လိုက်ရတာလဲ”

မိယုအသံ ကြားလိုက်ရတော့မှ ယွန်း မျက်နှာကို လက်ဝါး ဖြင့် အုပ်ကာ . . .

“ဟင် . . .”

ခနဲ သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။

“မိယုရယ် . . . ဘယ်လိုကြီး ဖြစ်နေတာလဲ၊ မျက်နှာက ဖွေးဆုတ်နေတာပဲ”

“အဟီး . . . ပေါင်းတင်ထားတာလေ၊ လှချင်လို့”

မိယုမျက်နှာကို ရွှရွလေး ကိုင်ကာ ပြောင်စပ်စပ် ပြန်ပြောတော့ ယွန်း မျက်စောင်းထိုးလိုက်မိသည်။

“နေပါဦး . . . ညည်းက ဒါ ဘယ်လဲ၊ ကလေးတစ်ယောက်

ထဲ ထားခဲ့ပြီး ဘယ်သွားဦးမလို့လဲ”

“ပျင်းလွန်းလို့ပါ မိယုရယ်၊ ကလေးက အိပ်နေပါတယ်၊ အညောင်းပြေ အညာပြေ လမ်းလေး လျှောက်ပါရစေဦး၊ ဒီရှေ့လေး တင်ပါ၊ ဘယ်မှ မသွားပါဘူး... စိတ်ချ”

မိယု တားနေမှာ စိုးသဖြင့် ယွန်း တရစပ် ပြောလျက် အပြင် ထွက်ရန် ခြေလှမ်းပြင်သည်။

“ဟဲ့... နေဦး”

မိယု လက်ကို ဆွဲကာ ခေါ်ပြန်သည်မို့ ယွန်း ခြေလှမ်းတုံ့ သွားရသည်။

“ဟင်... ဘာလဲ”

“ညည်း အပြင်ထွက်တာ သိပ်အတင့်မရဲနဲ့ဦးနော်၊ မမလေး က အိမ်ကြီးထဲ ဝင်ထွက်ခွင့် ပေးလိုက်လို့ သိပ်မရဲတင်းနဲ့၊ မမလေးက သူ့အကြောင်းနဲ့သူ ရှိလို့ ကလေးကို လာလာပို့ခိုင်းနေတာ”

မိယုစကားကြောင့် ယွန်း စိတ်ဝင်စားသွားရသည်။

“သူ့မှာ ဘာအကြောင်းရှိလို့လဲဟင်”

“သူက ကလေးမရဘူးလေ”

“ဟင်...”

“အာ... ဒီပါးစပ်က ပြောမိပြန်ပြီ၊ သွား... သွား၊ သွား စရာရှိတာ မြန်မြန်သွား၊ ခုနက စကား ငါ မပြောခဲ့ဘူးလို့ မှတ်လိုက် တော့၊ တော်ကြာ ဟိုအဘွားကြီး ပြန်ကြားရင် ငါ အသတ်ခံရဦးမယ်”

“စိတ်ချပါဟာ... ငါ နှုတ်လုပ်ပါတယ်၊ ဒီအကြောင်း ဘယ် သူမှ ပြန်မသိစေရပါဘူး”

မျက်စိမျက်နှာပျက်နေသော မိယုကို ယွန်း ကတိပေးခဲ့ပြီး

အခန်းထဲမှ ပြည်းညင်းစွာ ထွက်ခဲ့သည်။

တကယ်လည်း တစ်နေကုန် အခန်းထဲမှာသာ နေရသည်မို့ လူက ညောင်းချိနေကာ အပြင်ထွက်ပြီး လမ်းလျှောက်ချင်သည်။

တံစက်မြိတ်အောက် ရောက်လျှင် မိုးရေခဲသော ရာဝင်အိုး ကြီးထဲမှ လက်တစ်ဖက် ဖြုန်းခနဲ ထွက်လာပြီး အိုးနုတ်ခမ်းအား လှမ်းကိုင်လိုက်သည်ကို မြင်လိုက်ရလျှင် ယွန်း ဒိန်းခနဲ ခေါင်းနားပန်း ကြီးသွားရသည်။

ယွန်း စိတ်ကို တင်းပြီး ရာဝင်အိုးကြီးနား သတိဖြင့် လျှောက် သွားသည်။

အနားရောက်လျှင် လက်သီးတင်းတင်းဆုပ်ပြီး အိုးထဲကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

သစ်ရွက်ခြောက် တစ်စုနှစ်စုမှလွဲပြီး ဘာမှရှိမနေ။

“ဟင်...”

ယွန်း သက်ပြင်းရှိုက်ပြီး ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

ယွန်းခြေလှမ်းတွေက ဘယ်တော့မှ မသွားတော့ဘူးဟု စဉ်း စားခဲ့သော စတိုခန်းဆီ ဦးတည်မိပြန်သည်။

နောက်ဖေးတံခါးကို အသင့်ဖွင့်လျက်သား တွေ့လိုက်ရ တော့ ယွန်း နံရံနှင့် ကျောက်ကံကာ ခြေသံထွက်အောင် သတိထား ပြီး ဝင်လိုက်သည်။

နောက်ဖေးထောင့်မှာ အဖြူရောင် အနောက်တိုင်းဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသော ခပ်ခန့်ခန့် လူကြီးတစ်ယောက်ကို မျက်လုံး ထောင့်မှ လှမ်းတွေ့လိုက်ရသည်။

ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဘယ်သူမှ ရှိမနေ။

အဲဒီအနောက်တိုင်းဝတ်စုံနဲ့ နာနာဘာဝအဘိုးကြီးကိုလည်း
ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ တွေ့တာ နှစ်ခါရှိပြီ။

ဒီအိမ်ကြီးဟာ ဘာလို့များ ဒီလောက်တောင် နာနာဘာဝ
သရဲတွေနဲ့ ကြောက်လန့်ချောက်ချားစရာ ပြည့်နှက်နေရတာလဲ။
“ခစ် . . . ခစ်”

အတွေးဖြင့် ငြိမ်သက်သွားမိဆဲ ကလေးရယ်သံလေး ကြား
လိုက်ရတော့ အသံလာရာဆီ ယွန်း ကယျာကယာ လှည့်ကြည့်လိုက်မိ
သည်။

သေချာတာပေါ့။

မှင်စာမလေး ရည်မွန်ပဲ။

စတိုခန်းကြီးရှေ့က ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ တစ်ယောက်တည်း
ဖယ်ခုတ်ကစားရင်း ရယ်နေသည်။

ယွန်း ခြေသံမထွက်အောင် ဂရုစိုက်ကာ အသားလေး ကပ်
သွားသည်။

အနားရောက်ခါနီးတော့မှ ယွန်းဘက် ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်
သည်။

ဘုရားရေ . . .

ယွန်း မြင်လိုက်ရသည်မှာ . . .

မျက်လုံးဟောက်ပက်ဖြစ်နေသော မှင်စာမလေးရဲ့မျက်နှာ။

မျက်လုံးနေရာက မည်းနက်ကာ ချိုင့်ခွက်နေသည်မှာ မြင်
လိုက်ရသည်နှင့်ပင် သွေးပျက်စရာ ကောင်းလို့နေသည်။

ယွန်း ထိတ်လန့်ကာ မှင်သက်နေမိဆဲမှာပင် မှင်စာမလေး
က မျက်စိရှေ့မှ ရုတ်ခြည်း ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

“ဘုရား . . . ဘုရား”

ယွန်း ဘုရားတကာ ရင်ဘတ်ကို ဖိထားမိသည်။

ထိုစဉ် . . .

“ကျွီ”

ခနဲ အသံမြည်ကာ စတိုခန်းတံခါးမှာ အလိုအလျောက်
ပွင့်လာတာ မြင်လိုက်ရသည်။

ယွန်း သိချင်စိတ် ပြင်းပြစွာ ရင်ဘတ်ကို လက်ဖြင့် ဖိထား
လျက်က အခန်းထဲကို အသာချောင်းကြည့်လိုက်မိသည်။

“ကျွီ . . . ကျွီ . . . ကျွီ”

အဖုံးတံခါးရွက် လှုပ်ကာ အသံမြည်နေသော ရွေးဟောင်း
သေတ္တာကြီးတစ်လုံးကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ဒါ . . . ဒါ . . . မှင်စာမလေး နေတဲ့ သေတ္တာများလား။

ဟိုတစ်ခါတုန်းက ဒီသေတ္တာထဲကနေ အော်နေတဲ့ မှင်စာမ
လေးရဲ့အသံကို ကြားခဲ့ရတာပဲ။

သေတ္တာကို စိုက်ကြည့်နေမိဆဲမှာပင် . . .

“ကျွီ . . . ကျွီ . . . ကျွီ”

နောက်ထပ် တံခါးရွက်မြည်သံ ကြားလိုက်ရပြန်သည်မို့
အသံလာရာကို ယွန်း ကယျာကယာ လိုက်ကြည့်မိပြန်သည်။

ဒီတစ်ခါ အသံမြည်နေခဲ့သည်က ကျွန်းဗီရိုကြီးပင်။

တံခါးရွက်နှစ်ခုမှာ လေမတိုက်ပါဘဲ ဖြည်းညင်းစွာ လှုပ်
ခတ်နေသည်။

ဒါ . . . ဒါကရော . . .

ဒီဗီရိုကြီးကရော လေမတိုက်ဘဲ တံခါးရွက်တွေ ဘာဖြစ်လို့

လှုပ်နေရတာလဲ။

ဒီဗီဒီကြီးထဲမှာရော နာနာဘာဝတွေ ရှိနေလို့လား။

ယွန်း သေတ္တာကိုတစ်လှည့် ဗီဒီကြီးကိုတစ်လှည့် တစ်လှည့်စီ
ကြည့်နေမိရင်းက ချောက်ချားလွန်းလို့ တဆတ်ဆတ် တုန်နေမိ
သည်။

ထိုစဉ်... .

ပန်းကို လက်အေးကြီးတစ်ဖက်က ဖြန်းခနဲ ကိုင်လိုက်ရာ

ယွန်း အသည်းတဆတ်ဆတ် ခါသွားရပြီး... .

“အား... .”

ခနဲ အော်လိုက်မိသည်။

၂၂ ၂၂ ၂၂ ၂၂

“ဟဲ့... . ရှု... . ရှု... . မအော်နဲ့၊ ငါပါဟ... . နင့်ကို စိတ်
မချလို့ လိုက်လာခဲ့တာ”

မိယုအသံကြားလိုက်ရတော့မှ ယွန်း သတိပြန်ဝင်လာခဲ့ရပြီး
မိယုရဲ့လက်အေးအေးကြီးကိုပဲ အားကိုးတကြီး ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိ
သည်။

“ကြောက်နေပြီ မဟုတ်လား၊ အဲ့ဒါကြောင့် ဒီနေရာကို
မသွားပါနဲ့လို့ အတန်တန် ပြောတာ၊ လာ... . သွားမယ်”

မိယု စတိုခန်းတံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး ယွန်းကို လက်ဆွဲ
ခေါ်လာသည်။

လမ်းတစ်လျှောက်လုံး မိယုက တဗျစ်တောက်တောက် ဆူ
လာခဲ့သည်။

“အဲ့ဒီစတိုခန်းကို သွားသွား ကြည့်မနေနဲ့၊ ကိုယ်က သွေးနု
သားနုပဲ ရှိသေးတာ၊ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ကြီးတွေ တွေ့လိုက်ရရင်

လိပ်ပြာလွင့်သွားလိမ့်မယ်”

“အေးပါဟယ်. . . နောက် မသွားတော့ပါဘူး”

“ပြောတာပဲ”

ကိုယ့်အပြစ်နှင့်ကိုယ်မို့ ယွန်း အသာလေး ငြိမ်နေလိုက်ရသည်။

တန်းလျားဆီ ပြန်ရောက်တော့ ယွန်း မျက်လုံးတွေက အကျင့်ပါစွာ ခေါင်းရင်းခန်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

ပြတင်းပေါက်မှာ တစ်ခေါင်းလုံးဖွေးနေသည့် ခေါင်းတစ်လုံးကို နောက်ဘက်မှ လှမ်းတွေ့လိုက်ရလျှင် ယွန်း ဘာကြောင့်မှန်း မသိ ခေါင်းရင်းခန်းကို လှစ်ခနဲ တက်လိုက်မိသည်။

“ဟဲ့. . . ဟဲ့. . . မြယွန်းဘုံ မသွားနဲ့လေ”

မိယု လှမ်းတားသော်လည်း ယွန်းက လှည့်မကြည့်တော့ပါ။

မီးဖိုဖိုခနောက်ပေါ်မှာ နောက်ခိုင်းပြီး ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေတတ်သည့် လက်သည်ကြီး ဒေါ်ငွေအိမ်အကြောင်းကို မိယုပြောပြသည်ကို ကြားခဲ့ရသည်မို့ ယွန်း သိချင်စိတ်တွေ တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်နေမိသည်။ သို့သော်. . .

မီးဖိုနေရာမှာ ဘယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ ရှိမနေ။

ယွန်း တွေ့လိုက်ရသည်မှာ ခြင်ထောင်ပါးပါးနွမ်းနွမ်းလေးထဲမှာ ခွေခွေကလေး ကျောပေးအိပ်နေသည့် အဘွားအိုတစ်ဦးပဲ ဖြစ်ပါသည်။ ဆံပင်များမှာ တစ်ခေါင်းလုံး ဖွေးလှုပ်နေသည်။

အရိုးပေါ်အရေတင် ပိန်လို့ခြောက်ကပ်နေသည်မို့ မြင်ရသည်မှာ စိတ်သက်သာဖွယ်ရာ မရှိ။

“မြယွန်းဘုံ. . . လာ. . . လာ. . . သွားရအောင်”

မိယု ယွန်းလက်ကို အတင်းဆွဲခေါ်သည်။

“အဲ့ဒါ ဒေါ်ငွေအိမ်လား”

ယွန်း ပြန်မထွက်သေးဘဲ မိယုကို လေသံဖြင့် မေးလိုက်မိသည်။

“ဟုတ်တယ်. . . လာစမ်းပါ သွားရအောင်”

မိယု အတင်းဆွဲခေါ်ဆဲ ယွန်း အဘွားကြီးကို မှင်သက်ပြီး ကြည့်နေမိသည်။ ထိုစဉ်မှာပဲ. . .

အသက်မဲ့သလို ငြိမ်သက်နေသည့် အဘွားကြီးက ဖြုန်းခနဲ ရဲရဲနီ ဝင်းတောက်နေသည့် မျက်လုံးကြီးများဖြင့် ယွန်းတို့ကို ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ. . .

“အား. . . ”

“အံ့မယ်လေး”

နှစ်ယောက်သား ငယ်သံပါအောင် အော်ပြီး နေရာမှ အမြန် ပြေးထွက်ခဲ့မိလေတော့သည်။

“ဟင်း. . . ဟင်း. . . ဟင်း”

ခြောက်ကပ်သော ရယ်သံကြီးက နောက်ဘက်ဆီမှ ကပ်၍ လိုက်ပါလာခဲ့လေသည်။

ဘုရား. . . ဘုရား။ ယွန်းဟာ နာနာဘာဝ တစ္ဆေသရဲနဲ့ အခန်းချင်းကပ်လျက် နေနေရတဲ့အဖြစ်ပါလား။

အခန်း(၇)

မနက်တော့ ဒေါ်စိမ်းမေကြီး လာခေါ်တာကို စောင့်မနေတော့ဘဲ အကြံအစည်ဖြင့် ယွန်း ကလေးချီလျက် ကိုယ့်ဘာသာ ထွက်လာခဲ့သည်။

သတိထားလျက် အိမ်ကြီးထဲ ဝင်လိုက်သည်။

အိမ်ထိန်းကြီး ဒေါ်စိမ်းမေကို မတွေ့ရသဖြင့် စိတ်ထဲ ထူးဆန်းနေသည်။ လှေကားကို ဖြည်းဖြည်းချင်း တက်ခဲ့သည်။

အိမ်ကြီးက ကြီးမားကျယ်ဝန်းသလောက် လူတစ်ယောက်မှ ရှိမနေတာတော့ ယွန်း စိတ်ထဲ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေရသည်။

မမလေးဆိုသော အမျိုးသမီးရဲ့ အခန်းရှေ့ရောက်လျှင်

တံခါးခေါက်ရကောင်းနိုး၊ အသံပြုလိုက်ရကောင်းနိုး ဝေခွဲမရနှင့်
ယွန်း ရပ်နေမိဆဲ... .

“ဝင်ခဲ့ပါ”

အေးစက်စက်အသံက ထွက်ပေါ်လာခဲ့တာမို့... .

ယွန်း အခန်းပြင်မှာ ရပ်နေတာ သူ ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲ။

“ဟုတ်ကဲ့”

ယွန်း တံခါးကို ဖြည်းညင်းစွာ တွန်းလျက် အခန်းထဲသို့
ဝင်လိုက်သည်။

စားပွဲပေါ်ရှိ သွေးစွန်းနေသော ဓါတ်ပြားစက်ကို မကြည့်မိ
အောင် သတိထားပြီး အခန်းထဲသို့ တစ်လှမ်းချင်း ဝင်လိုက်သည်။

ကန့်လန့်ကာစရှည်ကြီးရဲ့တစ်ဘက်ကို ကြည့်လိုက်မိလျှင်
ဘယ်သူ့ကိုမှ မတွေ့ရ။

ဟိုအမျိုးသမီး... .

မမလေးဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကိုလည်း မတွေ့ပါလား။

ယွန်း မျက်လုံးကို ဝေဝဲကာ တစ်ခန်းလုံးအနှံ့ လိုက်ကြည့်မိ
သည်။ မတွေ့။

“ကလေးကို ခုတင်ပေါ် ထားခဲ့ပါ”

ဘုရား... . ဘုရား။

လူမတွေ့ရဘဲ အသံကို ကြားနေရတော့ ယွန်းစိတ်ထဲ တုန်
လှုပ်လာရသည်။

ယွန်း ကလေးကို မချရဲဘဲ တင်းတင်း ပိုက်ပွေ့ထားမိသည်။

“ဟင်း... . ဟင်း... .”

ခြောက်ကပ်သောရယ်သံ ထွက်ပေါ်လာခဲ့လျှင် ယွန်း ကြက်

သီးတွေ ဖြန်းခနဲ ထသွားရသည်။

“ကျွန်မ ရေချိုးခန်းထဲမှာ ရှိပါတယ်၊ ကလေးကို စိတ်ချလက်
ချ ထားခဲ့ပါ”

ရေချိုးခန်း။ ဟုတ်ပါရဲ့။

အခန်းရဲ့ခြေရင်းထောင့်ကို အသေအချာ ကြည့်လိုက်မိ
တော့မှ တံခါးတစ်ချပ်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဒါဆို ရေချိုးခန်းထဲကနေ အဲဒီအမျိုးသမီးက ယွန်းကို လှမ်း
ကြည့်ပြီး ပြောနေတာပေါ့။

ယွန်း ပိုးပျော့ ကန့်လန့်ကာရှည်ကြီးကို ကွေ့ပတ်ပြီး ကလေး
ကို ခုတင်ပေါ် အသာချလိုက်သည်။

ဘယ်လို အမျိုးသမီးပါလိမ့်။

ယွန်းကို ဘာဖြစ်လို့ ထွက်မတွေ့ရတာလဲ။

“ကျွန်မ သွားပြီနော်”

“ကောင်းပါပြီ”

ယွန်း သက်ပြင်းကြိတ်နှိုက်လျက် အခန်းထဲမှ ဖြည်းညင်းစွာ
ထွက်ခဲ့သည်။

မမလေးဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးရဲ့ဆက်ဆံရေးကြောင့် စိတ်ထဲ
မွန်းကြပ်ကာ အပြန်မှာ ယွန်းခြေလှမ်းတွေ လေးလံနေမိသည်။

နတ်စင်ရွှေ ရောက်တော့ ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ လှည့်ကြည့်မိ
သည်။

ဆုတောင်းဖို့ စိတ်ကူးမိပြီးမှ ဟိုတစ်နေ့ကလို စကားသံ
ထွက်လာမှာကို ကြောက်ကာ ခြေလှမ်းတွေ တုန်သွားရသည်။

ကုက္ကိုပင်ကြီးကို အမှတ်မထင် အကြည့်ရောက်သွားမိပြန်

ကာ အပင်ကြီးရဲ့ခြေရင်းမှာ အချင်းအိုးကို တွေ့လိုက်ရတော့ ယွန်း
မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်မိသည်။

မိယုက မြှုပ်ပေးမယ်လို့ သေသေချာချာ ပြောထားတာ။

ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ဒီနေရာမှာ ရှိနေရတာလဲ။

မိယုပဲ ကရော်ကမည် လုပ်တာလား။

ယွန်း အသာထိုင်ကာ အချင်းအိုးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဟင်...”

ယွန်း မစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်သွားရသည်။

အိုးထဲမှာ ဘာမှရှိမနေ။

သားလေးရဲ့အချင်းက ဘယ်ကို ရောက်သွားပါလိမ့်။

ထိုစဉ်...

တစ်စုံတစ်ယောက်က စိုက်ကြည့်နေသလို ခံစားလိုက်ရတာ
မို့ ယွန်းစိတ်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်သွားရကာ နတ်စင်ကို မော့ကြည့်လိုက်မိ
သည်။

ဘုရားရေ...

နတ်စင်ထဲမှ သွေးမရှိသော လက်ဖြူကြီးတစ်ဖက်က တင်
ထားသော ဘဲဥတစ်လုံးအား လှမ်းယူနေသည်ကို ယွန်းမြင်လိုက်
ရလျှင်...

“အား...”

ယွန်း အသံကုန် အော်ကာ ထိုနေရာမှ ပြေးထွက်ခဲ့မိတော့
သည်။

၆ ၆ ၆ ၆

သားလေးကို ထားသာ ထားခဲ့ရသည်။ စိတ်ထဲက စနိုး
စနောင့် ဖြစ်နေတာ...

သားလေး နို့ဆာနေပြီ ထင်ပါရဲ့။

ယွန်း ဘယ်လိုမှ နေလို့မရတော့ဘဲ ကလေးကို ပြန်ခေါ်ဖို့
အိမ်ကြီးဆီ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်လာခဲ့မိသည်။

ဒီတစ်ခါတော့ ကုက္ကိုပင်ကြီးရှေ့မှ ဖြတ်လျှင် နတ်စင်ကို
လုံးဝ လှည့်မကြည့်မိအောင် သတိထားလိုက်မိသည်။

အိမ်ကြီးထဲကို နောက်တစ်ကြိမ် ဝင်ခဲ့မိပြန်ပြီကော။

နောက်ဖေးတံခါးကို ဖြည်းဖြည်းချင်း တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။

တံခါးဖွင့်လိုက်သည်နှင့်...

ဟိုမှသည်မှ အရိပ်တချို့ ပေါ်လာခဲ့သည်။

အဖြူရောင် အနောက်တိုင်းဝတ်စုံ ဝတ်ထားသော အဘိုး
ကြီးတစ်ယောက်။ ပြီးတော့...

မျက်နှာတစ်ခြမ်းကို ဆံပင်ရှည်ကြီးဖြင့် ဖုံးအုပ်ထားသော အမျိုးသမီး။ အဲ့ဒီနောက်... .

တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာခဲ့လျှင်... . ကြောက်စိတ်ဖြင့် ယွန်း တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်လာရသည်။

နောက်ကျောမလုံသလို ခံစားနေရသည်မို့ စိတ်တင်းပြီး တံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင်... .

အရှေ့ဆီမှ... . နံဘေးဆီမှ... . နောက်ကျောဘက်မှ... .

လူတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာခဲ့ပြီး ယွန်းရဲ့ပတ်ပတ်လည်မှာ နာနာဘာဝသရဲတွေ ဝိုင်းလာခဲ့သောအခါ... .

ယွန်း အသက်ကို ပြင်းပြင်းရှူမိလျက် နံရံကို ကပ်ပြီး တရွေ့ရွေ့ သွားမိသည်။ သို့သော်... .

ယွန်း မှီကပ်ခဲ့မိသည်မှာ စတုရန်းတံခါး ဖြစ်နေခဲ့ပြီး... .

“အပြင်က ဘယ်သူလဲ၊ အပြင်မှာ ဘယ်သူရှိလဲ”

တဒုန်းဒုန်း ထုသံနှင့်အတူ ခြောက်ကပ်သောအသံကြီးဖြင့် အော်လိုက်သံကို အနီးကပ် ကြားလိုက်ရသောအခါ ယွန်း ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားရလျက် ကျောထဲ စိမ့်သွားရသည်။

“အပြင်က ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်သူလဲ... . ပြောစမ်း”

အော်သံကြီးမှာ နားမခံသာအောင် ပိုပြီးကျယ်လာခဲ့သည်။

ယွန်း ကြောက်ကြောက်ဖြင့် တံခါးပေါက်လေးမှနေ၍ အခန်းထဲကို ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။

“အံ့မယ်လေး”

အထဲမှ ပြန်ကြည့်နေသည့် နီရဲအက်ကွဲသောမျက်လုံးကြီးကို အနီးကပ် မြင်လိုက်ရလျှင် ယွန်းရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ ဖြစ်သွားရပြီး အသံတုန် အော်လိုက်မိသည်။

တံခါးကိုလည်း ကျောကပ်မှီထားမိရာမှ ချက်ချင်း ကြောက်လန့်တကြား နောက်ဆုတ်လိုက်မိသည်။

“ကျွီ... .”

ယွန်း ခွာလိုက်သည်နှင့် တံခါးမှာ အလိုအလျောက် ပွင့်လာခဲ့သည်။ ယွန်း အခန်းရှေ့မှာ ရပ်ရင်း ကြက်သေ့သေကာ ကြောင်ကြည့်နေမိသည်။

“ကျွီ... . ကျွီ... . ကျွီ”

စတုရန်းထဲမှ သေတ္တာကြီးမှာ အသံမြည်ပြီး တဝန်းဝန်း လှုပ်ယိုင်းနေသည်ကို မြင်လိုက်ရပြီး... .

“ဝုန်း... .”

ခနဲ ကြောက်ခမန်းလိလိ မြည်သံကျယ်ကြီးဖြင့် သေတ္တာအဖုံးမှာ ပွင့်သွားခဲ့ကာ... .

သေတ္တာတွင်းမှ ထိုးထွက်လာသော အရိပ်မည်းကြီးကို တွေ့လိုက်ရလေလျှင်... .

ယွန်း မျက်လုံးများ ပြာဝေသွားရပြီး သွေးပျက်ထိတ်လန့်စွာ မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး အော်လိုက်မိတော့သည်။

“အား... .”

“အား...”

အသံကုန် အော်ရင်း ယွန်း ဆတ်ခနဲ ငုတ်တုတ် ထထိုင်
လိုက်မိသည်။

ဘုရား... ဘုရား။

ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်း ခုန်နေဆဲ။

အိပ်မက်... အိပ်မက်ဆိုးပါလား။

“ဟင်...”

ယွန်း သက်ပြင်းမောကြီး ချလိုက်မိသည်။

နို့တွေကလည်း သက်လာသည်။

အိပ်မက်ထဲကအတိုင်း တကယ်ပဲ သားလေး နို့ဆာနေပြီ
ထင်ပါရဲ့။

ခဏလေး မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားချိန်မှာ ကြောက်စရာ အိပ်
မက်ဆိုးကြီး မက်ခဲ့တာပါလား။

သားလေးကို သွားခေါ်ဦးမှပဲ။

ယွန်း ထလိုက်မိချိန်မှာပင်...

“ဒေါက်... ဒေါက်”

တံခါးခေါက်သံ ကြားလိုက်ရပြီး...

တံခါးကို တွန်းဖွင့်ကာ အခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်မှာ အိမ်
ထိန်းကြီး ဒေါ်စိမ်းမေပဲ ဖြစ်သည်။

“ကလေးငိုလို့ ပြန်လာပို့တာ၊ နို့ဆာနေပြီ ထင်တယ်”

ယွန်း ဒေါ်စိမ်းမေလက်ထဲမှ သားလေးကို ကယျာကယာ
လှမ်းယူချီလိုက်သည်။

နို့ချိုတိုက်ကျွေးတော့ နို့ဆာနေဟန်ရသည့် သားလေးက
အငမ်းမရ စို့လေသည်။

“နောက်ကို ငါလာမခေါ်ဘဲ ညည်းဘာသာ အိမ်ကြီးထဲ ဝင်
ပြီး ကလေးသွားပို့စရာ မလိုဘူး မြယွန်းဘုံ”

အထက်စီးဆန်လှသည့် အမိန့်ပေးတားမြစ်စကားကြောင့်
ယွန်း အောင့်သက်သက် ဖြစ်သွားရသော်လည်း...

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

လို့သာ မသက်မသာဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်ရသည်။

“နောက်တစ်ခုက...”

စကားမဆုံးနိုင်သေးသည်မို့ ယွန်း စိတ်ညစ်သွားရသည်။

“စတိုခန်းကို လုံးဝ စိတ်မဝင်စားပါနဲ့”

ဟင်...။

ယွန်း ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။

စတိုခန်းကို လုံးဝ စိတ်မဝင်စားပါနဲ့ ဆိုပါလား။

ယွန်း အိမ်ကြီးထဲ ဝင်တိုင်း စတိုခန်းကို စိတ်ဝင်စား သတိထားမိတတ်တာ အဲ့ဒီအဘွားကြီး ဘယ်လိုလုပ် သိနေတာလဲ။

ယွန်း အံ့ဩနေမိဆဲ... .

ဒေါ်စိမ်းမေကြီးကတော့ မီးအိမ်ကို မြှောက်ကိုင်ကာ မာကျော ခက်ထန်သော ဖွေးဆုတ်ဆုတ် မျက်နှာကြီးကို ပင့်ချီလျက် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားခဲ့လေသည်။

ယွန်းမှာတော့ အတွေးတွေ ရှုပ်ထွေးလျက် ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

အခန်း(၈)

“ကြည့် ပြာရီဝေသောအကြည့်နဲ့ ညှို့တဲ့သူ ကျွန်မရဲ့ကြင်နာသူ သူ့အကြည့် ဘဝင်မှာဆူ သာယာချိုမြိန်သော ”

နို့ချိုတိုက်ကျွေးပြီးတော့ သားလေးကို ပုခက်ထဲ ထည့်ကာ သီချင်းဆိုရင်း ယွန်း လွဲသိပ်မိသည်။

သားလေးမျက်နှာကို တစိမ့်စိမ့် ကြည့်မိဆဲ... .

ချိုနဲ့ငြိမ့်ညောင်းသော တယောသံကို ကြားလိုက်ရလျှင် ယွန်း ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်သွားရသည်။

www.burmeseclassic.com

ကိုကို. . .

ကိုကိုများ ပြန်ရောက်နေပြီလား။

ယွန်း ဘာကိုမှ မစဉ်းစားမိတော့ဘဲ နေရာမှ ပြေးထွက်ခဲ့ဖြစ်သည်။

ဟော. . .

ပိတောက်ပင်ကြီးအောက်မှာ လူတစ်ယောက်။

ကျောခိုင်းကာ တယောထိုးနေသည့် လူတစ်ယောက်။

“ကိုကို. . .”

ယွန်း ဝမ်းသာအားရ အော်ခေါ်ကာ ကိုကိုကို နောက်မှနေ ပြေးဖက်မိသည်။

“ကိုကို ဘယ်သွားနေတာလဲဟင်၊ ယွန်း မျှော်လိုက်ရတာ၊ ကိုကိုကို ယွန်း အကြာကြီး စောင့်ခဲ့ပါတယ်၊ ကိုကို ရောက်မလာတော့မှ ယွန်း ဒီကို လိုက်လာခဲ့တာပါ။

ယွန်းကို အပြစ်မတင်ပါနဲ့နော် ကိုကို၊ ယွန်းလေ. . . ကိုကို အနားမှာ ကိုကိုရင်သွေးလေးကို မွေးချင်လို့ ဒီထိ လိုက်လာခဲ့တာပါ။

ယွန်း သားလေးမွေးတယ်၊ သိလား ကိုကို၊ လာလေ. . . သားလေးကို သွားကြည့်ရအောင်၊ ကိုကိုလည်း အရမ်းမြင်ချင်နေပြီ မဟုတ်လားဟင်”

ယွန်း အရမ်းကို ပျော်သွားရသည်မို့ ကိုကိုခါးကို တင်းကျပ်စွာ ဖက်ပြီး ကရားရေလွှတ် တရစပ် ပြောနေမိသည်။

သို့သော်. . .

ယွန်းက အရမ်းကို ပျော်နေမိသလောက်. . .

“မင်း ပြန်ပါ ယွန်း”

ကိုကိုဆီမှ အေးစက်သော နှင်ထုတ်သံကို မထင်မှတ်စွာ ကြားလိုက်ရသောအခါ ယွန်း ကိုယ့်နားကိုယ်ပင် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားရသည်။

“ဘာ. . . ဘာ. . . ဘယ်လို၊ ကိုကို ဘာပြောလိုက်တယ်”

“မင်း ဒီနေ့ အမြန်ဆုံး ပြန်ပါ မြယွန်းဘုံ”

“ရှင်. . .”

ရက်စက်လွန်းလှသော ကိုကိုစကားကြောင့် ယွန်း အားအင်တို့ စုပ်ယူခံလိုက်ရသလို နေရာမှာတင် အရုပ်ကြီးပြတ် လဲကျသွားခဲ့ရသည်။

“ပြောရက်လိုက်တာ ကိုကိုရယ်၊ ကိုကိုဆီကို ယွန်း အားကိုးတကြီး လိုက်လာခဲ့တာပါ၊ ယွန်း ဒီကိုလာခဲ့တာ ကိုကိုရဲ့ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုကို မက်မောလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘာမျှော်လင့်ချက်မှလည်း မရှိပါဘူး၊ ယွန်းတို့သားအမိအတွက် လုံခြုံနွေးထွေးတဲ့ အရိပ်တစ်ခုပဲ ယွန်း ကိုကိုဆီက လိုချင်တာပါ”

“တော်ပြီ မြယွန်းဘုံ၊ မင်း ဒီနေရာကနေ အမြန်ဆုံး ပြန်ပါ”

ကိုကိုဆီက ပြန်စကားချည်းပဲ ကြားရသောအခါ ယွန်း ရစ်ပဲလာသော မျက်ရည်တို့ကို မျက်တောင်တဖျတ်ဖျတ် ခတ်ထုတ်ပစ်လိုက်မိလျက် အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်ပြီး ခေါင်းမောလိုက်ကာ. . .

“ဒီလောက် နှင်စရာ မလိုပါဘူး ကိုကို၊ ယွန်း ပြန်ပါမယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုကို ယွန်းတို့ သားအမိနဲ့အတူ ပြန်လိုက်ခဲ့ရမယ်”

ဒါ နောက်ဆုံး တောင်းဆိုခြင်းပါပဲ ကိုကို။

ယွန်းတို့ သားအမိအတွက် ကိုကို လိုအပ်တယ်လေ။

“ကိုယ် မင်းတို့နဲ့ လိုက်ခဲ့လို့ မဖြစ်ဘူး”

“ရှင်...”

ကိုကိုကကားကို ယွန်း ဘယ်လိုမှ မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားရသည်။

ကိုကိုက ယွန်းတို့နဲ့ လိုက်ခဲ့လို့လည်း မဖြစ်ဘူးတဲ့။

“ကိုကို... ကိုကို ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲဟင်၊ ယွန်းက ဒီမှာလဲ မနေရဘူး၊ ယွန်းတို့ဆီလည်း ကိုကိုက မလိုက်ဘူးဆိုတော့”

ယွန်း သည်းထန်စွာ ရှိုက်ငိုရင်း အသံကုန် အော်လိုက်မိသည်။ ရင်တစ်ခုလုံး မွန်းကြပ် ဆို့နစ်လာသည်။

“ရက်စက်တယ်... ကိုကို အရမ်းရက်စက်တယ်၊ ကိုကိုဆီ ယွန်းက အားကိုးတကြီး လိုက်လာခဲ့မိတာပါ။ ဒီအိမ်ကြီးမှာ အိမ်နိမ့်စံဘဝနဲ့ နေပြီး ကိုကိုကို စောင့်မျှော်ခဲ့ရတာပါ။ အခုတော့ ကိုကိုက ယွန်းရင်ဝကို ရက်ရက်စက်စက် ကန်ထုတ်လိုက်တာပဲ၊ ကိုကို အရမ်းရက်စက်တယ်”

နာကျင်လွန်းစွာ ပေါက်ကွဲနေမိရင်းမှ ရင်တစ်ခုလုံးမွန်းကြပ် ဆို့နစ်နေရသည့် ဝေဒနာကို မခံရပ်နိုင်တော့သည့်အဆုံးမှာ ယွန်း နေရာမှာတင် လဲပြိုကျသွားခဲ့တော့သည်။

ထို့နောက်...

ယွန်းရဲ့အသိစိတ်အာရုံတွေ ဝေဝါးမှုန်သိသွားရကာ ယွန်း ဘာကိုမှ မသိနိုင်တော့ပြီတည်း။

၂၁ ၂၁ ၂၁ ၂၁

ယွန်း

ပထမဆုံး သိလိုက်ရသည်မှာ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး နာကျင်ကိုက်ခဲ တောင့်တင်းနေတာကိုပဲ ဖြစ်သည်။

ဘယ်ရောက်နေတာလဲ။ ယွန်း ဘယ်ကို ရောက်နေတာလဲ။

ကိုကို... ကိုကိုရော...

ကိုကိုကို ယွန်း အသေအချာ တွေ့လိုက်ရတာပါ။

စကားတွေလည်း ပြောလိုက်ရတာပဲ။

ကိုကို ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ။

“ကိုကို...”

ယွန်း လဲကျနေရာမှ အားယူထလိုက်သည်။

ဘုရားရေ...

ယွန်း... ယွန်း... ပိတောက်ပင်ကြီးအောက်မှာ ရောက်နေတာပါလား။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို အံ့အားသင့်နေမိဆဲ...

“အူဝဲ. . အူဝဲ”

ကလေးငိုသံ သဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရလျှင်. . .

“သား. . သားလေး”

အခန်းထဲမှာ သားကလေးကို တစ်ယောက်ထဲ ထားခဲ့မိပါ

လား။

မဖြစ်ဘူး၊ ဒီခြံကြီးထဲမှာ မကောင်းဆိုးဝါး နာနာဘာဝသရဲ

တွေက ပြည့်နှက်နေတာ။

ယွန်း တန်းလျားဆီကို ခြေကုန်သုတ် ပြေးမိသည်။

အခန်းက ပွင့်လျက်သား။

အခန်းထဲကို သားဇောဖြင့် ယွန်း လွှားခနဲ ခုန်ဝင်လိုက်

သည်။

“အူဝဲ. . အူဝဲ. . ”

“အို. . အေ. . ကျွတ်. . ကျွတ်. . ကျွတ်”

ကလေးငိုသံနှင့် ချောသိပ်သံကို ကြားလိုက်ရပြီး မြင်လိုက်ရ

သောမြင်ကွင်းကြောင့်. . .

ဘုရား. . . ဘုရား။

ခေါင်းရင်းခန်းက နာနာဘာဝသရဲမကြီး ဒေါ်ငွေအိမ်ကြီးက

သားလေးကို ပုခက်လွှဲသိပ်နေပါလား။

“သွား. . . ထွက်သွား”

ယွန်း သားဇောနှင့် မကြောက်နိုင်တော့ဘဲ ဒေါ်ငွေအိမ်ကြီး

ကို မောင်းထုတ်နေမိသည်။

သားဆီကိုလည်း အမြန်ပြေးသွားမိသည်။

“သား. . သားလေး”

ပုခက်ထဲကို စိုးရိမ်တကြီး ငုံ့ကြည့်လိုက်မိလျှင်. . .

“ဟင်. . . ”

အရမ်းကို အံ့ဩထိတ်လန့်သွားရသည်။

ဒေါ်ငွေအိမ်ကြီး ပုခက်လွှဲသိပ်နေသော ကလေးက ယွန်းရဲ့ သားငယ်လေး မဟုတ်။

မျက်လုံးဟောက်ပက် ရုပ်ပျက်ဆင်းယှက် အရိုးပြိုင်းပြိုင်း ကျနေသော မွေးကင်းစ ရက်သားအရွယ် မှင်စာလေးတစ်ကောင် ဖြစ်နေသည်။

ယွန်း ကြောက်လန့်တကြား. . .

“အား. . . ”

ခနဲ အော်လိုက်မိပြီးမှ. . .

ချက်ချင်း သားလေးကို သတိရကာ. . .

“သားလေး ဘယ်မှာလဲ၊ ကျွန်မသားလေး ဘယ်မှာလဲ၊ သား. . သား. . ”

ယွန်း စိုးရိမ်စိတ်တွေဖြင့် ထူပူတုန်ယင်ကာ သားကို ရှာရန် အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်လာခဲ့မိသည်။

သား ဘယ်မှာလဲ။ သားကို ဘယ်သူ ခေါ်သွားတာလဲ။

အိမ်ထိန်းကြီး ဒေါ်စိမ်းမေ လာခေါ်သွားတာလား။

“သား. . သား. . ”

ယွန်း အိမ်မကြီးရဲ့နောက်ဖေးတံခါးကို ဝုန်းခနဲ ဆွဲဖွင့်ကာ ပြန်မထူးတတ်သေးသော သားငယ်ကို တကြော်ကြော် အော်ခေါ်ရင်း အိမ်ကြီးပေါ် စိုးရိမ်တကြီး ပြေးတက်လိုက်မိသည်။

မမလေးဆိုသော အမျိုးသမီးကို အခန်းဝမှာ သားကို ချီ

လျက်သား တွေ့လိုက်ရလျှင် ယွန်း ဒေါသတွေ ဆူပွက်သွားရကာ သားကို ထိုအမျိုးသမီးလက်ထဲမှ အတင်းပြန်လုယူလိုက်မိပြီး...

“ရှင်... ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ၊ ကျွန်မ မသိဘဲ ကျွန်မသားကို ဘာလို့ ခေါ်ထားတာလဲ၊ အခန်းထဲမှာ ကလေးကို မတွေ့လိုက်ရ တော့ ကျွန်မ ဘယ်လောက်တောင် စိတ်ပူသွားရသလဲ၊ ရှင်သိလား၊ နောက်ကို ကျွန်မသားကို ဘယ်တော့မှ လာမခေါ်ပါနဲ့တော့”

ယွန်း အိမ်ကြီးရဲ့အရှင်သခင်မ ဆိုတာကိုလည်း ဂရုမစိုက် တော့ဘဲ ထိုအမျိုးသမီးကို ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်ရန်တွေ့နေမိ သည်။

အိမ်ကြီးရှင်ဆိုပြီး သိပ်ကို တရားလွန်တဲ့သူတွေ။

“ရှင်နဲ့ ဒီကလေးက ဘာဆိုင်လို့ ရှင်က ဒီကလေးကို လာခေါ် ခိုင်းရတာလဲ... ပြောစမ်းပါ”

ယွန်းရဲ့ဒေါသတကြီး ရန်တွေ့စကားကို မဟာဆန်သော အလှနှင့် အိမ်ကြီးရှင် အမျိုးသမီးက မျက်ခုံးများ ပင့်ကာ လှပစွာ ပြုံးလိုက်ပြီး ပြန်ပြောသည်မှာ...

“ဘာဆိုင်လို့လဲ ဟုတ်လား၊ ဟင်း... ဟင်း... ဒီကလေးက ကိုခန့်ရဲ့သွေး ဆိုလို့လေ”

ကိုခန့်...

ကိုကိုနာမည် ပါလာတော့ ယွန်း ခန္ဓာကိုယ် တောင့်မတ် သွားရသည်။

“နေစမ်းပါဦး... ရှင်နဲ့ကိုကိုနဲ့က ဘယ်လိုပတ်သက်လို့လဲ၊ ဘယ်လို တော်စပ်လို့လဲ”

ထိုအမျိုးသမီးက ယွန်းကို သနားစရာ သတ္တဝါလေးတစ်

ကောင်လို့ ကြည့်နေသည်။

ထို့နောက်...

ယွန်း လုံးဝကို မျှော်လင့်မထားသော သွေးဖျက်စေသည့် စကားတစ်ခွန်းကို အေးဆေးစွာ ပြန်ပြောလိုက်လေသည်မှာ...

“ကိုခန့်နဲ့ ကျွန်မတို့က ဇနီးမောင်နှံတွေလေ မြယွန်းဘုံရဲ့... မသိဘူးလား”

“ရှင်...”

ယွန်း လဲပြိုကျမသွားရအောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို မနည်းသတိ ထားလိုက်ရပါသည်။

ဇနီးမောင်နှံ...

ကိုကိုနဲ့ ဒီအမျိုးသမီးက ဇနီးမောင်နှံတွေ ဆိုပါလား။

အဲ့ဒါကို ယွန်းက ဘာလို့ မသိခဲ့ရတာလဲ။

ကိုကိုကလည်း မပြောပြခဲ့ဘူး။

ဒေါ်စိမ်းမေနဲ့ မိယုတို့ကလည်း မပြောပြခဲ့ကြဘူး။

အဲ့ဒါကြောင့် ဒေါ်စိမ်းမေကြီးက ယွန်းကို အစေခံတန်းလျား မှာ မိယုနဲ့အတူနေစေခဲ့တာလား။ ပြီးတော့...

ကိုကိုကလည်း အဲ့ဒါကြောင့် ယွန်းတို့သားအမိကို ဒီကနေ အမြန်ဆုံး ပြန်ခိုင်းခဲ့တာလား။

ထိုအမျိုးသမီးရဲ့စကားကြောင့် ယွန်း တုန်လှုပ်သွေးဖျက်နေ မိဆဲ...

“မင်း မယုံရင် ဟိုမှာ နံရံပေါ်က ဓါတ်ပုံတွေ ကြည့်လိုက် လေ၊ အဲ့ဒါ ကျွန်မနဲ့ကိုခန့် မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲတုန်းက ရိုက်ထားတဲ့ဓါတ်ပုံ တွေပဲ”

www.burmeseclassic.com

အမျိုးသမီးက နံရံပေါ်က ဓါတ်ပုံတွေကို ညွှန်ပြလေလျှင်
ယွန်း ကမန်းကတန်း မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။

အနောက်တိုင်းဝတ်စုံများ ဝတ်ဆင်ထားသည့် မင်္ဂလာ
မောင်နှံ ဓါတ်ပုံတွေကို မြင်လိုက်ရလျှင် ယွန်း ခေါင်းထဲ မိုက်ခနဲ
ဖြစ်သွားရသည်။

တကယ်ပဲပေါ့။

ကိုကိုနဲ့အဲဒီအမျိုးသမီးက တကယ်ပဲ ဇနီးမောင်နှံတွေပေါ့။

ဘယ်လောက်များ ရက်စက်လိုက်တဲ့ ကံကြမ္မာရဲ့ထိုးနှက်
ချက်လဲ။ ယွန်းဟာ အိမ်ထောင်ရှိတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုမှ
စွဲလမ်းချစ်မက်ခဲ့မိတာပါလား။

“ကဲ... ယုံပြီလား၊ မင်း ဘာပြောချင်သေးလဲ မြယွန်းဘုံ”

အမျိုးသမီးက ယွန်းရှေ့ကို တိုးကပ်လာလျက် အေးစက်စွာ
စကားဆိုလေသည်။

ယွန်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပြစ်ရှိသော လူတစ်ယောက်လို ခံစား
ရကာ နောက်ဆုတ်မိလျက်...

“ကျွန်... ကျွန်မ တကယ်မသိလို့ပါ။ ကိုကိုက သူ့မှာ အိမ်
ထောင် ရှိတဲ့အကြောင်း တစ်ခါမှ မပြောခဲ့ဖူးဘူး၊ တကယ်လို့သာ
သိခဲ့ရင် ကျွန်မ ခုလိုအခြေအနေထိ မဖြစ်စေခဲ့ရပါဘူး”

“ကိုခန့်က မပြောခဲ့ဖူးဘူး ဟုတ်လား၊ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်...
ဘယ်ပြောမှာလဲ၊ ကျွန်မနဲ့သူနဲ့က သားသမီးမှ မရှိတာ၊ အဲဒီတော့
သူ့ကိုယ်သူ လူပျိုယောင်ဆောင်ပြီး ကျွန်မနဲ့ ဝေးတဲ့နေရာမှာ ကျွန်မ
မဟုတ်တဲ့ တခြားမိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ အချိန်မရွေး ဖောက်ပြန်နိုင်
တာပေါ့”

ယွန်းနဲ့ကိုကိုက ဖောက်ပြန်ခဲ့တယ်လို့ ဒီအမျိုးသမီး စွပ်စွဲ
လိုက်တာလား။ ရှက်စိတ် သိမ်ငယ်စိတ်ဖြင့် ယွန်း တစ်ကိုယ်လုံး
ကျုံ့ဝင်သွားသလို ခါးခါးသီးသီး ခံစားလိုက်ရသည်။

“ဒါပေမယ့် ကိုခန့်ဟာ မင်းနဲ့ ပထမဆုံးပါပဲ”

အမျိုးသမီးက အေးစက်စွာ ဆက်ပြောလေသည်။

ယွန်း ခေါင်းကို သိမ်ငယ်စွာ ငုံ့ထားမိသည်။

“မင်းနဲ့ ဖြစ်ခဲ့တာကိုလည်း ကိုခန့် ကျွန်မဆီမှာ ဝန်ခံခဲ့ပါ
တယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်မဆီက ကွာရှင်းခွင့်လည်း တောင်းခဲ့တယ်လေ”

ယွန်း သိမ်ငယ်စွာ ခေါင်းငုံ့ထားမိရာမှ အမျိုးသမီးကို တအံ့
တဩ မော့ကြည့်လိုက်မိပါသည်။

ကိုကိုက သူ့ဆီက ကွာရှင်းခွင့် တောင်းခဲ့တယ် ဆိုပါလား။

ဒါဆို ကိုကိုက ယွန်းကို အမှန်တကယ် ချစ်ပြီး လက်တွဲဖို့
ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပေါ့။

“အဲဒီကိစ္စအတွက် သူနဲ့ကျွန်မ အကြီးအကျယ် ရန်ဖြစ်ခဲ့ကြ
တယ်၊ ဘယ်လောက်ထိတောင် ဖြစ်သလဲဆို ကျွန်မ သူ့ကို...”

အမျိုးသမီးက စကားဆုံးအောင် မဆက်ဘဲ ခါးသီးအေး
စက်စွာ ပြီးလိုက်လေသည်။ အမျိုးသမီးရဲ့အပြုံးမှာ အေးစက်လွန်းလှ
တာကြောင့် ယွန်း ကျောထဲ စိမ့်သွားရသည်။

“မင်းကိုရော သူ့ကိုရော ငါ ခွင့်မလွှတ်ဘူး၊ မင်းတို့နှစ်
ယောက်လုံးကို ငါ အရမ်းမုန်းတယ်၊ ငါ့ရင်ခွင်ထဲကနေ သူ့ကို ဆွဲ
ထုတ်သွားတဲ့မင်းကို ငါ ပိုမုန်းတယ်”

အမျိုးသမီးရဲ့အသံမှာ ပိုပြီးအေးစက်၊ အက်ရှလာကာ မျက်
လုံးများမှာလည်း တစ္ဆေသရဲတစ်ကောင်ရဲ့မျက်လုံးတွေလို ရဲရဲနဲ့ ဝင်း

တောက်လာတာကို မြင်လိုက်ရလျှင် ယွန်း ထိုအမျိုးသမီးနဲ့ နီးကပ်စွာ ဘယ်လိုမှ မနေရဲတော့။

ယွန်း နေရာမှ ချာခနဲ လှည့်ထွက်ကာ သားကို တင်းတင်း ဖက်ပွေ့ပြီး အောက်ထပ်ကို မပြေးရုံတမယ် ဆင်းခဲ့မိသည်။

မဖြစ်တော့. . . ။

ဒီအိမ်ကြီးမှာ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ဆက်နေလို့ မဖြစ်တော့။

ဒါကြောင့် ကိုကိုက ယွန်းတို့သားအမိကို ဒီကနေ အမြန်ဆုံး ပြန်ဖို့ ပြောခဲ့တာ ဖြစ်မယ်။

ပြီးတော့. . .

ကိုကိုကိုလည်း ဒီအမျိုးသမီးက တစ်ခုခု လုပ်ထားလားမှ မသိတာ။ အဲ့ဒါကြောင့်မို့ ကိုကိုလည်း ယွန်းတို့နဲ့အတူ လိုက်ခဲ့ဖို့ကို ငြင်းတာ။

ရုပ်ကလေး လှသလောက် ဘယ်လောက် ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့ အမျိုးသမီးလဲ။

ယွန်း ဒီအိမ်ကြီးထဲကနေ အမြန်ဆုံး ထွက်ပြေးမှ ဖြစ်မယ်။

နေဦး. . . ကိုကို

ကိုကိုကို ထားခဲ့လို့ မဖြစ်ဘူး၊

ကိုကိုကိုပါ အပါခေါ်သွားရမယ်။

ကိုကို အခု ဘယ်မှာလဲ။

ယွန်း ကိုကိုကို ဘယ်မှာ လိုက်ရှာရမှန်းမသိ ဖြစ်နေမိဆဲ. .

“ခွပ်. . . ခွပ်. . . ခွပ်”

ပေါက်တူးသံ သဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရလျှင်. . . အသံလာရာဆီ ကမန်းကတန်း လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ပိတောက်ပင်ကြီးအောက်

မှာ ပေါက်တူးဖြင့် မြေတူးနေသော လူရိပ်တစ်ခုကိုတွေ့လိုက်ရလျှင် ယွန်းစိတ်ထဲ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်သွားရသည်။

ဟိုတစ်ခါ ယွန်း လှမ်းခေါ်တော့ အဲ့ဒီပေါက်တူးသမား ထွက် ပြေးသွားခဲ့ဖူးတာ ပြန်သတိရသည်။

ယွန်း ဒီတစ်ခါတော့ ကိုယ်က အရင်ဦးအောင် အဲ့ဒီလူဆီ ပြေးသွားမိသည်။

အနားရောက်တော့မှ ခြေသံကြားသွား၍လားမသိ။

ထိုလူ ငြုန်းခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင်. . .

“ဟင်. . .”

ယွန်းမျက်လုံးအစုံ ပျူးကျယ်ဝိုင်းစက်ကာ အရမ်းကို အံ့အား သင့်သွားရတော့သည်။

ပေါက်တူးတူးနေသည့်လူဟာ တခြားသူမဟုတ်။

ကိုကိုပါလား။

“ကိုကို. . . ဒါ. . . ဒါ. . . ဘာလုပ်နေတာလဲဟင်၊ ဘာလုပ် မလို့လဲ”

ယွန်း တအံ့တဩ မေးလိုက်မိသည်။

“ဒါလား. . . မြုပ်မလို့လေ၊ အလောင်းတစ်လောင်း မြုပ် မလို့ တူးနေတာ”

ကိုကိုက ယွန်းကို တစ်ခါမှ မသိမမြင်ဖူးသည့် တစိမ်းတစ် ယောက်လို အေးစက်စွာ ပြန်ပြောပါသည်။

“အလောင်းဟုတ်လား၊ ဘယ်သူ့အလောင်းလဲဟင် ကိုကို”

ယွန်း ထိတ်လန့်စွာ ထပ်မေးလိုက်မိပြန်သည်။

ဒီတစ်ခါတော့ ကိုကိုက ပေါက်တူးပေါက်နေရာမှ ရပ်ပြီး

ယွန်းကို စူးရှစွာ ကြည့်ရင်း.. .

“မင်း အိန္ဒြာခင်နဲ့ တွေ့ပြီးပြီ မဟုတ်လား”

“အိန္ဒြာခင်.. .”

ယွန်း ကိုကိုပြောသော နာမည်တစ်ခုကို သံယောင်လိုက် ရေရွတ်လိုက်မိသည်။ အိန္ဒြာခင် ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ။

“ဟိုအိမ်ကြီးပေါ်က”

“ဟုတ်တယ်.. . ဒီအိမ်ကြီးရဲ့အရှင်သခင်မ အိန္ဒြာခင်လေ။

မင်း သူနဲ့ တွေ့ပြီးပြီ မဟုတ်လား၊ သူနဲ့ငါ အကြီးအကျယ် ပြဿနာ တက်ခဲ့တဲ့အကြောင်း ကြားပြီးပြီ မဟုတ်လား”

မမလေး.. .

ဒေါ်စိမ်းမေကြီးတို့ မမလေးလို့ တရိုတသေ ခေါ်နေတဲ့ အိမ် ကြီးရှင် အမျိုးသမီးဟာ အိန္ဒြာခင်ဆိုပါလား။

“ဟုတ်.. . ဟုတ်.. . ယွန်း ကြားပြီးပါပြီ”

ယွန်း ကိုကိုကို ကပျာကယာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိသည်။

“ကိုကို သူ့ဆီက ကွာရှင်းခွင့်တောင်းလို့ အကြီးအကျယ် ရန်ဖြစ်ခဲ့ကြပါတယ်လို့ ပြောပြပါတယ်”

“အဲ့ဒီတုန်းက သူ ငါ့ကို ဘာလုပ်ခဲ့လဲ မင်းသိလား”

“ရှင်.. . မ.. . မသိ၊ သူ ဘာလုပ်ခဲ့လို့လဲ၊ အဲ့ဒီမိန်းမ ကိုကိုကို ဘာလုပ်ခဲ့လဲ”

ယွန်း အလန့်တကြား မေးလိုက်မိသည်။

ကိုကိုရဲ့အေးစက်သောမျက်လုံးများမှာ စိမ်းတောက်လာခဲ့ ပြီး အရောင်လည်း တဖျတ်ဖျတ် ထွက်လာတာကို ယွန်း မြင်လိုက်ရ သည်။

“မင်း သူ့အခန်းထဲကို ရောက်တော့ သွေးစွန်းနေတဲ့ ဓါတ် ပြားတစ်ချပ်ကို သတိထားမိတယ် မဟုတ်လား”

သွေးစွန်းနေတဲ့ ဓါတ်ပြားတစ်ချပ်။

ယွန်း ဆတ်ခနဲ တောင့်မတ်သွားရကာ ရင်တွေလည်း တ ခိုင်းခိုင်း ခုန်ပြီး တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားရသည်။

ကိုကိုမျက်လုံးများမှာ ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလောက် အောင် စူးရဲစိမ်းတောက်လာခဲ့ပြီး.. .

“အဲ့ဒါ ငါ့သွေးတွေပဲ”

“ဘုရားရေ”

ယွန်း နောက်ကို ယိုင်လဲမကျသွားရအောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို မနည်း သတိဖြင့် ထိန်းလိုက်ရသည်။ သို့သော်.. .

တကယ်တမ်း အကောင်းကြီးမှ ရုတ်တရက် လဲကျသွားခဲ့ရ သည်မှာ ကိုကိုပဲ ဖြစ်သည်။

ကိုကို လဲကျသွားခဲ့ပုံမှာ သူ့ အလိုအလျောက် မဟုတ်ဘဲ အနောက်မှ တစ်စုံတစ်ယောက်က လုပ်ကြံလိုက်သည့် ပုံစံမျိုးမို့ ယွန်း မျက်လုံးအစုံ ပြူးကျယ်သွားရဆဲ.. .

ကိုကိုလည်ကုပ်မှာ ဓါးတစ်လက် ထိုးစိုက်နေသည်ကိုလည်း မြင်လိုက်ရလျှင်.. .

“အား.. .”

ကြောက်လန့်တကြား အော်ကာ ယွန်း နောက်ကို ဆုတ် လိုက်မိလေသည်။

မျက်စိရှေ့မှာတင် ကိုကိုရုပ်သဏ္ဌာန်မှာ မယုံနိုင်လောက် အောင် ချက်ချင်းပြောင်းလဲသွားသည်။

ဆံပင်များမှာ မျက်နှာပေါ် ညှဉ်းသိုးသိုး ဖုံးအုပ်နေလျက်ရှိပြီး အသက်မဲ့သူလို ပြာနှမ်းဖွေးဆုတ်နေသည့်မျက်နှာက ဘာခံစားချက်မှမရှိစွာ အေးစက်နေပုံမှာလည်း ချောက်ချားစရာအတိပင်။

လဲကျနေရာမှ ယွန်းကို မျက်လုံးကြီးများ လှန်ကြည့်လျက် “သိပြီလား... အခုလို ငါသေခဲ့ရတာ... ဒီမှာ ငါ ဘာလို့ မြေတူးနေတာလဲ သိပြီမဟုတ်လား၊ အလောင်းမြှုပ်မလို့ အေး... တခြားသူရဲ့အလောင်းတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့အလောင်း ငါပြန်မြှုပ်ဖို့၊ အဲ့ဒါကြောင့် မင်းကို ဒီနေရာကနေ အမြန်ဆုံး ပြန်ဖို့ ပြောနေတာ သိပြီလား၊ တကယ်တော့ ငါက...”

ယွန်း သူ့စကားဆုံးသည်အထိ နားမထောင်ရဲတော့ဘဲ... “ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း”

သွေးရူးသွေးတန်း ခေါင်းအဆက်မပြတ် ခါယမ်းမိရင်းမှ နေရာမှ အားကုန် ထွက်ပြေးလာခဲ့တော့သည်။

ဘုရား... ဘုရား။

သူ... သူကလည်း နာနာဘာဝသရဲတစ်ကောင် ဖြစ်နေပါ ပေါ့လား။

ဘယ်လောက် ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တဲ့ အဖြစ်ဆိုးကြီးလဲ။

ယွန်း အားကိုးတကြီး လာခဲ့တဲ့ သူကိုယ်တိုင်ကိုက သရဲဖြစ်နေခဲ့ပြီမို့ ယွန်း ဒီအိမ်ကြီးရဲ့အရိပ်အောက်မှာ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ဆက်မနေရဲတော့ဘဲ သားကို တင်းတင်းပွေ့လျက်က အားကုန် ပြေးထွက်လာခဲ့မိသည်။

လေတွေကလည်း ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ တဝေါဝေါ တိုက်

လာခဲ့ပြီး ကြောက်လန့်တကြား ပြေးနေမိသော ယွန်း ကုက္ကိုပင်ကြီး ရှေ့ရောက်လျှင် တစ်စုံတစ်ရာကို ခလုတ်တိုက်မိပြီး လဲကျသွားခဲ့ရလေသည်။

သားကို လက်ထဲမှ လွတ်ကျမသွားရအောင် စိုးရိမ်တကြီး ကာကွယ်ရင်း ယွန်းကတော့ မြေပြင်ပေါ် အထိနာစွာ လဲကျသွားခဲ့ရပါသည်။

ယွန်း ခလုတ်တိုက်လိုက်မိသောအရာကို မြင်လိုက်ရလျှင် မျက်လုံးအစုံ ပြူးကျယ်သွားခဲ့ရသည်။

သားရဲ့အချင်းအိုးလေးပါလား။

ဒါ... ဒါ... ခလုတ်တိုက်မိစရာ အကြောင်းမှ မရှိတာ။

အချင်းအိုးလေးကို မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် ယွန်း အံ့သြထိတ်လန့်စွာ ကြည့်နေမိဆဲ...

“ဟား... ဟား... ဟား”

ခြောက်ကပ်ကပ် ရယ်သံကြီးကို ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသောအခါ...

အသံလာရာဆီ ကြောက်လန့်တကြား မော့ကြည့်လိုက်မိလျှင်...

၁၄ ၁၄ ၁၄ ၁၄

ရယ်သံကြီး ထွက်လာခဲ့သည်က နတ်စင်ဆီမှ ဖြစ်နေသောအခါ ကြောက်စိတ်က ပိုပြီး ပြင်းထန်သွားရတော့သည်။

“အိုးထဲက ကလေးအချင်းတွေ မတွေ့ရတော့လို့ အံ့ဩနေတာလား.. ဟား.. ဟား”

ယွန်း ဆတ်ခနဲ တောင့်မတ်သွားရသည်။

ကြားဖူးတယ်။ အဲဒီအသံကို ရင်းရင်းနှီးနှီး ကြားဖူးတယ်။

ယွန်း မျက်တောင်မခတ် နတ်စင်ကို ကြည့်နေမိသည်။

“အဲဒီအချင်းက ငါ စားလိုက်တာလေ၊ ကျေးဇူးတင်တယ်သိလား.. အဟားဟား”

ခြောက်ကပ်သောရယ်သံကြီးက ပိုပြီးကျယ်လောင်လာခဲ့သည်။ သားလေးရဲ့အချင်းကို ဒီနတ်စင်မှာ ခိုကပ်နေတဲ့ နာနာဘာဝသရဲက စားလိုက်တာတဲ့။

ယွန်း သားကို တင်းတင်းဖက်ရင်း တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်

နေရဆဲ..

နတ်စင်ထဲမှ ခေါင်းကြီးပဲ ထွက်လာသော တစ်စုံတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရလျှင် ယွန်းတစ်ယောက် လိပ်ပြာလွင့်မတတ် ဖြစ်သွားရတော့သည်။

“အံ့မယ်လေး.. မိ.. မိယု”

နတ်စင်ထဲမှ ထွက်လာသော ခေါင်းပြတ်သရဲမှာ မိယုမျက်နှာ ဖြစ်နေသည်ကို မြင်လိုက်ရလျှင် ယွန်း ခေါင်းနားပန်းကြီးကာ တကယ်ပဲ လိပ်ပြာလွင့်မတတ် ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။

“မိ.. မိယု.. နင်.. နင်”

ယွန်း လက်ညှိုးကြီးထိုးကာ တုန်ယင်ချောက်ချားနေရဆဲ..

မိယုက မျက်လုံးသေကြီးများနှင့် ကြောက်မက်ဖွယ် စိုက်ကြည့်ကာ..

“အံ့ဩသွားလား.. ငါလည်း တကယ်တော့ နာနာဘာဝပဲလေ၊ ဟား.. ဟား.. နင့်ကို ငါ ဒီကုက္ကိုပင်ကြီးမှာ နေတဲ့ သရဲအကြောင်း ပြောပြခဲ့ဖူးပါတယ်နော်၊ နင့်ဘာသာ မရိပ်မိတာတော့ မတတ်နိုင်ဘူး.. ဟား.. ဟား”

ဖွေးဆုတ်သောမျက်နှာ မျက်လုံးသေကြီးများနှင့် စိုက်ကြည့်ပြီး ခြောက်ကပ်ကပ် ရယ်နေသော ခေါင်းပြတ်ကြီးကို ကြည့်ပြီး ယွန်းမှာ ကျောချမ်းစိမ့်ကာ အရမ်းကို ကြောက်လန့်နေမိတော့သည်။

ဘုရား.. ဘုရား။

ဘယ်လောက် ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တဲ့အဖြစ်လဲ။

နာနာဘာဝတစ်ကောင်နှင့် တစ်ခန်းထဲ ရင်းရင်းနှီးနှီး အတူနေခဲ့မိပါလား။

“ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ နေတဲ့သူတွေအားလုံး တစ္ဆေတွေချည်းပဲ၊ ခေါင်းရင်းခန်းက လက်သည်ဒေါ်ငွေအိမ်ကြီးက သမီးစိတ်နဲ့ အိပ်ရာထဲ လဲပြီး သေခဲ့တဲ့ တစ္ဆေ ဟိုမှင်စာမလေး ရည်မွန်က စတိုခန်းထဲက သေတ္တာထဲမှာ ဝင်ပုန်းပြီး ဆော့နေတုန်း အပြင်ကနေ စိတ်ပုပ်တဲ့ သခင်မလေးက သော့ခတ်လိုက်လို့ သေတ္တာထဲမှာ ပိတ်မိပြီး သေခဲ့ရတာ”

နတ်စင်ထဲမှ ခေါင်းပြတ်ကြီးက မျက်လုံးသေကြီးများဖြင့် စိုက်ကြည့်ရင်း အိမ်ကြီးထဲမှာနေသော တစ္ဆေသရဲများအကြောင်းကို ပြောပြလေလျှင် ယွန်းမှာ ကြောက်သော်လည်း စိတ်ဝင်တစား မှင်သက် နားထောင်နေမိသည်။

“ဟင်း. . ဟင်း. . ငါကတော့ အစားငမ်းလို့ စားပိုးနှင့်ပြီး သေခဲ့တာ၊ နေရာမရှိလို့ ဒီနတ်စင်အဟောင်းကြီးထဲမှာ ဝင်နေတာ၊ ခေါင်းပဲဆန့်တော့ ခေါင်းတစ်ခုပဲ ပြတ်ပြီးဝင်နေတာ. . . ဟားဟား”

ယွန်း ကြက်သီးတွေ တဖြန်းဖြန်း ထသွားရသည်။

“နှင့်အစ်ကိုကလည်း သရဲပဲလေ၊ သိပြီးသွားပြီ မဟုတ်လား၊ မမလေး သတ်လိုက်တာလေ၊ အစ်ကိုလေးကတော့ သနားဖို့ ကောင်းပါတယ်၊ ခုချိန်ထိ နေ့တိုင်း သူ့အလောင်းမြှုပ်ဖို့ သူ့ကိုယ်တိုင် ပေါက်တူးတူး နေရတုန်းပဲ”

ယွန်း ခေါင်းပြတ်ကြီးကို ကြည့်ပြီး တံတွေးတစ်ချက် မျိုချလိုက်မိပြီး မဝံ့မရဲဖြင့် အရမ်းသိချင်နေသော မေးခွန်းတစ်ခုကို မေးလိုက်မိသည်။

“ဟို. . ဟို. . ဒါနဲ့လေ ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ အသက်ရှင်နေတာ ဘယ်သူများ ရှိလဲဟင်”

“နှင့်ကို ငါပြောပြီးပြီလေ၊ ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ နေတဲ့သူတွေ အားလုံး တစ္ဆေတွေချည်းပဲဆို၊ လူရှင်တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး”

“ဟင်. . .”

ဘုရားရေး. . .

ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ လူရှင်တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး ဆိုပါလား။

အားလုံး တစ္ဆေသရဲတွေချည်းပဲတဲ့။

ခေါင်းပြတ်ကြီးက တဟားဟား ရယ်မောလိုက်ပြီး ဆက်ပြောလေသည်။

ယွန်းအတွက်ကတော့ ကြားရသမျှ စကားအားလုံးဟာ ကျောချမ်း ကြောက်မက်ဖွယ်ရာအတိပဲ ဖြစ်နေသည်။

“နှင့်သိပ်ကြောက်ရတဲ့ ဒေါ်စိမ်းမေကြီးကလည်း ငါ့လိုပဲ သရဲပဲလေ. . သူ့သေခဲ့ရတာ နှင့်ပယောဂ မကင်းဘူး၊ အဲ့ဒါကြောင့် သူက နင့်ကို အရမ်းမုန်းနေတာ”

“ဘာ. . ဘာ. . ဘယ်လို. . ကျွန်မ ပယောဂ မကင်းဘူး ဟုတ်လား”

ယွန်း နားမလည်နိုင်စွာ ပြန်မေးလိုက်မိသည်။

“ဟုတ်တယ်. . ငါပြောပြမယ်၊ ဒေါ်စိမ်းမေကြီး ဘယ်လို ဖြစ်လို့ ခုလို အစိမ်းသရဲဘဝ ရောက်ရတာလဲဆိုတော့. . .”

ယွန်း အံ့ဩထိတ်လန့်စွာ မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် နားထောင်နေမိသည်။

“အဲ့ဒီနေ့ညက အစ်ကိုလေးနဲ့ မမလေး အကြီးအကျယ် စကားများကြတယ်၊ နင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ပေါ့”

သိပြီးသား အကြောင်းအရာ ဖြစ်ပေမယ့် ယွန်း သိမ်ငယ်

www.burmeseclassic.com

သလို ခံစားလိုက်ရကာ တံတွေးတစ်ချက် မျိုချလိုက်မိသည်။

“မမလေးက အစ်ကိုလေးရဲ့နောက်ကျောကို ခါးနဲ့ ထိုးသတ်လိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဝင်ထိန်းပေးဖို့ ရောက်သွားခဲ့တဲ့သူက ဒေါ်စိမ်းမေပဲ။ ဒါပေမယ့် အခန်းထဲကို သူရောက်သွားတော့ အစ်ကိုလေးက ခါးကြီး တန်းလန်းနဲ့ အသက်ပျောက်နေပြီ”

ကိုကို အသေဆိုးနဲ့ သေခဲ့ရတဲ့အဖြစ်ကို မျက်စိထဲ မြင်ယောင်ကာ ယွန်း ရင်တွေ နာကျင်သွားရသည်။

“ဒေါ်စိမ်းမေကြီးက အရမ်းကြောက်တတ်တယ်။ အစ်ကိုလေးအဖြစ်ကို တွေ့လိုက်ရတော့ ကြောက်ကြောက်နဲ့ သွေးရှူးသွေးတန်း ထွက်ပြေးတာ လေကားပေါ်ကနေ ခြေချော်ကျပြီး ခေါင်းနဲ့ ကြမ်းပြင် ရိုက်လို့ လည်ပင်းဇက်ကျိုးပြီး နေရာမှာတင် ပွဲချင်းပြီး သေခဲ့ရတာ”

အံ့မယ်လေး... ဘုရားရေ။

ယွန်းခေါင်းထဲ မူးနောက်ပြာဝေသွားရသည်။

ဘယ်လိုအကုသိုလ်ဆိုးနဲ့များ ဒီအိမ်ကြီးဟာ လူတစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် အဖြစ်ဆိုးနဲ့ သေခဲ့ရတာလဲ။

“မမလေးက ဒေါ်စိမ်းမေကြီးရဲ့အလောင်းကို ဘယ်လိုဖျောက်ဖျက် ခဲ့သလဲ သိလား”

ယွန်း ဆက်ပြီး ထိတ်လန့်စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေမိသည်။

“စတိုခန်းထဲက ဗီရိုကြီးထဲမှာ ဒေါ်စိမ်းမေကြီးရဲ့အလောင်းကို ထည့်ပြီး ဖျောက်ဖျက်ခဲ့တယ်လေ”

စတိုခန်းထဲက ဗီရိုကြီး။

အဲဒါကြောင့် ဒေါ်စိမ်းမေကြီးကို အဲဒီစတိုခန်းထဲက ထွက်ထွက်လာတာ တွေ့ရတာကိုး။

ဘုရား... ဘုရား။

ရည်မွန်က အရှင်လတ်လတ် သေတ္တာထဲ သော့ပိတ်ခံရပြီး ဒေါ်စိမ်းမေကြီးကတော့ ဗီရိုထဲ အလောင်းထည့် ဖျောက်ဖျက်ခံရတဲ့ အဖြစ်ပါလား။

အိန္ဒြာခင်ဟာ ဘယ်လောက်များ ရက်စက်လိုက်တဲ့ အမျိုးသမီးလဲ။ ကိုကိုကိုလည်း ရက်ရက်စက်စက် ခါးနဲ့ ထိုးသတ်ခဲ့သေးတယ်။

“ဒေါ်စိမ်းမေကြီးက အိမ်ထိန်းဆိုတော့ တစ်အိမ်လုံးက သော့တွေ တွဲပြီး လည်ပင်းမှာ ဆွဲထားတာလေ။ အဲဒါကြောင့် မမလေးက ခေါင်းလောင်းတီးပြီး ခေါ်လိုက်ရင် အစိမ်းသရဲဘဝ ရောက်တဲ့အထိ သော့ဖွင့်ပြီး သူ့ဘာသာ စတိုခန်းထဲက ထွက်ထွက်လာတတ်တာ။ ပြီးရင် အချိန်တန်တော့ သူ့ဘာသာ ဗီရိုထဲ ပြန်ဝင်သွားရော”

ယွန်းသည် မကျွတ်လွတ်နိုင်သော နာနာဘာဝတွေရဲ့ အကြောင်းကို ကြားရတာနဲ့တင် ကျောထဲ ချမ်းစိမ့်ကာ ရင်ထဲ တဒိန်းဒိန်း ခုန်ပြီး ကြောက်လန့်ချောက်ချားသွားပါသည်။

“ဒေါ်စိမ်းမေကြီး သေတဲ့ညက မီးပျက်တယ်လေ။ အပေါ်ထပ်ကို သူ တက်ကြည့်တော့ မီးအိမ်ကြီး ကိုင်လို့ပေါ့။ အဲဒါကြောင့် ခုချိန်ထိ သူ့ကို တွေ့လိုက်ရင် အချိန်ပြည့် မီးအိမ်ကြီး လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတတ်တာ”

ဘယ်လောက်များ ကြောက်စရာ ကောင်းလိုက်တဲ့ အစိမ်း

သရဲဘဝလဲ။

မသေမိက အဖြစ်အပျက် အပြုအမူတွေဟာ သေပြီးသည့် တိုင် အစွဲအလမ်းကြီးစွာနဲ့ မကျွတ်လွတ် မပျောက်ပျက်နိုင်တဲ့အဖြစ်ပါ လား။

ယွန်းသည် နတ်စင်ထဲမှ ခေါင်းပြတ်သရဲ ပြောပြသော အဖြစ်အပျက်များကို နားထောင်နေရင်းမှ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ဖျတ်ခနဲ သတိရလိုက်မိသည်။

ယွန်း သတိရလိုက်မိခဲ့မှာပင်. . .

“ဘာလဲ. . . မမလေးအကြောင်းကို သိချင်ပြန်ပြီ မဟုတ် လား. . . ဟင်း. . . ဟင်း”

ဘုရားရေ. . .

ယွန်း အံ့သြရလွန်းသဖြင့် ထိတ်ပင် ထိတ်လန့်သွားရသည်။

ယွန်းစိတ်ထဲက အတွေးကို သူ ဘယ်လိုလုပ် သိလိုက်တာ

လဲ။

“မလန့်ပါနဲ့. . . နာနာဘာဝတွေမှာ ကမ္မဇိဒ္ဓိ ရှိတယ်လေ၊ အဲဒါကြောင့် နှင့်စိတ်ထဲက အတွေးကို ငါသိနေတာပေါ့။ ဟင်း. . . ဟင်း၊ ကဲပါလေ. . . နှင့် သိပ်သိချင်တဲ့ မမလေး အိန္ဒြာခင်အကြောင်း ကိုလည်း ပြောပြပါမယ်”

ယွန်း ခေါင်းတစ်ခုတည်းသာ မြင်နေရသော မိယုကို ကြောက်ဖို့ပင် မေ့သွားရတဲ့အထိ အိန္ဒြာခင်အကြောင်းကို စိတ်ဝင် တစား နားထောင်နေမိသည်။

ရုပ်ကလေး လှသလောက် သူမတူအောင် ရက်စက်တတ် သော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အကြောင်းကို ယွန်း အရမ်းစိတ်ဝင်

စားနေမိတာ ဝန်ခံပါသည်။

“အစ်ကိုလေး သေသွားပြီးတော့ မမလေးလည်း အတော် ခံစားရပြီး တမှိုင်းမှိုင်း တတွေတွေနဲ့ ကျန်ခဲ့တယ်၊ မမလေးက အစ်ကို လေးကို အရမ်းချစ်ရှာတာ၊ နောက်ဆုံးမှာ သူ့ကိုယ်သူ ဘာလုပ်လိုက် တယ် ထင်သလဲ”

ဘာလုပ်လိုက်လဲ။ အဲဒီအမျိုးသမီး ဘာလုပ်ခဲ့လဲ။

“အစ်ကိုလေး ဆုံးတာ တစ်လတိတိ ပြည့်တဲ့နေ့ညမှာ မမ လေးဟာ ခေါင်းလောင်းတီးပြီး သရဲဖြစ်နေတဲ့ ဒေါ်စိမ်းမေကြီးကို ခေါ်လိုက်တယ်၊ ဒေါ်စိမ်းမေကြီး ရောက်လာတော့ ဖျော်ရည်လို အမှုန့်တစ်မျိုးကို ဖျော်ခိုင်းတယ်၊ ဒေါ်စိမ်းမေကြီးကလည်း ခိုင်းတဲ့ အတိုင်း လုပ်ပေးခဲ့တယ်၊ အဲဒီဖျော်ရည်ကို သောက်ပြီး သိပ်မကြာခင် မှာပဲ မမလေးဟာ အိပ်ပျော်သွားခဲ့တယ်၊ အဲဒီအချိန်ကတည်းက မမလေး ပြန်နိုးမလာတော့တာ ဒီနေ့အထိပေါ့”

“ဘာ. . . ”

ယွန်း ကြောက်လန့်တကြား အော်လိုက်မိရင်းက ကြက်သီး များ တဖြန်းဖြန်း ထသွားရသည်။

“ဒါ. . . ဒါဆို အိန္ဒြာခင်ကလည်း”

“ဟုတ်တယ်. . . မမလေးကလည်း ငါတို့လိုပဲ သရဲပဲလေ၊ ငါပြောသားပဲ၊ ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ လူရှင်တစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူးဆို” အိန္ဒြာခင်ကလည်း တစ္ဆေပဲတဲ့။

ဒါဆို တစ်ခါက ဒေါ်စိမ်းမေကြီး သန့်ရှင်းရေး လုပ်ပေးခဲ့တဲ့ အုတ်ဂူတစ်လုံးဟာ. . .

“ခြံထောင့်က အုတ်ဂူတစ်လုံးကို တွေ့တယ်မဟုတ်လား၊

အဲဒါ မမလေးရဲ့ဂူပေါ့”

အဲဒါကြောင့် အုတ်ဂူပေါ်မှာ သစ်ရွက်တွေ လေတိုက်တော့ ‘ခင်’ ဆိုတဲ့ စာလုံးတစ်လုံးကို လျှပ်တစ်ပြက် တွေ့ခဲ့ရတာပဲ။

အဲဒီတုန်းက နာမည်အပြည့်အစုံကိုသာ တွေ့ခွင့်ရခဲ့ရင် ဒီအိမ်ကြီးအကြောင်းကို အားလုံး ဆက်စပ်သိရှိပြီး ဒီအချိန်ထိအောင် သူမ နေခဲ့မိမှာ မဟုတ်တာ သေချာပါသည်။

အဲဒါကြောင့်လည်း တစ္ဆေမကြီး ဒေါ်စိမ်းမေက သူမကို ဒီအိမ်ကြီးအကြောင်း ဘာမှ မသိချင်နဲ့လို့ အတန်တန် တားမြစ်တင်းကြပ်ခဲ့တာ သူမ အခုမှပဲ နားလည်နိုင်တော့သည်။

ဘယ်လောက် ကြောက်စရာ ကောင်းလိုက်တဲ့ အဖြစ်ဆိုးကြီးလဲ။

အစိမ်းသေ နာနာဘာဝတွေနဲ့ အတူတူ နေခဲ့မိတဲ့အဖြစ်။ မသိခင်တုန်းကတောင် စိတ်ထဲ မလုံခြုံစွာ ခံစားခဲ့ရပြီး ချောက်ချားနေခဲ့ရတာ။

အခု သေချာစွာ သိလိုက်ရချိန်မှာတော့ ယွန်းရဲ့ကြောက်စိတ်ဟာ လိပ်ပြာလွင့်တော့မလားတောင် ထင်မှတ်ရပါသည်။

ယွန်း.. မိယုကိုလည်း ဆက်မကြည့်ရဲတော့ဘဲ သားကို တင်းတင်းဖက်ကာ နေရာမှ ထရန်ပြင်လျှင်..

ကျောထဲ စိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်မို့ နောက်ကို ကြောက်ကြောက်ဖြင့် မသိမသာ လှည့်ကြည့်လိုက်မိသောအခါ..

၂၂ ၂၂ ၂၂ ၂၂

ဤရား.. ဘုရား။

ဒီနံးခနဲ ခေါင်းနားပန်းကြီးကာ ကြက်သီးတွေ တဖြန်းဖြန်း ထသွားရတော့သည်။

သူမရဲ့နောက်တည့်တည့်မှာ မီးအိမ်ကြီး ကိုင်ကာ တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်နေသည်မှာ ဒေါ်စိမ်းမေ။

“နင့်ကို ငါ ဒီအိမ်ကြီးအကြောင်း ဘာမှ မသိချင်နဲ့လို့ အတန်တန် မှာထားခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ အခု နင်သိရပြီဆိုတော့.. ဟင်း.. ဟင်း”

ဒေါ်စိမ်းမေကြီး ပါးစပ်ဟလိုက်သောအခါ အစွယ်ရှည်ကြီးများမှာ မည်းနက်ညိုပုပ်သော နှုတ်ခမ်းလွှာများအောက်မှ ဖွေးခနဲ ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။

“အဲဒါကြောင့် မင်းကို ငါ ဒီနေရာကနေ အမြန်ဆုံး ပြန်ပါလို့ သတိပေးခဲ့တယ် မဟုတ်လားဟင်၊ ခုတော့..”

နောက်တစ်ယောက်... .

လည်ကုပ်မှာ ခါးစိုက်လျက်သားနှင့် ကိုကို။

မျက်လုံးများမှာ ညအမှောင်၌ မြင်ရတတ်သော ကြောင်များ
ရဲ့မျက်လုံးများလို ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ စိမ်းတောက်လျက်ရှိသည်။

သူမ ကိုကိုကို ကြောက်မက်စွာ မှင်သက်ကြည့်နေမိဆဲ... .

“အဟင်းဟင်း... ခုတော့ အားလုံးကို သိသွားပြီပေါ့၊ ကဲ... .

ဘယ်လိုလုပ်မလဲ မြယွန်းဘုံ”

အိန္ဒြာခင်... .

နှုတ်ခမ်းထောင့်မှာ မည်းနက်သောသွေးများ စွန်းကျဲလျက်
ဒီအိမ်ကြီးရဲ့အရှင်သခင်မ အိန္ဒြာခင်။

“အို... သူ အားလုံးကို မသိသေးပါဘူး မမလေးရဲ့၊ သူ
မသိသေးတာ တစ်ခုရှိသေးတယ်လေ”

မိယုအသံ။

လှည့်မကြည့်မိအောင် သူမ သတိထားလိုက်ရသည်။

နုတ်စင်ထဲမှ ပါးစပ်တစ်ခုသာ လှုပ်ကာ စကားပြောသော
ခေါင်းပြတ်ကြီးကို သူမ မကြည့်ချင်။ ကြည့်လည်း မကြည့်ရဲတော့ပြီ။

ဘုရား... . ဘုရား။

သူမအနားမှာ တစ္ဆေတွေ ဝိုင်းရံ ပြည့်နှက်နေပါလား။

ယွန်း ကြောက်မက် ထိတ်လန့်လွန်းစွာ တစ်ကိုယ်လုံး
တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေမိဆဲ... .

အနားမှာ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ထပ်ပေါ်လာခဲ့
သည်မှာ... .

ခေါင်းရင်းခန်းမှ လက်သည်အဘွားကြီး ဒေါ်ငွေအိမ်။

ပြီးတော့... .

သေတ္တာထဲမှာ သော့ခတ်ပိတ်ခံရပြီး သေဆုံးခဲ့သည့် မှင်စာ
မလေး ရည်မွန်။

နောက်... .

အဖြူရောင် အနောက်တိုင်းဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသည့်
လူကြီးတစ်ယောက်။

အသေအချာ ကြည့်လိုက်မိမှ ထိုလူကြီးဟာ အိန္ဒြာခင်နှင့်
မျက်နှာကျချင်းဆင်နေသဖြင့် သူမဖခင်မှန်း သတိထားလိုက်မိသည်။

ထို့နောက်... .

တစ္ဆေသရဲတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ထပ်ပေါ်လာ
ကြကာ အေးစက်သော မျက်နှာသေကြီးများဖြင့် စိုက်ကြည့်လျက်
သူမ အနားကို တစ်လှမ်းချင်း တိုးလာခဲ့ကြလျှင်... .

“အား... .”

ယွန်း ထိုနေရာမှာ ဘယ်လိုမှ ဆက်မနေရဲတော့ဘဲ ကြောက်
လန့်တကြား အော်ဟစ်ရင်းက သားကို တင်းတင်းပွေ့ပြီး ထွက်ပြေးခဲ့
မိတော့သည်။

တစ္ဆေတွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေတဲ့ ဒီခြံကြီးထဲက အမြန်ဆုံး လွတ်
မြောက်အောင် ပြေးနိုင်မှ ဖြစ်မယ်။

ယွန်း ရှိသမျှ အင်အားဖြင့် အသက်ပင် မရှုနိုင်ဘဲ အားကုန်
ပြေးနေမိသည်။

အခန်း(၉)

ကြောက်

စိတ်ဖြင့် အားကုန်ပြေးလာခဲ့မိသော ယွန်းတစ်ယောက် ခြံရောက်လျှင်တော့ ဘယ်လိုမှ ဆက်မပြေးနိုင်တော့ဘဲ ပင်ပန်းမောဟိုက်လွန်းစွာ အရုပ်ကြိုးပြတ် လဲကျသွားခဲ့ရတော့သည်။

သားကို လွတ်ကျမသွားရအောင် သတိဖြင့် ထိန်းရင်း ခရေပင်ကြီးရဲ့အရိပ်အောက် တရွေ့ရွေ့ တိုးဝင်ခဲ့မိသည်။

ခရေပင်ကြီး ပင်စည်ကို ကျောကပ်မှီလျက်ထိုင်ကာ အမောဖြေမိသည်။

အေးမြသောအရိပ်က ပင်ပန်းမှုကို အတန်အသင့်တော့

ပြေလျော့ပေးနိုင်သည်မို့ ခရေပင်ကြီးကို ကျေးဇူးတင်စွာ ယွန်း မော့ ကြည့်လိုက်မိသည်။

ထိုစဉ်. . .

ခရေပင်ကိုင်း တစ်ခုထက်မှ တွဲလောင်းကျနေသော အရာ တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရလျှင် ယွန်း မျက်လုံးအစုံ ဝိုင်းစက်ကာ မှင်သက် သွားရသည်။

သဘက်တစ်စ. . .

ချည်သဘက်တစ်စ. . .

ခရေကိုင်းတစ်ခုမှာ အစတစ်ဖက်ကို ခိုင်မြဲစွာ ချည်နှောင် လျက် လေထဲမှာ ယှပ်ယမ်းယိမ်းနွဲ့နေသည့် ချည်သဘက်တစ်စ။

အဲ့. . . အဲ့. . . ချည်သဘက်ဟာ. . .

သူမရဲ့. . .

လေထဲမှာ ယိမ်းနွဲ့နေသည့် ချည်သဘက်စကို မှင်သက် ကြည့်နေမိလျက်က သူမရဲ့စိတ်အစဉ်က အတိတ်နေ့ရက်များဆီသို့ ပြန်လည်လွင့်မျောသွားခဲ့ရတော့သည်။

၂၂ ၂၂ ၂၂ ၂၂

အိုဟောင်းနေပြီဖြစ်သော်လည်း ခန့်ညားထည်ဝါဆဲဖြစ် သည့် အိမ်ကြီးထဲသို့ ယွန်း စိတ်လှုပ်ရှားစွာ လှမ်းဝင်လိုက်မိသည်။
ဘယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှ ခုချိန်ထိ မတွေ့ရသေး။
အိမ်ကြီးက ကြီးမားကျယ်ဝန်းသလောက် လူတစ်ယောက်မှ မတွေ့ရသေးတာကတော့ ထူးဆန်းနေသည်။

ပြီးတော့. . .

ယွန်းစိတ်ထဲ သိမ်ငယ်သလိုလို ချောက်ချားလာသလိုလို လည်း ခံစားနေမိသည်။

“ဪ. . . မင်းရောက်လာပြီကိုး”

ရုတ်တရက် အသံကြားလိုက်ရလျှင် ယွန်း ဆတ်ခနဲ တုန် သွားခဲ့ရသည်။

ပိုးပျော့ကန့်လန့်ကာစ ခန်းဆီးကို ဖယ်ရှားလျက် အိမ် အတွင်းဘက်ဆီမှ ထွက်လာခဲ့သော မဟာဆန်သော အလှူငွေ အမျိုး

သမီးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရလျှင် ယွန်း ဝမ်းသာသွားရသည်။

ယွန်း ပြုံးပြရန် ကြိုးစားဆဲ. . .

“မြယွန်းဘုံ ဟုတ်ပါတယ်နော်”

ခုမှ တွေ့ဆုံသည့် လူတစ်ယောက်က ကိုယ့်နာမည်ကို တန်းပြောလိုက်သည်မို့ ယွန်း အရမ်းအံ့သြသွားရလေသည်။

“ကိုခန့်ဆီ လိုက်လာတယ် ထင်ပါရဲ့”

ဘုရားရေး. . . ။

ယွန်း အံ့သြလွန်းမက အံ့သြသွားရတော့သည်။

ဒီအမျိုးသမီး ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် ကြိုတင်သိနေရတာ

လဲ။

ကိုကိုများ ကြိုပြောပြထားလို့လား။

“ဟုတ်. . . ဟုတ်ကဲ့. . . သူ ပြန်လာခဲ့မယ် ပြောလို့ ယွန်း သူ့ကို စောင့်ခဲ့ပါသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့်. . . ဟိုလေ. . . မွေးဖွဲ့က ရက်အရမ်းနီးနေပြီဆိုတော့”

ယွန်း အရဲစွန့်ပြီး ပြောပြနေမိသော စကားမဆုံးသေးခင်မှာပင် ထိုအမျိုးသမီးက အပေါ်နှုတ်ခမ်းလေး တွန့်ကွေးရုံ လှပစွာ ပြုံးလိုက်ပြီး. . .

“ကိုခန့်ဆီ အားကိုးတကြီး လိုက်လာခဲ့တယ် ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်. . . ဟုတ်ကဲ့”

ယွန်း တံတွေးမျိုးချလျက် ကမန်းကတန်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိသည်။

အမျိုးသမီးက ယွန်းကို ပြုံးလျက် စိုက်ကြည့်ကာ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ပါသည်။

“ဒါနဲ့ ကိုခန့်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး မင်း ဘယ်လို သက်သေပြနိုင်မလဲ”

အမျိုးသမီးရဲ့စကားကြောင့် ယွန်း အောင့်သက်သက် ဖြစ်သွားရပြီး ချက်ချင်း အိတ်ထဲက ကိုကိုခါတ်ပုံကို ဆွဲထုတ်ကာ ထိုအမျိုးသမီးဆီကို မျက်နှာမော့လျက် ကမ်းပေးလိုက်ပါသည်။

“ဟုတ်ကဲ့. . . ဟော့ဒီမှာ ကိုကိုခါတ်ပုံပါ”

“ဪ. . .”

အမျိုးသမီးက မျက်ခုံးများကို ပင့်ပြလျက် လှောင်သလိုလို ရေရွတ်လိုက်ပြီး. . .

“ကိုခန့်ခါတ်ပုံ မင်းဆီမှာ ရှိတယ်ပေါ့၊ ဒါက မင်းနဲ့ကိုခန့် ပတ်သက်ခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတဲ့ အကောင်းဆုံးသက်သေပေါ့. . . ဟုတ်လား၊ ဒါဆို မင်း ဟိုနံရံပေါ်ကို ကြည့်လိုက်စမ်း”

အမျိုးသမီးက ယွန်းရဲ့နောက်ကျောဘက်က နံရံထက်ဆီကို လက်ညှိုးညွှန်ပြလေလျှင် ယွန်း ကပျာကယာ လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

ဘုရားရေး. . .

ယွန်း ခေါင်းထဲ မူးနောက်ရီဝေသွားရကာ ချာချာလည်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

ကိုကိုနဲ့ ထိုအမျိုးသမီးတို့ရဲ့ မင်္ဂလာ ခါတ်ပုံတွေ။

ကနုတ်ဘောင်ကွပ်ကာ ခမ်းနားထယ်ဝါစွာ ချိတ်ဆွဲထားလေသည်ကို ဘာကြောင့် ခုမှ မြင်တာလဲ။

“ဟင်း. . . ဟင်း. . . တို့နဲ့ကိုခန့်က လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ချားစွာ ကတည်းက တရားဝင် လက်ထပ်ခဲ့ကြတဲ့ ဇနီးမောင်နှံတွေပဲ၊ ကိုခန့်

ဟာ သိပ်ကို ယောက်ျားပီသပြီး သစ္စာရှိတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်လို့ တို့က ထင်ထားခဲ့တာ”

အမျိုးသမီးရဲ့စကားသံက ယွန်းနဲ့ အဝေးကြီး ဝေးကွာသွား သလို ယွန်း ခံစားနေရသည်။

ကြမ်းပြင်ပေါ် ဒူးထောက်လျက် အရုပ်ကြိုးပြတ် ပြုတ်ကျ သွားခဲ့ရပြီး မျက်ဝန်းအိမ်ဆီမှာ မျက်ရည်များ ချက်ချင်းပြည့်လျှံလာခဲ့ သည်။

“ဒါပေမယ့် မကြာသေးခင် လအနည်းငယ်က အလုပ်ကိစ္စနဲ့ သွားရင်းလာရင်းက နယ်မှာ မင်းနဲ့ ငြိစွန်းခဲ့ကြတယ်လို့ ကိုခန့်က တို့ဆီမှာ ဝန်ခံခဲ့တယ်၊ ပြီးတော့ မင်းမှာ ကိုယ်ဝန်လွယ်ထားရပြီမို့ တို့ကို ကွာရှင်းခွင့်ပေးပါလို့ တောင်းဆိုခဲ့တယ်၊ တို့နဲ့ကိုခန့် မင်းကြောင့် အကြီးအကျယ် ရန်ဖြစ်ခဲ့ကြရတယ်”

မင်းကြောင့်... မင်းကြောင့်တဲ့။

ကိုကိုနဲ့သူ ယွန်းကြောင့် အကြီးအကျယ် ရန်ဖြစ်ခဲ့ကြရတယ် ဆိုပါလား။

ယွန်း သည်းထန်စွာ ရှိုက်ငိုမိရင်း...

“အ... အခု ကိုကို ဘယ်မှာလဲဟင်”

“မရှိဘူး... ကိုခန့် မရှိတော့ဘူး၊ အဲ့ဒါ မင်းကြောင့်၊ မင်း ကြောင့်ပဲ မြယွန်းဘုံ၊ မင်းဟာ ငါတို့ရဲ့သာယာအေးချမ်းတဲ့ အိမ် ထောင်ရေးကို ဖြိုခွဲခဲ့တဲ့ မိစ္ဆာမပဲ၊ မင်းကို ငါ သိပ်မုန်းတယ်၊ မင်းကို ငါ တစ်ခုခု မလုပ်မိခင် မင်းအခု ငါ့မျက်စိရှေ့က ထွက်သွားတော့ မြယွန်းဘုံ၊ သွား... ထွက်သွား”

အမျိုးသမီးရဲ့မျက်လုံးများမှာ ချက်ချင်းပင် မီးတောက်မီးလျှံ

များလို နီရဲကာ တလက်လက် တောက်လာလေလျှင် ယွန်း ကြောက် စိတ်ဖြင့် တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်လာရကာ ထိုအမျိုးသမီးရှေ့မှာ ဘယ်လိုမှ ဆက်မနေရဲတော့ဘဲ သည်းထန်စွာ ရှိုက်ငိုရင်း အိမ်ကြီးထဲ မှ ခြေလှမ်းကျကြီးများဖြင့် ထွက်လာခဲ့မိတော့သည်။

ယွန်း ဘာလုပ်ရမလဲ။

ခရီးအဝေးကြီးကို ကိုကိုတစ်မျက်နှာထဲနဲ့ ပင်ပန်းကြီးစွာ လာခဲ့ရတာပါ။

ယွန်းအဖြစ်ကို ကူကယ်နိုင်မယ့်သူ မရှိတော့ဘူးလား။

ကိုကို... ကိုကိုရော...

ကိုကိုက ဘယ်မှာလဲ။

ယွန်း... ယွန်း ဘယ်သွားရမှာလဲ ကိုကိုရယ်။

၆ ၆ ၆ ၆

ကူကယ်ရာမဲ့သောဘဝမှာ ယွန်းအတွက် နောက်ဆုံးအဖြစ်
ရွေးချယ်ရာ ထွက်ပေါက်သည်ကား...

ယွန်း ခရေပင်ကြီးကို မော့ကြည့်လျက်က နာကျင်ကြေကွဲစွာ
တစ်ချက်ပြုံးလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

အုတ်ခုံပေါ် တက်ကာ လက်ထဲမှ သဘက်ကို ခရေကိုင်း
တစ်ခုပေါ် ပစ်တင်ပြီး မြဲမြံစွာ ချည်နှောင်လိုက်သည်။

ကျန်ဘက်တစ်စကိုတော့ ခေါင်းကို မော့လျက် လည်တိုင်
မှာ ဖြည်းညင်းစွာ ချည်နှောင်လိုက်သည်။

ထို့နောက်...

ခြေထောက်များကို အုတ်ခုံထက်မှ ဖယ်ရှားလိုက်သည့်အခါ
မှာတော့...

၂၂ ၂၂ ၂၂ ၂၂

“အဟင့်...ဟင့်...ဟင့်”

အလာခရီးတုန်းက ချွေးသိပ်အမောဖြေခဲ့ရသော ခရေပင်
ကြီးရဲ့ အရိပ်အောက်ကို ယွန်း ဒုတိယအကြိမ် ပြန်ခိုဝင်ခဲ့မိပြန်ပါပြီ။

ခု တစ်ခါမှာတော့ ခရေပင်ကြီးရဲ့ အေးမြသော အရိပ်က
လည်း ယွန်းကို ချွေးမသိပ်နိုင်တော့ပြီတည်း။

ယွန်းဘဝ အဖြစ်ဆိုးလှချည်လား၊

အားကိုးတကြီး လာခဲ့ရပြီးမှ မျှော်လင့်ချက်တို့ ပျောက်ဆုံးခဲ့
ရပြီမို့ ယွန်း ဘာဆက်လုပ်ရတော့မည်နည်း။

ခရေပင်ကြီးရဲ့အရိပ်အောက်မှာ ယွန်း သည်းထန်စွာ ကူ
ကယ်ရာမဲ့ ရှိကိုင်နေမိသည်။

အချိန်အကြာကြီး တစ်ယောက်ထဲ ရှိကိုင်နေခဲ့မိပြီးမှ ယွန်း
မျက်ရည်ပြည့်သော မျက်လုံးများဖြင့် ခရေပင်ကြီးကို မော့ကြည့်လိုက်
မိသည်။

ခရေကိုင်းတစ်ခုထက်မှ သဘက်စဖြစ် လည်တိုင်ကို တင်း
တင်း ချည်နှောင်လျက် လေထဲမှာ ငြိမ်သက်နေသည့် အလောင်းတစ်
လောင်း။

အံ့ဩထိတ်လန့်ခြင်းကြီးစွာဖြင့် မျက်တောင်များကို တဖျတ်
ဖျတ် ခတ်လျက် ယွန်း သေချာအောင် ကြည့်နေမိသည်။

နေ့စေ့လစေ့ ကိုယ်ဝန်ဆောင်သည် အလောင်းတစ်
လောင်း။

ဘုရား... ဘုရား။

အဲ့... အဲ့ဒီ ဆွဲကြိုးချသေနေတဲ့ အလောင်းဟာ သူမကိုယ်
တိုင်ပဲပေါ့၊ ဒါ... ဒါ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ။

သူမ... သူမက နာနာဘာဝလား။

(ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ နေတဲ့သူတွေအားလုံး တစ္ဆေတွေချည်းပါ
ပဲ၊ လူရှင်တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး)

(အို... သူ အားလုံးကို မသိသေးပါဘူး မမလေးရဲ့၊ သူ
မသိသေးတာ တစ်ခုရှိသေးတယ်လေ)

မိယုပြောခဲ့သော စကားများကို နားထဲမှာ ပြန်ကြားယောင်
သည်။

ဒါဆို သူမကလည်း မိယုတို့ အိန္ဒြာခင်တို့လို နာနာဘာဝ
တစ္ဆေပဲပေါ့။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘဝပြောင်းလို့ ပြောင်းမှန်းမသိသေးတဲ့
နာနာဘာဝ ပဲပေါ့။

အံ့မယ်လေး...

ဘယ်လောက်များ ဆန်းကြယ်လိုက်တဲ့အဖြစ်လဲ။

သူမဟာ ဝိညာဉ်အဖြစ်နဲ့...

တစ္ဆေတွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေတဲ့ အိမ်ကြီးထဲကို နောက်တစ်ကြိမ်
ပြန်ဝင်သွားခဲ့တာပေါ့။

နေဦး...

သူမ... သူမ သားလေးကိုလည်း မွေးဖွားခဲ့သေးတယ်လေ။

အံ့မယ်လေး...

အဲ့ဒါ ဝိညာဉ်အဖြစ်နဲ့ မွေးဖွားခဲ့တာလား။

ယွန်း ရင်ခွင်ထဲမှ သားငယ်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်မိစဉ်...

“အား...”

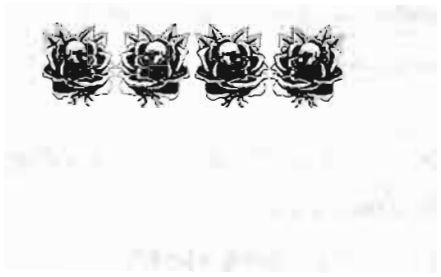
ထိတ်လန့်တကြား အော်လိုက်မိတော့သည်။

သူမရင်ခွင်ထဲမှာ ရှိနေသည်က ချစ်စဖွယ်သားငယ် မဟုတ်။

မျက်တွင်းဟောက်ပက်နှင့် အရိုးစုသဏ္ဌာန် မှင်စာလေး
တစ်ကောင်ပါလား။

အံ့မယ်လေး...

ကျွန်မ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ။
တကယ်တော့ ကျွန်မကိုယ်တိုင်လည်း ကျွန်မ သိပ်ကြောက်
ခဲ့ရတဲ့ သူတို့လိုပဲ နာနာဘာဝ ဖြစ်နေတာပဲမို့...
အဲဒီတစ္ဆေတေ့ နေတဲးအိမ်ကြီးထဲကိုပဲ တစ္ဆေတစ်ယောက်
အဖြစ် ကျွန်မ ဝင်ရောက်နေထိုင်လိုက်ရမှာလား။
ဝါမှမဟုတ်...
လာရာလမ်းအတိုင်း ကျွန်မ လှည့်ပြန်ရမှာလား။
ကျွန်မ... ကျွန်မ...
ဘာ... ဆက်... လုပ်... ရ... မှာ... လဲ။

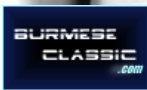

ဇာတ်သိမ်း

ကျွန်မကဲ့သို့တေ့ နေသောလမ်းဆီသို့ ဦးဇော့ ဆိုက်ကား
ကို ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် နင်းလျက် ရောက်ခဲ့ရပြန်သည်။
မနက်ဖြန်မနက်ကို ဆိုက်ကားခ ဝင်ယူပါလို့ မှာထားသည်မို့
ရောက်လာခဲ့ခြင်းပင်။
“ခြံနံပါတ် ဆယ့်သုံး”
ဦးဇော့ သေချာအောင် ရေရွတ်လိုက်မိသည်။
သစ်ကြီးဝါးကြီးများနှင့် သီးခြားဆန်လွန်းလှသောခြံကြီးမှာ
အဝေးက မြင်ရုံနှင့်ပင် စိတ်ချောက်ချားစရာ ကောင်းလှသည်။

www.burmeseclassic.com

အဝေးကနေ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်တော့...
ခြံဝရှိ ခရေပင်ကြီးအောက်မှာ လူရိပ်ကို ပြုလှမ်းမြင်သည်။
“ဆိုက်ကား... ဆိုက်ကား”
လက်ယပ် လှမ်းခေါ်နေသော အရိပ်တစ်ခု။
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ။
နေဦး...
ရင်ခွင်ထဲမှာ ကလေးငယ်ကို ပွေ့ထားသည်လားမသိ။
သေသေချာချာ သဲသဲကွဲကွဲတော့ မမြင်ရ။
မနေ့က ခရီးသည် မိန်းကလေး မီးဖွားပြီးသွားပြီလား။
သွေးနုသားနုနဲ့ မွေးကင်းစကလေးကို ပိုက်ပြီး ဘာထွက်
လုပ်နေတာပါလိမ့်။
ဆိုက်ကားခ ပေးဖို့ ထွက်စောင့်နေတာများလား။
အားနာစရာ ကောင်းလိုက်တာ။
ဆိုက်ကားခ ပေးဖို့ကို သွေးနုသားနုနဲ့ ခြံထွက်စောင့်နေရ
တယ်လို့။
အားနာစိတ်ဖြင့် ဦးဗျော့ ဆိုက်ကားကို ခပ်သွက်သွက် နင်း
လိုက်သည်။
သဲကွဲစွာ မြင်ရသော အနီးသို့ ရောက်ခဲ့ချိန်မှာတော့...
ဦးဗျော့ မျက်လုံးအစုံ ပြူးကျယ်သွားရကာ ခေါင်းနားပန်း
ကြီး သွားခဲ့ရသည်။
ခုနက လက်ယပ်လှမ်းခေါ်နေသော မိန်းကလေးမှာ ခရေ
ပင်အောက်မှာ ရှိမနေခဲ့ဘဲ...
သူ အသေအချာ တွေ့လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကတော့...

ခရေပင်ကြီးရဲ့ကိုင်းတစ်ခုမှာ ဆွဲကြိုးချ သေဆုံးလျက် ရှိ
သော အလောင်းတစ်လောင်းပဲ ဖြစ်သည်။
ထိုအလောင်းမှာ...
မနေ့က သူ့ဆိုက်ကားကို ငှားစီးခဲ့သော ကိုယ်ဝန်ဆောင်
သည် မိန်းကလေးရဲ့အလောင်းပဲ ဖြစ်နေပါသည်။
ဦးဗျော့ ဆွဲကြိုးချအလောင်းကို ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စွာ
မှင်သက်ကြည့်နေခဲ့မိပြီးမှ...
သတိပြန်ဝင်လာသည်နှင့် ချက်ချင်း နောက်ကြောင်းပြန်
လှည့်ကာ ဆိုက်ကားကို အားကုန်နင်းထွက်ခဲ့မိတော့သည်။
ဦးဗျော့ နားမလည်နိုင်သည်မှာ အဝေးမှ မြင်ခဲ့ရသော
ကလေးချိုကာ လက်ယပ်လှမ်းခေါ်နေသည့် မိန်းကလေးရဲ့ပုံရိပ်ကိုပဲ
ဖြစ်သည်။
ဆွဲကြိုးချ သေဆုံးခဲ့သည့် ကိုယ်ဝန်ဆောင်သည် မိန်းက
လေးဟာ ကိုယ်ဝန်ကို စွဲလမ်းပြီးတော့ နာနာဘာဝ ဘဝမှာ ကလေး
ကို ချီလျက်သား ပုံရိပ်ဖြင့် ကိုယ်ယောင်ပြခဲ့သည်လား။
မနေ့ကမှ သူ့ ဆိုက်ကားကို ငှားစီးခဲ့သော မိန်းကလေးကို
ဒီနေ့မနက်မှာ နာနာဘာဝအဖြစ်ဖြင့် ကိုယ်ထင်ပြပြီး ဆွဲကြိုးချ သေ
နေခဲ့သည့် အလောင်းတစ်လောင်းအဖြစ် တွေ့လိုက်ရသည်မှာ
ကြောက်စရာကောင်းလှသလို မယုံကြည်နိုင်စရာလည်း ကောင်းလှ
သည်။
ဦးဗျော့ မသိနိုင်ခဲ့သော နောက်ထပ်အချက်တစ်ခုမှာ...
သက်ရှိထင်ရှား လူသားတွေ ဖြတ်သန်းခဲ့သော တစ်ရက်
တာ ခရီးတိုကလေးမှာ...

နာနာဘာဝများအတွက်တော့ ခုနစ်နေ့ ခုနစ်ည ဖြတ်သန်းခဲ့
ရသော ခရီးရှည်တစ်ခု ဖြစ်နေသည်ဆိုသော အချက်ပဲ ဖြစ်ပါသည်။
သူ့ကိုယ်သူ နာနာဘာဝအဖြစ် ပြောင်းလဲခဲ့သည်ကို မသိခဲ့
ရှာသော မြယွန်းဘုံခမျာမှာလည်း...
လူသားများအတွက် တစ်ရက်တာခရီးကို...
သွေးပျက်ချောက်ချားစရာ အဖြစ်အပျက်စုံတို့ဖြင့် ခုနစ်နေ့
ခုနစ်ညတိုင်တိုင် ဖြတ်သန်းခဲ့ရရှာလေသည် မဟုတ်ပါလား။

ဇေဝတာ

BURMESE
CLASSIC
.com